DOĞU PERİNÇEK

Mafyokrasi

Emperyalist-Kapitalist Sistemin Mafyalaşması ve Türkiye

KAYNAK YAYINLARI

DOĞU PERİNÇEK

Mafyokrasi

Emperyalist-Kapitalist Sistemin
Mafyalaşması ve Türkiye

Birinci Basım: Temmuz 2004
İkinci Basım: Şubat 2005
Teknik Hazırlık: Analiz Basım Yayın
Baskı: Analiz Basım Yayın
ISBN: 975-343-398-0
KAYNAK YAYINLARI: 395

ANALİZ BASIM YAYIN TASARIM GIDA
TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Meşrutiyet Cad. Kardeşler Han No: 12/3
34430 Galatasaray-İstanbul
web adresi: www.kaynakyayinlari.com
e-posta: iletisim@kaynakyayinlari.com
Tel: (0212) 252 21 56-99 Faks: (0212) 249 28 92

DOĞU PERİNÇEK

Mafyokrasi

Emperyalist-Kapitalist Sistemin
Mafyalaşması ve Türkiye

ÖNSÖZ

Hangi çağdayız? İnsanlık kapitalizmin ya da “Modernizmin” ötesine mi geçti? Söylendiği gibi, gerçekten “Bilgi çağı” diye bir zamana mı geldik? Yoksa emperyalizm çağının son demlerini mi yaşıyoruz?

Emperyalist-kapitalist sistem, mafyalaşmış bulunuyor. Bugün sistemin hâkim sınıfı, kapitalizmin yükseliş dönemindeki gibi, sanayi ve ticaret burjuvazisi değildir; emperyalizm döneminin malî sermayesi ise büyük ölçüde mafyaya dönüşmüştür. Sistem, üretimden kopmuş ve sanallaşmıştır. Lenin’in kapitalizmin son aşaması dediği emperyalizmin üretimle ve insanla çelişmesi, bir çözüm noktasına ilerlemektedir. Mafyalaşma, kapitalizmin son aşaması olan emperyalizm döneminin son aşamasıdır. Yani: son aşamanın son aşaması!

1996 yılı Kasım ayında İşçi Partisi’nin çağrısıyla toplanan I. Uluslararası Avrasya Konferansı’ndaki konuşmalarımda ve özel görüşmelerde, bu tahlilimi özetlemiştim. Büyük ilgi gördü.

Emperyalist-kapitalist sistemin mafyalaşmasını, daha sonra İşçi Partisi genel kongrelerinde ve çeşitli zeminlerde anlatmaya devam ettik. Özellikle Çiller Özel Örgütü başlıklı kitapta mafya sisteminin Türkiye pratiğinden bir kesiti ayrıntılı olarak ve belgeleriyle ortaya koyduk. TBMM Susurluk Komisyonu’na sunduğumuz dosya ve belgeleri de içeren bu kitabın Kaynak Yayınları tarafından 1996-1997 yıılları içinde altı basımı yapıldı.

Çiller Özel Örgütü’nde ortaya konan olguların teorileştirilmesi ve sistemdeki ilişkiler bütünü içindeki yerine oturtulması gerekiyordu. Mafyokrasi, bu yöndeki on yıllık çabalarımızı özetlemektedir.

Elinizdeki kitabın birinci bölümünde, sistemin mafyalaşmasını ekonomik ve siyasal boyutlarıyla inceliyoruz. Bu ilk bölümde görüşlerimizi değerli dostumuz Erol Manisalı’nın tezleriyle tartışarak açıklıyoruz. Daha önce

Teori dergisinin 2004 yılı Şubat ayında “Emperyalist sistemin mafyalaşması” başlığıyla çıkan yazımızı bu kitapta geliştirdik.[1]

[1] Sayın Manisalı, bu yazıya Teori dergisinin Mart 2004 tarihli 170. sayısında, “Batı kapitalizminin değişen yüzü” başlıklı bir cevap verdi.

İkinci bölüm, mafyalaşan sistemin askerî tehdit boyutunu ele almaktadır. “Küreselleşme ve Güvenlik” başlığını taşıyan bu bölüm, Org. Büyükanıt’ın bu konuda, “Küreselleşme ve Uluslararası Güvenlik Sempozyumu”nda yaptığı açış konuşmasıyla tartışma zemininde yazılmıştır.[2]

[2] Genelkurmay Başkanlığı’nca düzenlenen “Küreselleşme ve Uluslararası Güvenlik Sempozyumu”, 29-30 Mayıs 2003 günleri İstanbul’da Harp Akademileri Komutanlığı’nda gerçekleşti. Toplantının açış konuşmasını o zaman Genelkurmay 2. Başkanı görevinde bulunan Org. Yaşar Büyükanıt yaptı. Genelkurmay Genel Plan ve Prensipler Başkanı Korg. Reşat Turgut ise, Sempozyumun ilk gününde, “Küreselleşmenin Askerî Boyutları ve Güvenlik Stratejilerine Etkileri” başlıklı bir bildiri sundu. Bu bildiri, Org. Büyükanıt’ın açış konuşmasını tamamlayan özellikteydi. Bkz. Teori, sayı 163, Ağustos 2003.

Üçüncü bölüm, küresel mafyanın yerel yönetim sistemi üzerinedir. Bu bölümde, ABD ve AB’nin Türkiye’ye dayattığı “Kamu yönetimi reformu”nu, emperyalizmin ezilen ülkelerde kurmak istediği yerel yönetim modeli olarak inceliyoruz.

Dördüncü ve beşinci bölümlerde, sistemin ideolojik hegemonyası konusuna geçiyoruz. Çevreye gittikçe, dinsel gericilikle ve merkezlere yaklaştıkça kozmopolitizmle karşılaşıyoruz. Sistemin geniş kitleleri denetim altına alma araçları, Haçlı irtica, vatansızlık ve Anarşizmdir.

Altıncı bölüm, önümüzdeki süreci incelemektedir. Altı kesişen saptıyoruz ve bu altı kesişen bir kavşakta buluşmaktadırlar. O kavşakta dünyamızı, bölgemizi ve ülkemizi neler bekliyor, bu sorunun cevabını arıyoruz.

Ve elbette sonuç bölümü, çözümle ilgilidir. Türkiye bu kuşatmayı nasıl ve nereden yaracaktır?

Son noktayı koyalım: Türkiye, haciz tehdidiyle karşı karşıyadır ve bu tehdidi bir devrimle aşacaktır. Devrim. Toplumların son çaresidir ve hızla oraya gidilmektedir. Buraya tarih düşüyoruz.

Gayrettepe/İstanbul
10 Haziran 2004

BİRİNCİ BÖLÜM - EKONOMİ VE SİYASETTE MAFYALAŞMA

I. EMPERYALİST-KAPİTALİST SİSTEM

Ezen ve Ezilen Ülkeler Kamplaşması

Erol Manisalı, dünya sistemi üzerine tahlilini ezen ülkeler ile ezilen ülkeler arasındaki çelişme üzerine kurmuştur. Manisalı'ya göre, Batılı kapitalist ülkelerde tekelci şirketlerin çıkarı ile ülkenin çıkarı arasında uyum vardır.[1] Emperyalist tekeller, sokaktaki adama da yarar sağlamaktadır.[2] Hatta merkez ülkelerdeki muhalifleri bile sistemin parçası haline gelmişlerdir.[3]

3 Erol Manisalı, Kapitalizmin Temel İçgüdüsü, Derin Yayınları, 2. basım, İstanbul, 2004, s.9. (Bu kitap, bundan sonraki göndermelerde Temel İçgüdü diye anılacak.)

Manisalı'nın da önemle saptadığı gibi, ezen-ezilen millet çelişmesi, kendisini özellikle kapitalizm ile millî devlet arasındaki mücadelede gösterir. "Kapitalizm, azgelişmiş ülkelerde güçlü devlet istemez."[4] Manisalı'ya göre, sistemin merkezini oluşturan ABD, faşist denecek derecede ulusaldır. Fakat aynı ABD, sistemin çevresindeki ülkelerin ulusal politika izlemelerine karşıdır.[5] ABD'nin bağnaz ve saldırgan ulusallığı, çevre ülkelerin savunma konumundaki ulusallığını ezmektedir. Sistemin başçelişmesi buradadır. Başka deyişle sistem, bu noktada tıkanmıştır. İnsanlık bu düğümü, "dünya nüfusunu oluşturan büyük çoğunluğun göstereceği dirençle" çözecektir.[6]

4 Temel İçgüdü, s.54.
5 Temel İçgüdü, s.222.
6 Temel İçgüdü, s.71.

Manisalı, daha 20. yüzyılın başında Lenin ve Mustafa Kemal'in de önemle saptadıkları gibi, dünyanın iki kampa bölünmüş olduğu gerçeğini dünya tahlilinin temeline yerleştirerek, sağlam bir teori inşa etmenin ilk şartını yerine getirmiştir.

"Serbest Piyasa" Dedikleri

Manisalı, ezen ülkelerin üstünlüklerini, ezilenler dünyasına en başta silahlı güçle dayattıklarını belirlemektedir. Ancak sistemin merkezî, çevre üzerindeki hâkimiyetini yalnız silahlı güçle kurmuyor. Batı kapitalizminin üstünlüğünü sağlayan araç, ekonomik düzlemde serbest piyasadır.7Ne var ki, "serbest piyasa", dünya ölçeğinde rekâbeti sağlamıyor ve sağlayamaz. Güçlüler, zayıfları ortadan kaldırır. Sonuç olarak piyasa, rekâbeti değil, tekelciliği yaratıyor. Piyasada rekâbeti gerçekleştirmek için, devlet müdahalesi gerekiyor.8

7 Temel İçgüdü, s.123.

8 Temel İçgüdü, s.15-16.

Manisalı, dünya ölçeğindeki "serbest piyasa" denen mekanizmanın aslında tekellerin diktatörlüğünü örten bir perde olduğunu saptamaktadır.

Katılmadığımız nokta, Manisalı'nın emperyalist ülkelerin içinde "rekâbetin esas olduğu" yönündeki görüşüdür.9 Oysa rekâbet sistemi önce kapitalizmin merkezlerinde çökmüş ve tekeller oluşmuştur. Bu tekeller, rekâbet düzenini bütün dünyada tasfiye etmişlerdir. Emperyalist ülkelerde devlet müdahalesi, rekâbeti sağlamak için değil, fakat tekellerin birbirlerini bütünüyle ortadan kaldırmalarını önlemek içindir. Kuşkusuz bazı tekeller tasfiye olabilir. Ancak sistemin, tek bir tekelin hâkimiyetine dönüşmesi mümkün değildir. O zaman piyasa ve meta ekonomisi, başka deyişle kapitalizm ortadan kalkmış olur.

9 Erol Manisalı, Dünya'da ve Türkiye'de Büyük Sermaye, Derin Yayınları, 5. basım, İstanbul, 2004, s.110, 116. (Bu kitap, bundan sonraki göndermelerde Büyük Sermaye diye anılacak.)

Sistemin tek bir tekele dönüşmesini önleyen, devlet müdahalesidir. Bu müdahale, kaynakların piyasada verimliliğe göre dağılması anlamında bir rekâbet düzeni getirmiyor; var olan tekellerin diktasını pekiştiriyor ve tekellerin ortak çıkarlarını sağlıyor. Emperyalist sistem, bu nedenle İkinci Dünya Savaşı ve sonrasında "tekelci devlet kapitalizmi" diye adlandırılmıştır.

Kapitalizmde Patron-Şirket-Devlet İlişkileri

Manisalı, günümüz kapitalizminde, patron-şirket-devlet ilişkilerinde şirketlerin daha belirleyici ve egemen konuma geldikleri görüşündedir.[10]Artık şirketler, “devletin temel dayanağı” olmuşlardır.[11]Yine Manisalı’ya göre, şirketler en büyük kâr değil, en büyük güç peşindedirler.[12]

10 Temel İçgüdü, s.107 vd.

11 Temel İçgüdü, s.35 ve Büyük Sermaye, s.113.

12 Temel İçgüdü, s.30.

Aslında bu saptama, emperyalist sistemde patron-şirket-devlet üçgeninde belirleyici olanın şirket değil, fakat şirketlerin devleti olduğuna işaret eder. Çünkü güç, devlettedir. Gücün büyütülmesi devletle olur. Devletin şirketlere dayanması, daha doğrusu şirketlerin çıkarını temsil etmesi de yeni bir olay değildir. Devlet, eskiden beri şirketlerin gücüdür ve şirketler de güçlerini devlet üzerinden büyütürler. Nitekim Manisalı’nın “Batı kapitalizminde dev şirketler, dev savaş arabaları haline gelmişlerdir” saptaması da, bunu doğrular.[13]Dev savaş arabası, emperyalist devlettir. Burada şirket ile savaş arabası arasındaki ilişkide, savaş arabası belirleyicidir. Şirket grupları, bu nedenle devlet üzerinden en büyük güce ulaşabilirler. Emperyalizmin, tekelci devlet kapitalizmi olarak adlandırılmasının bir nedeni de budur. Emperyalizm çağında devletin rolü ve müdahale alanı daha da genişlemiş ve güçlenmiştir.

13 Temel İçgüdü, s.10.

Emperyalist sistem, büyük devletler arasında en sonunda silahların konuştuğu hegemonya mücadelesidir. Emperyalist devletin işlevi, bu hegemonya mücadelesini yürütmektir. Burada şirket çıkarı değil, şirketlerin ağırlıklı kesimini temsil eden tekelci kapitalist devletin çıkarı belirleyici olur. Manisalı’nın kapitalizm için yaptığı “Patronların egemen olduğu şirketler devleti” tanımı da,[14]bu görüşümüzü doğrular. Devlet, şirketlerden birini değil, büyük şirketlerin ağırlıklı bölümünü temsil eder. Şirket kârının değil, gücün azamîye çıkarılması da bu sayede olur.

14 Temel İçgüdü, s.9.

Kuvvet Politikası Ne Zaman Temel Güdü Oldu

Manisalı’ya göre, kapitalizm 21. yüzyılın başında yeni bir aşamaya girmiştir. Bu yeni aşamada, “güç ve egemenlik ögeleri tamamen yerleşmiş bulunuyor”; bir başka ifadesiyle “güç maksimizasyonu” (gücün alabildiğine büyütülmesi) temel içgüdü haline geliyor; güç ve egemenlik “Batı

kapitalizminin odak noktasına oturuyor."15Böylece kapitalizm, Manisalı'ya göre, yeni bir aşamaya giriyor.

15 Temel İçgüdü, s.12.

Oysa güç ve egemenliğin sistemin temel güdüsü haline gelmesi, 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başıdır. Manisalı'nın kapitalizm ile emperyalizm arasına eşit işareti koyması, 19. yüzyılın sonlarından itibaren doğrudur. O tarihten beri dünyanın yeniden paylaşılması, ancak ve ancak silahlı güçle gerçekleştirilebiliyor. Dış ticaret kapitalizmi döneminde, dünyanın paylaşılması henüz tamamlanmamıştı ve ekonomik üstünlük yoluyla yeni sömürü alanları ele geçirilmesi mümkündü. 20. yüzyılın eşiğinde başlayan emperyalizm çağında silah üstünlüğü belirleyici önem kazandı. Ekonomik açıdan geriden gelen kapitalist devlet, ancak silah üstünlüğü kurarak, dünyanın yeniden paylaşımını talep edebilirdi, bu yoldan rakibini geçebilirdi ve ekonomik üstünlüğü de sağlayabilirdi. Bu nedenle emperyalizm çağının ayırt edici niteliği, büyük devletler arasında en sonunda silahla çözülen hegemonya mücadelesidir.

20. yüzyılın ilk yarısında 20 yıl arayla patlayan iki dünya savaşı, bunu kanıtlar. Dünyanın yeniden bölüşülmesi, silahla belirlenmiştir. Bu nedenle büyük kaptalist ülkeler, azamî silahlı güç inşasını, 20. yüzyılın eşiğinden başlayarak, esas politika olarak belirlemiş ve uygulamışlardır. Birinci ve İkinci Dünya Savaşı öncesinde Almanya'nın ve rakiplerinin silahlanması, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra iki süper devletin silahlanması ve bugün ABD'nin tarihin en büyük şiddet aygıtını kurması, hep bu kuvvet politikasının uygulamalarıdır. Çünkü emperyalizm çağıyla birlikte azamî sömürüyü sağlayan esas etken, silahlı güçtür. Çünkü ekonomik yayılma ve güçlenmenin başlıca etkeni silahlı güçtür. ABD, dolar imparatorluğunu 20. yüzyıldaki "güç ve egemenlik" politikasıyla gerçekleştirmiştir.

Manisalı'nın Güç-Egemenlik-Tüketim Sonsuzluğu şeması da açıklanmaya muhtaçtır veya biz anlayabilmiş değiliz.16

16 Temel İçgüdü, s.30.

Birincisi, tüketimi belirleyen, önce üretimdir; üretim olacaktır ki tüketilebilsin. Ve kapitalist sistem, bir üretim darboğazına girmiştir.

İkincisi, tüketimi belirleyen piyasadaki taleptir; başka deyişle ücretler, maaşlar, çiftçi gelirleri ve talebi yaratan diğer gelirlerdir. Kapitalizmin darboğazı burada da kendini gösteriyor. Özelikle son küreselleşme saldırısıyla talebi belirleyen, dolayısıyla tüketimi belirleyen bütün etkenler,

daha da aşağı çekilmektedir. Bu durumda kapitalist sistemde, "tüketim sonsuzluğu"ndan çok, talebi sınırladığı için tüketimi sınırlayan ve bu nedenle sürekli sermaye fazlası yaratan temel kriz etkeninden söz etmek daha doğru olur. Bu nedenle kapitalizmin talebi (tüketimi) sınırlamak zorunda olması, ona son tahlilde güç ve egemenlik sağlamamakta, tersine sistemin temellerini oyan bir işlev görmektedir. Nitekim Keynesgil iktisatçılar, sistemin bu krizini talebi kışkırtan politikalarla aşmaya çalışmış ve bir dönem, sistemin politikalarını etkilemişlerdi.

Emperyalizm ile Demokrasi Karşıtlığı

Erol Manisalı, Batı'nın emperyalist sistemi ile demokrasi arasındaki karşıtlığın saptanmasına haklı olarak önem veriyor. Manisalı'ya göre, "Halk-devlet bütünleşmesi veya halkçılık veyahut da 'halkın egemenliği' kapitalist düzenin varlık nedeni ve felsefesi ile taban tabana zıttır."[17]

17 Temel İçgüdü, s.13 ve 15.

Demokrasiyi, 18 ve 19. yüzyıldaki gibi, serbest piyasa ve burjuvazinin egemenlik sistemi olarak tanımlamadığımız zaman, bu saptama doğrudur. Bu saptama, kapitalizmin emperyalizm aşamasında, hangi tanımı benimserseniz benimseyin daha da doğrudur.

Nitekim Manisalı, bu olguyu, emperyalizm ile Ezilen Dünya'nın ulusallığı arasındaki çelişme üzerinden özetle şöyle açıklıyor: Ulusalcılık, emperyalizmin merkezlerinde faşizme götürür, faşistçedir. Ezilen Dünya'da ise ulusallık, dün Kemalizm çizgisinde, bugün örneğin Malezya'daki, Hugo Chavez'in Venezuella'daki veya Lulla'nın Brezilya'daki uygulamalarında olduğu gibi, anti-emperyalizmdir, anti-faşizmdir.[18]

18 Temel İçgüdü, s.11.

Faşistleşen ABD emperyalizmi, Ezilen Dünya'da ulusallığa karşı olduğu için, demokrasiyi de ezmektedir. ABD'nin Afganistan ve Irak işgalleri bunun son örnekleri oluyor.

Manisalı dostumuz, bu saptamalarıyla faşizmin emperyalizm eksenli olduğunu bir kez daha belirlemiş oluyor. Faşizm, yalnız emperyalist ülkelerde değil, Ezilen Dünya'da da emperyalizm eksenlidir. Ezilen Dünya ülkelerindeki hâkim güçler, dünya gericiliğinin merkezi olan emperyalizme, özellikle emperyalizmin en şoven ve en zalim güçlerine daha sıkı bağlandıkları oranda faşizme yöneliyorlar. Demokrasi ise, ulusallık ile bağlantılıdır ve bu iki etken, birbirlerini güçlendirir. Emperyalizme daha

bağımlılık, faşizme yöneltir. Daha fazla ulusallık ise, daha fazla demokrasi getirir.

Manisalı ile ayrıldığımız nokta, Avrupa gibi, emperyalist-kapitalist ülkelerde, içerdekiler için, “demokrasi” ve “insan hakları” bulunduğunu kabul etmesidir.19

19 Temel İçgüdü, s.57.

Kanımca burada Manisalı, kapitalizmin yükseliş dönemine ait eski demokrasi teorisini bugüne uyguluyor. Oysa kendisi, birkaç sayfa önce, kapitalizmin “demokrasiyi ve halkçılığı değil, oligarşiyi esas alan ve ancak oligarşik bir düzende gelişebilen bir iç dinamiğe sahip olduğunu” belirtiyordu.20Bu durumda o oligarşi, nasıl oluyor da kendi içinde demokrasi ve insan hakları uyguluyor?

20 Büyük Sermaye, s.69.

Berraklaşsın diye belirtiyoruz, sanırız Erol Manisalı’nın da bir itirazı olmayacaktır, artık demokrasi ve insan hakları emperyalist kapitalist ülkelerin merkezlerinde, bütünüyle görüntüdür, sahtedir ve eskiden kalan bir kabuktan başka bir şey değilidir. Hatta öze bakılırsa, millî devletlerini korumaya çalışan gelişmemiş ülkelerin, emperyalist merkezlere göre daha demokratik ilişkilere sahip oldukları açıkça görülmektedir. Emperyalist merkezler, özellikle ABD, artık kendi içinde ve dışında her türden gericiliğin ve demokrasi karşıtlığının ekseni haline gelmiştir. İlerici anlamda bir ulusallığın yaşayabildiği gelişmekte olan ülkeler ise, bugün dünyamızda demokrasi dinamiğinin görece var olabildiği alanlardır.

Demokrasiyi, rekâbet çağındaki kapitalizm getirmişti. Çünkü gençlik çağındaki kapitalizm, köylüyü feodal bağlardan kurtarmıştı ve feodal devletlerle birlikte Ortaçağ ilişki ve kurumlarını tasfiye etmişti. Ancak kapitalizm, emperyalizm çağında, Ezilen Dünya’daki her türlü gericilikle ittifak ederek, demokrasi karşıtlığına dönüşürken, yalnız denetlediği ülkelerde değil, kendi içinde de, demokrasinin kazanımlarını yok etti ve demokrasiyi içi havayla dolu renkli bir balona çevirdi. Bu rejim, artık demokrasi değil, fakat mafyokrasidir.

İlerde sistemin siyasal yapısını tartışırken, bu görüşümüzü açacağız.

Vahşi Kapitalizme Dönülebilir mi?

Manisalı’nın kapitalizmdeki son nitelik değişikliği üzerine görüşlerini tartışmak gerekiyor. Değerli dostumuz, dünyanın “İki kutuplu dengeden Batı kutuplu dengesizliğe geçerken, Batı kapitalizminin de 18. ve 19.

yüzyıllardaki sömürge imparatorluklara dönüşmeye başladığını" ileri sürmektedir.21Erol Manisalı, 21. yüzyılın başı olarak belirlediği yeni aşamayı sosyoekonomik açıdan şöyle tanımlamaktadır: "Batı kapitalizmi vahşi kapitalizmin bütün kurallarını uygulamaya başlamıştır."22Kapitalizm "vahşileşmekte", "Vahşi kapitalizm geri dönmektedir."23 "Avrupa kapitalizmi, 20. yüzyıl boyunca iç sömürüyü yavaş yavaş azaltmış ve dış sömürüdeki dengelemeler ile 'içeride' kapitalizmin vahşi yönünü büyük ölçüde evcilleştirmiştir."24Erol Manisalı, vahşi kapitalizmi, "kapitalizmin saf ve katıksız olanı" diye tanımlamaktadır.25

21 Temel İçgüdü, s.57.
22 Temel İçgüdü, s.57.
23 Temel İçgüdü, s.6.
24 Temel İçgüdü, s.4.
25 Temel İçgüdü, s.VII, s.7.

Biz, Manisalı'nın 21. yüzyılın başında "Vahşi kapitalizme geri dönüş" tezine katılmıyoruz. Manisalı, vahşi kapitalizm kavramına, kimi yerde "vahşi" sıfatına vurgu yaparak, aşırı sömürü ve aşırı zulüm anlamını yüklemektedir. Kimi yerde ise, vahşi kapitalizmi, "18. ve 19. yüzyıldaki sömürge imparatorlukları" ve "katıksız kapitalizm" belirlemelerinde olduğu gibi, tarihsel bir kategori olarak tanımlamaktadır.

Vahşi kapitalizm, kapitalizmin belli tarihsel evresidir. Buna Manisalı'nın deyişiyle, "saf ve katıksız kapitalizm" de diyebiliriz. "Katıksız kapitalizm", kaynakların kârlılığa göre dağıldığı rekâbet dönemini ifade eder. Belli bir teknolojik düzey veri alınırsa, daha çok kâr elde etmenin biricik kaynağı, emeğin maliyetini düşürmektir. Daha verimli, daha kârlı işletme, bu açıdan işçiyi daha ucuza getiren işletmedir. Vahşi kapitalizm, bu nedenle işgücünün maliyetini düşüren kıyasıya rekâbet düzenidir.

Bugün, kaynakların kârlılığa göre dağıldığı bir rekâbet düzenine geri dönülmüyor. "18. ve 19. yüzyıl sömürge imparatorluklarına dönüş"ten söz etmek de, gerçeğe uymaz. 20. yüzyıl eşiğinde ortaya çıkan tekelci kapitalizmin bugünkü gidişatı, kârın verimliliğe göre dağıldığı bir piyasa ve rekâbet sistemi yönünde değil, tam tersine tekelleşmeyi daha da yoğunlaştıran bir yöndedir. Kaynakları verimliliğe göre dağıtan mekanizma bütünüyle tasfiye edilmektedir. Kapitalizmin daha da gaddarlaştığı olgusu, vahşi kapitalizm ile karıştırılmamalıdır. Çünkü vahşi kapitalizm, ağır sömürü koşullarını ifade etmekle birlikte, köylüyü feodal beye

bağımlılıktan kurtardığı ve kaynakları kâra göre paylaştırdığı için, bir ilerleme dönemidir. Nitekim Batı’da demokratik devrimlerin önder sınıfı olan burjuvazi, vahşi kapitalizmin rekâbet sistemini getirmiştir. Ekonomide çok sayıda sermaye arasındaki rekâbet, siyasal alanda rekâbetin (“demokrasi”) temelini oluşturmuştur. Bugünkü emperyalist sistem ise, kapitalizmin verimlilik mantığının çökmesiyle birlikte gaddarlaşmaktadır.

Vahşi kapitalizm, kapitalizmin yükseliş döneminin sistemidir. Bugünkü emperyalist sömürü ve zulüm ise, kapitalizmin çürüme ve çökme döneminin sistemidir.

Vahşi kapitalizmin hâkim sınıfı, öncelikle sanayi burjuvazisidir. Sanayi devrimi, vahşi kapitalizmle gerçekleştirilmiştir.

Bugünkü sistemin hâkim sınıfı ise, artık dünya ölçeğinde mafyalaşmış olan malî sermayedir. Eşkıya dünyaya şimdilik hükümdar olmuştur. Dünya mafyası, sanayi burjuvazisinin tersine karşıdevrimcidir.

Bu nedenlerle rekâbet sistemine dayanan vahşi kapitalizm ile emperyalist ilişkiler zemininde yaşanan bugünkü gaddarlaşma sürecini aynı kavramla isimlendirmek yerinde olmaz. Vahşi kapitalizm kavramının tarihselliği, “vahşi” sözcüğünün propaganda değerine feda edilmemelidir. Kapitalizmin teorisini yaparken, vahşi sözcüğünün sözlük anlamı ile bilimsel-tarihsel anlamını ayırt etmek gerekir.

Kapitalizmin, 20. yüzyılda iç sömürüyü azaltması, kendi tercihinin ürünü değildir. 19. ve 20. yüzyıl devrimler çağıdır. Emperyalist devletler, kendi ülkelerindeki işçi hareketini yatıştırmak için, Manisalı’nın da önemle vurguladığı gibi, daha Birinci Dünya Savaşı öncesinde elde ettikleri dış sömürüden kendi emekçi sınıflarına pay vermeye başlamışlardı. 1917 Ekim Devrimi’yle birlikte sosyalist devrimler insanlığın gündemine girmiş ve Sovyetler Birliği kurulmuştur. Arkasından Ezilen Dünya’da bizim İstiklâl Savaşı’mızla başlayan millî kurtuluş savaşları birbirini izlemiştir. Kurulan millî devletler, emperyalizmin sömürüsünü dizginlemiş ve sınırlamıştır.

Birinci Dünya Savaşı’nı izleyen yılları ve İkinci Dünya Savaşı sonrasını hatırlayalım; bazı gelişmiş kapitalist ülkelerde emekçi ayaklanmaları ve devrim girişimleri olmuş, öte yandan Sovyetler Birliği’nin varlığı ve millî kurtuluş savaşları, gelişmiş kapitalist ülkeleri “sosyal devlet” diye anılan politikalara zorlamıştır. Sovyetler Birliği’nin dağılmasından sonra bu sosyal devlet politikalarından vazgeçilmiştir. Çünkü dünya dengeleri değiştiği gibi, kapitalist ülkelerin içindeki toplumsal hareket de iyice zayıflamıştır.

Görüldüğü gibi, iç sömürünün azaltılması, Batılı kapitalist devletlerin bir tercihi değil, fakat dıştaki ve içteki ilerici güçlerin zorlamasıydı. Dünya dengeleri emperyalizm lehine değişince, bu politikalardan vazgeçilmiş ve emekçinin maliyetini ucuzlatan özelleştirme, devleti küçültme, sosyal hakları kısıtlama, işçi kıyımı ve sendikasızlaştırma politikalarına yönelinmiştir.

Siyasal Kuvvet Dengelerindeki Değişiklik

Bütün bu değişiklikleri açıklayan, sistemin niteliğindeki değişiklikler değil, fakat kuvvet dengelerindeki değişikliklerdir.

Peki sistemde yeni olan nedir, kapitalizm gerçekten yeni bir aşamaya mı girmektedir?

Kanımızca kapitalizm, toplumsal-ekonomik kuruluşun niteliğinde değişiklik anlamında yeni bir aşamaya girmiyor. Kapitalizm, hâlâ Lenin'in teorisini yaptığı gibi tekelci kapitalizm veya emperyalizm adı verilen son dönemindedir. Başka deyişle, emperyalizm ve devrimler çağındayız.

Ancak 1990 yılından beri emperyalist sistemin siyasal dengelerinde önemli değişiklikler görülüyor. 1990 öncesinde iki süper devlet arasında çatışma ve dengenin bulunduğu iki kutuplu bir dünyada yaşıyorduk. 1990 yılında Sovyet sosyal-emperyalizminin dağılması üzerine ABD emperyalizmi atağa geçmiştir.[26]

[26] Temel İçgüdü, s.34.

Emperyalizmin Azamî Sömürü Eğilimi

Emperyalizm, azamî sömürü eğilimidir. Yalnız bugün değil, eskiden de böyleydi. Ancak azamî sömürü eğilimi, siyasal dengelerle ve kuvvetlerle çevrelenmiştir. Emperyalist devletler arası çelişmeler ve Ezilen Dünya devletleri, azamî sömürüyü sınırlar. O nedenle emperyalist sistem, bir yönüyle emperyalist devletler arasında silahlı çatışmalara varan hegemonya rekâbetidir; bir yönüyle de emperyalist devletlerin Ezilen Dünya'yı sömürgeleştirme girişimleridir. Bu açıdan azamî sömürü eğilimi, başka ülkeleri devletsiz bırakma eğilimi diye de tanımlanabilir. Çünkü başkasının devleti, iç pazarıyla, gümrükleriyle, destek ve teşvik uygulamalarıyla, dünya piyasası önünde bir engeldir; emperyalizmin azamî sömürü eğiliminin önüne set çeken bir barajdır. Millî devletler, emperyalizme karşı kurtuluş savaşlarıyla kurulmuş ve emperyalizmin azamî sömürü eğilimini sınırlamışlardır.

1990 öncesinde ABD emperyalizmi, rakibi Sovyetler Birliği tarafından dengelendiği için, hem Avrupa ve Japonya gibi büyük kapitalist devletler, hem de Ezilen Dünya devletleri, geniş bir manevra alanına sahiplerdi. ABD emperyalizmi, iki kutuplu dünya koşullarında, Ezilen Dünya devletlerini ve görece zayıf kapitalist devletleri parçalama, dağıtma ve mümkünse sömürgeleştirme fırsatını bulamıyordu. Ancak rakibi Sovyetler Birliği'ni dağıttıktan, iki kez böldükten ve savunmaya ittikten sonra bu fırsatı yakaladığını düşünerek atağa geçmiştir.

Nitekim Manisalı da, kapitalizmin Soğuk Savaş sonrası koşullarında yaşadığı "nitelik değişikliğini" aslında kuvvet ilişkilerindeki değişiklik olarak saptamaktadır: "İki kutuplu dünya düzeninde kapitalizmi Batı kutbu savunuyordu. Artık tek boyutlu dünyada Batı, kapitalist boyutlu bir küresel düzen istemekte ve bunu zorlamaktadır."[27]

27 Temel İçgüdü, s.25.

Erol Manisalı'nın da belirttiği gibi, değişiklik, 1990 sonrası siyasal dengelerindeki köklü değişikliktir. Ancak bunu sistemin "niteliğinde" veya özünde bir değişiklik olarak tanımlamak yanlış oluyor. Örneğin dış ticaret çağındaki kapitalizmden emperyalizme geçiş, gerçekten de bir nitelik değişikliği idi, çağ değişikliği idi. Bugün çağ değişmemiş, fakat aynı çağın içinde kuvvet dengeleri değişmiştir.

Batı Kapitalizmi Yekpare mi?

Erol Manisalı, tahlilinde genel olarak "Batı kapitalizmi" kavramını kullanmaktadır. Bu Batı kapitalizmi. ABD ve Avrupa'yı kapsamaktadır. Japon emperyalizmi bu Batı kapitalizmine dahil midir, dahil değilse niçin dahil değildir; bu konuda Manisalı'nın kitaplarında bir açıklama bulunmuyor. Bu açıdan Batı, bir coğrafyayı mı belirliyor, yoksa bir sistemi mi belirliyor, Manisalı'nın teorisinde bu soru berraklığa kavuşturulmuş değildir.

Manisalı, 1930'lu ve 1950'li yıllarda Batı kapitalizminin kendi arasında paylaşım savaşı bulunduğunu, 1990 ve 2000'li yıllarda ise Batı kapitalizmi ile azgelişmiş dünya arasındaki çelişmenin ön plana geçtiğini saptamaktadır.[28]

28 Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin 1950'lerin sonundan başlayarak kapitalizme dönmesi konusunda bkz. Doğu Perinçek, Stalin'den Gorbaçov'a, Kaynak Yayınları, 3. basım, İstanbul, Ağustos 1991.

Manisalı'nın teorisinde, "Batı kapitalizmi", günümüzde yekpare gibidir, ABD emperyalizmi ile Almanya-Fransa merkezli Avrupa emperyalizmi arasındaki çelişmeler önemsiz görülmektedir. Örneğin Manisalı'ya göre, Irak'ı işgal kararını, Bush yönetimi değil, Batı kapitalizminin iç dinamikleri vermiştir; Avrupa kapitalizmi buna karşı çıkmamıştır; AB'nin yarısı Irak'ın işgaline dahil olmuştur; Almanya ve Fransa'nın derdi ise, "Niye ben değil de onlar gibisinden bir rahatsızlık"tır. Kazanan Batı kapitalizmi olmuştur.29

29 Temel İçgüdü, s.38 vd.

Bizce, emperyalist sistemi yekpare gören bir tahlil benimseyecek olursak, önümüzdeki gelişmeleri açıklamada ciddî zorluklar çekeceğiz. ABD ile AB ve Japon emperyalistleri arasındaki ilişkiler, işbirliği yönünde değil, çatışma yönünde gelişmektedir. ABD'nin tek kutuplu dünya projesi, yalnız gelişmekte olan ülkeler için değil, Almanya-Fransa ikilisi, Japonya, Çin, Hindistan gibi büyük devletler için de ağır bir tehdit oluşturuyor. Burada, gevşek Avrupa Birliği tasarımı ile Almanya-Fransa ekseninde oluşan Birleşik Avrupa'yı birbirinden ayırmak gerekir. Nitekim gelişme de bu yöndedir. Öyle görülüyor ki, Almanya ve Fransa'nın meydana getirdiği tutarlı birlik, diğerlerinden kopacak ve ABD'ye karşı dünya ölçeğinde hegemonya mücadelesi yürütecek bir eğilim içine girecektir; girmeye başlamıştır bile. Almanya-Fransa ekseni, artık ABD'den çok Rusya ve Çin'le işbirliğine yönelmektedir. Bu eğilim, ABD'nin Irak'ı işgal girişimi öncesinde kuvvetlenmiştir. İngiltere'nin işgali desteklemesi, AB açısından bir anlam ifade etmiyor. Çünkü İngiltere, günümüzdeki saflaşmada, AB'ye değil, fakat ABD'ye aittir. Deniz devletlerinin oluşturduğu Anglosakson ittifakı ile Avrupa karasını temsil eden Almanya-Fransa ekseni karşı karşıya gelmişlerdir. Nitekim Manisalı dostumuz da, Batı kapitalizminin saldırganlığının başını ABD-İngiltere ikilisinin çektiğini saptamıştır.30

30 Temel İçgüdü, s.47.

Bu durumda, soru şudur: Almanya-Fransa ekseni ve Japonya, ABD-İngiliz saldırganlığının kuyruğu mu olacaktır, yoksa bu saldırganlığa karşı bir hegemonya rekâbetine mi gireceklerdir?

Doğrudur, "Batı kapitalizmi" başlığı altında toplanan ABD ile Kara Avrupası ülkelerinin tekelleri arasında sıkı bağlar bulunmaktadır. Uluslararası şirketler, bir bakıma iç içe geçmişlerdir. ABD, Avrupa veya Japonya'da yaşanan derin bir kriz, diğerlerini de sallamaktadır. Sistemin ayaklarından birinin çökmesi, diğerlerinin de yıkılışını getirecektir.

Bütün bu gerçeklere rağmen, emperyalistlerin bir blok oluşturması olasılığı yoktur. Çünkü emperyalist sistem, emperyalist devletler arasındaki hegemonya çatışmasından başka bir şey değildir. Sistemin tek kutuplu hale gelmesine, sistemin kendisi izin vermiyor. Başlıca emperyalist devletler arasındaki çelişme, sistemin oturduğu zemindedir. Bu çelişme zaman zaman yumuşatılabilir, geçici uzlaşmalar mümkündür; ancak her uzlaşma daha büyük çatışmaları getirir.

Bu açıklama ışığında önümüzdeki süreç, İkinci Dünya Savaşı öncesinden çok farklı değildir. Bu kez Hitler'in çizmelerini ABD'deki savaş çetesi giymiştir. Japonya'nın hangi kampta yer alacağı belki tartışılabilir; ancak Almanya ve Fransa'nın oluşturduğu çekirdek Avrupa'nın, Çin-Rusya-Hindistan-Türkiye-İran ekseninde oluşan Avrasya cephesinde saf tutacağı şimdiden gözükmektedir.

Sürdürülemeyen Üstünlük Kuramı

Sayın Manisalı, emperyalist devletler arasındaki ilişkiyi, yeni ortaya koyduğu "sürdürülebilir üstünlük kuramı"yla açıklamaktadır.[31] Bu kuram yenidir; çünkü kapitalizmin eşit olmayan gelişme yasasının yerine göz dikmiş gibi gözüküyor.

31 Temel İçgüdü, s.158.

ABD'nin üstün güç konumunu sürdürebilmek için yaptığı girişimler biliniyor. Yine bilinen bir şey var ki, ABD, bütün bu girişimlere rağmen, üstün güç durumunu sürdüremeyecektir. ABD'nin tek kutuplu dünya iddiası ile ekonomik olanakları, askerî gücü ve jeopolitik konumu arasında derin bir çelişme vardır. Bu nedenledir ki, Manisalı, "Sürdürülebilir üstünlük kuramı"nı, ABD açısından aynı zamanda "Çılgınlığın kuramı" diye anmaktadır.[32] ABD'nin iddia ve eyleminin "çılgınca" olması, bu iddianın amaçlarına ulaşabilecek kuvvetten yoksun olduğunu da ifade etmektedir.

32 Temel İçgüdü, s.47.

ABD ekonomisi çöküş işaretleri vermektedir. Irak'ın işgali, bu çöküşün başlangıcıdır. ABD'nin dış ticaret açığı 500 milyar doları geçmiştir; bütçe açığı da 500 milyar doları aşmış bulunuyor. ABD ekonomisi, üretime değil, dolar ihracına ve kirli para trafiğinin denetimine dayanıyor. 10-15 yıl içinde ABD'nin dünya ekonomisi içindeki payı, yüzde 15 kadar olacaktır. Çin, Avrupa ve Japonya ekonomileri de üç aşağı beş yukarı o civarda bir paya sahip olacaklar. Bunlar, ABD'nin tek kutuplu dünya iddiasının ekonomik boşluklarıdır.

Öte yandan ABD, dünya efendiliği iddiasıyla dünyanın neredeyse tamamını karşısına almıştır. Avrasya cephesinden başlarsak, Çin'in 10-15 yıl içinde dünyanın bir numaralı ekonomisi olacağı görülüyor. Hatta biraz bugünden öyledir. Çünkü mesele yalnız üretim miktarında değildir. Siyasal otoritenin sağlamlığı ve istikrarı, devletin örgütlenmesinden ve kamu ekonomisinin ağırlığından gelen ekonomiyi yönlendirme yeteneği, toplumdaki ve ekonomideki dinamizm, dış ödemeler dengesi, krize dayanıklılık ve diğer etkenler; Çin'e, ABD karşısında önemli üstünlükler sağlıyor.

Çin Devrimi henüz yenidir. 50 yıl, toplumların tarihinde dün kadar yakındır. ABD Devrimi ise, 200 yıl eskide kalmıştır. Çin'de devrimle yenilenen insan ile ABD'nin eskiyen insanı arasındaki fark, Çin'in asıl üstünlüğünü oluşturmaktadır.

ABD'yi dizginleyecek nükleer güce sahip olan Rusya, toparlanmış ve yeniden yükselişe geçmiştir. Büyük nüfusu ve dinamik bir ekonomisi olan Hindistan yanında, dünyanın ekonomik dengelerinde söz sahibi olan Almanya-Fransa ve Japonya, ABD'nin tek kutuplu dünya tasarımının karşısında önemli engellerdir. Öte yandan ABD, "arka bahçesi" diye anılan Latin Amerika'da bile gittikçe artan bir dirençle karşı karşıyadır. Eskiden bir tek 10 milyon nüfuslu Küba vardı. Şimdi Brezilya, Venezüella, Bolivya ve hatta Arjantin gibi ülkeler, aralarında işbirliği yaparak ABD'ye kafa tutmaya başlamışlardır.

ABD, jeopolitik açıdan da iddialarını gerçekleştirme imkânından yoksundur. ABD, dünyanın her yerinde çok cephede savaşmak durumundadır ve Pentagon'dan yönetilen savaş aygıtı, toparlanamayacak kadar yayılmıştır. ABD'nin Afganistan ve Irak gibi küçük ülkelere bile hâkim olamayışı, dünyaya hâkim olma imkânından bütünüyle yoksun olduğunu kanıtlamıştır.

ABD'nin başındaki savaş kliği, bu tablo karşısında telaşa kapılmıştır. 10-15 yıl çok kısa bir zamandır. ABD hesaplaşmazsa, yenilgiyi kabul etmiş olacaktır. Bugün ABD, 1980'li yıllarda Sovyetler Birliği'nin önündeki meseleyle karşı karşıya gelmiştir. O zaman Sovyet ekonomisi, durgunluk çağına girmiş ve rakibine göre gerilemeye başlamıştı. Sovyetler Birliği'nin önünde kritik bir 10 yıl vardı. Ya savaşla bu süreci ertelemeye yönelecekti, ya da barışçı yoldan yıkılmayı sineye çekecekti. Sovyet yönetiminin barışçı yoldan dağılmayı seçmesi, bizler için hayli şaşırtıcı oldu. ABD ise, şimdilik

pek öyle gözükmüyor, çılgınca savaş yolunu tercih etti. Ancak önümüzdeki yıllarda, ABD'nin içinden başka seçenekler çıkar mı diye tartışmak gerekiyor.

Bütün bu nedenlerle, çağımızda "Sürdürülebilir üstünlük kuramı"ndan değil, fakat Sürdürülemeyen Üstünlük Kuramı'ndan söz etmek daha yerinde olur.

II. EMPERYALİST SİSTEM İLE TÜRKİYE İLİŞKİLERİ

Türkiye'yi AB Kapısına ABD Bağladı

Batı kapitalizmi içindeki derin çelişmeleri, ABD-AB-Türkiye ilişkilerinde gözlemlemek de mümkün. Manisalı'nın kurduğu teorideki önemli bir eksik, Türkiye'nin AB kapısına ABD tarafından bağlandığının saptanmamasıdır. Manisalı dostumuzun Türkiye-Avrupa ilişkilerini inceleyen Sessiz Darbe başlıklı kitabında olsun, Dünyada ve Türkiye'de Büyük Sermaye başlıklı kitabında olsun, bu olguya değinilmiyor. Bu nedenle Türkiye-AB ilişkileri, daha çok Türkiye ile Avrupa arasındaki çelişme zemininde sınırlanarak açıklanmış oluyor. Oysa bu mümkün değil, çünkü dikkat edilirse, AB-Türkiye sürecinin başoyuncusu, ABD'dir.

Avrupa şefleri, 1999 yılı sonunda Türkiye'yi, ABD'nin zorlamasıyla AB'ye aday üye yaptıklarını itiraf etmişlerdir. Gerekçe de açıkça yazılmakta, çizilmektedir: Türkiye'yi AB aday üyelik konumuna bağlayarak, Asya'ya kaymasını önlemek.[33]Çarpıcı bir örnek olarak, Lord Weidenfeld'in 18 Aralık 1999 günlü Die Welt gazetesinde, Türkiye'nin AB'ye aday üye yapılması üzerine yazdıklarını buraya almadan geçemiyoruz: "Türkiye'nin krizler sırasında bir koçbaşı ve barış sırasında da sağlam bir köprü olması mümkündür. (...) NATO'nun çok sadık müttefiki olan Türkiye, evlatlarının canını Atlantik'teki müttefiğe feda etmeye hazırsa, maddî ve toplumsal alanda gelişen bir Avrupa'ya alınmak istenmesi doğaldır."[34]

33 Temel İçgüdü, s.104 vd.

34 Temel İçgüdü, s.106.

Dikkat edilirse, burada Türkiye'nin AB'ye aday üyelik gerekçesi, evlatlarını ABD uğruna feda etmeye hazır olmasıdır; yoksa AB uğruna değil. Almanya'nın eski başbakanlarından Helmut Schmidt, "Avrupa'nın

İddiası” başlıklı kitabında, Türkiye, Rusya, Belorusya ve Ukrayna’nın AB için işbirliği yapılacak ülkeler olduklarını, ancak AB’ye alınmayacakları konusunda Avrupa şeflerinin görüş birliği içinde olduklarını açıkça belirtmiştir. Dahası Schmidt, Türkiye’nin AB’ye Washington’un zoruyla aday üye yapıldığını ve AB’ye alacağız diye sürekli aldatıldığını da yazmaktadır.35

35 Bu konuda yazılanlar için bkz. Doğu Perinçek, Karen Fogg’un E-Postalları, Kaynak Yayınları, 1. basım, İstanbul, Nisan 2002, s.115 vd.

Zaten bütün olgular, bu samimi itirafı doğrulamaktadır. Olaya Türkiye’den baktığımız zaman, yine aynı gerçekle karşılaşıyoruz. Türkiye’deki aşırı AB yanlılarına bakınız; bunlar Avrupacı değil, Amerikancıdır. ABD ile AB politikaları çeliştiği zaman, Washington yanlısıdırlar. Demek ki, AB taraftarlığı, Türkiye’de aslında Amerikancı güçlerin politikasıdır, onların işbirlikçi çıkarlarının gereğidir. İşbirlikçiler de, efendileriyle birlikte aynı korkuyu taşıyorlar: Ya Türkiye ABD denetiminden kurtulur ve hortumcu düzenleri başlarına yıkılırsa...

Washington yönetimi, Türkiye’yi Avrupa kapısına bağlayarak bir taşla üç kuş vurmuş oluyor.

Birincisi, ABD, Türkiye’nin kendi denetiminden kurtularak Avrasya’ya kaymasını önlüyor.

İkincisi, Türkiye’ye AB kapısında ABD planlarının gerektirdiği her şey dayatılıyor ve kabul ettiriliyor. Türk devleti adım adım çökertiliyor ve Türk milleti çözülüyor. Geldiğimiz nokta çarpıcıdır; Tayyip Erdoğan yönetimi Lazca televizyon hazırlığına başlamıştır.36Türkiye özetle bir parçalama işleminden geçirilerek, ABD tarafından denetlenebilecek kadar küçültülüyor. Böylece kriz bölgelerine müdahale misyonunu üstlenmeye mecbur kalacak hale getiriliyor.

36 Die Welt, 18.12.1999.

Üçüncüsü, Türkiye aynı zamanda ABD’nin “gevşek Avrupa” tasarımında rol alacak bir ülke olarak kullanılıyor. ABD, Avrupa’nın birleşme sürecinin önlenemeyeceğini görmektedir. Bu durumda tercih ettiği seçenek, merkezkaç eğilimlerinin mümkün olduğu kadar güçlü olduğu, gevşek bir Avrupa’dır.

Görüldüğü gibi, ABD, Türkiye’yi AB kapısına bağlayarak, hem Türkiye’yi hem de Avrupa’yı hedef alıyor. AB’nin kendisi de bu sayede sulandırılmakta ve yıpratılmaktadır.

Türkiye Zenginler Kulübünde Değil, Ezilen Dünya’da

Almanya-Fransa ekseni, tutarlı bir Avrupa devleti kurarak, dünyadaki hegemonya mücadelesinde başa güreşecek bir tasarımı uygulamak peşindedirler. Birleşik Avrupa’nın tutarlı ve güçlü olması, Almanya-Fransa-Belçika gibi gelişmiş kapitalist ülkeler temeline oturmasıyla mümkündür. Doğu Avrupa ve Türkiye gibi ülkeler, o birleşik ve güçlü Avrupa’nın içinde değil, denetlediği çevrede olmalıdırlar. Çünkü gelişmiş kapitalist ülkelerden oluşan Avrupa merkezî, kendilerine benzemeyen bu ülkelerle ancak konfederasyona benzeyen dağınık bir devletler topluluğu kurabilir. Oysa Almanya’ya ve Fransa’ya gerekli olan, gevşek bir topluluk değil, fakat gücünü azamîye çıkarma potansiyeli taşıyan birleşik ve merkeziyetçi bir Avrupa devletidir. Avrupa’nın ABD ve diğer büyük devletlerle rekâbet edebilmesinin, daha doğru bir deyişle, hegemonya yarışı içine girebilmesinin önkoşulu budur.

Manisalı dostumuz, “AB neden Türkiye’yi içine alamaz” sorusuna cevap verirken, üç neden üzerinde durmaktadır. Birincisi, Türkiye, Avrupa kültürünün parçası değildir; Müslümandır. İkincisi, Türkiye’nin hızla çoğalan genç nüfusu, Avrupa’yı korkutmakta, istihdamı ve toplumsal dengeleri olumsuz etkileyecek bir etken olarak değerlendirilmektedir. Üçüncüsü, Türkiye Avrupa için bir ekonomik istikrarsızlık kaynağıdır.[37]

37 Helmut Schmidt, Die Selbstbehauptung Europas, Perspektiven für das 21. Jahrhunderts; Deutshe Verlags-Anstalt, Stuttgart München 2000. Ayrıca bkz. “Wer nicht zu Europa gehört”, Die Zeit, 5.10.2000.

Bu etkenler kuşkusuz geçerlidir; ancak asıl etken gözardı edilmiştir. Belirleyici etken, Türkiye’nin gelişmiş kapitalist ülkeler dünyasına ait olmayışıdır. Eğer Türkiye, Japonya gibi gelişmiş kapitalist bir ülke olsaydı, din farkına rağmen kültür farkı olmayacaktı. Serbest dolaşım, o zaman sakıncalı değil, gerekli olacaktı. Ve o zaman Türkiye bir ekonomik istikrarsızlık etkeni değil, istikrar unsuru olarak Avrupa’ya dahil olacaktı. Türkiye, istikrarsızlık kaynağı olarak görülmektedir. Çünkü gelişmiş kapitalist ülke değildir.

Sözün kısası, aslında Türkiye’nin AB’ye üye olmayacağını açıklayan tek bir neden bulunmaktadır: Türkiye, Zenginler Kulübü’nün değil, Ezilen Dünya’nın bir parçasıdır.

Avrupa Birliği, yeni bir büyük emperyalist devlet tasarımıdır. Türkiye, toplumsal-ekonomik karakteri nedeniyle emperyalist Avrupa devletinin

içinde yer alamaz, ancak onun çevresinde, onun denetlediği şerit içinde bulunabilir. Tıpkı bir zamanlar Cezayir'in Fransa'nın içine alınmayıp kenarda bir sömürge olarak tutulması gibi.

Biz Türkler, feodal fetihçi geleneğin içinden geldiğimiz için, yayılma ile fetihçiliği özdeşleştirme eğilimi içindeyizdir. Oysa kapitalizmin son aşamasında kurduğu emperyalist devlet, feodal imparatorluktan farklıdır. Mali sermayenin merkezleri, hâkimiyetlerini, feodal fetihçilikle değil, mali denetimle ve mümkünse sömürgeleştirerek yayarlar. Silahlı kuvvet, her ikisinde de geçerlidir. Ancak feodal imparatorlukta, fethedilen topraklar, imparatorluğun bir parçası olurlar. Emperyalizmin azamî eğilimi de, hedef ülkeyi devletsiz bırakmak, yani sömürgeleştirmektir. Ancak sömürge toprağı, anavatanın bir parçası değildir; isterse anavatan toprağına bitişik olsun, orası sömürgedir. Çünkü orası, feodal imparatorluklarda olduğu gibi, aynı toplumsal-ekonomik yapıda değildir; başka bir dünyadır. İşte biz Türkiye halkının anlamadığımız nokta burasıdır:

Ellerimizi havaya kaldırmışız ve Avrupa'ya tek bir kurşun atmadan teslim olmak istiyoruz; fakat Avrupa bizi fethetmek istemiyor. Bize garip gelen budur. Çünkü biz, feodal imparatorluk ile emperyalist-kapitalist devleti birbirine karıştırıyoruz.

AB-Türkiye Dostluğu Nasıl Gerçekleşir

Sonuç olarak birçok Avrupa liderinin söylediği gibi, şu AB sevdasının bitmesi, aslında Avrupa devleti için de iyidir, Türkiye için de. Böylece Almanya-Fransa ekseni, ABD'nin Avrupa'yı gevşetme girişimlerinden en önemlisini bertaraf edecektir; Türkiye ise AB kapısındaki bağlarından kurtularak bağımsızlaşacak ve Avrasya'daki yerini alacaktır. Böylece Avrupa ile Türkiye arasındaki asıl sağlıklı buluşma o zaman gerçekleşecektir. Çünkü o zaman ilişki, iki bağımsız devletin, egemenliğe ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı ve karşılıklı ekonomik çıkar temeline oturacaktır.

Avrupa'nın Türkiye'yi tam denetim altına alma olanağı yoktur. Türkiye Batı'nın emperyalist sistemi içinde kalırsa, ABD'nin denetimi altında olacak ve kimi zaman ABD'nin AB'ye karşı kullandığı bir Truva atı, kimi zaman da Avrasya kapılarına çarpılan bir koçbaşı misyonunu üstlenecektir.

AB kapısındaki Türkiye, ABD'nin gevşek Avrupa içindeki Truva atıdır. Ama belki de daha tehlikelisi, AB kapısındaki Türkiye, ABD'nin kriz bölgelerindeki koçbaşıdır. Bu durumda Türkiye, ABD adına petrol ve

doğalgaz boru hatlarının bekçiliğini yapacaktır. O zaman Türkiye, ABD tarafından Avrupa'nın hayat damarlarını kesmekte kullanılan bir bıçak işlevi görecektir.

Bu açıklamalar ışığında, Türkiye'nin AB aday üyeliğinden ayrılarak AB ile eşit ilişkilere girmesi, her iki tarafın stratejik çıkarları açısından hayatî önemdedir. Bu gerçeği, AB içindeki Amerikancı kesim, perdelemek istiyor elbette. Ancak ABD ile rekâbet edecek kuvvetli bir Avrupa peşinde olanlar ile Türkiye arasındaki kader bağı kaçınılmaz olarak görülecektir. Ve görülmeye başlanmıştır da. Örneğin TBMM'nin 2003 yılı başında ABD askerine izin tezkeresini reddetmesi, Almanya ve Fransa tarafından alkışlanmıştır. Hemen ertesi günü Almanya, PKK'yı terör listesine almıştır.

Birleşik Avrupa ile bağımsız Türkiye arasındaki denklemin oluşmasını engelleyen etken, ABD müdahalesidir. Eğer Türkiye kendini savunma iradesini gösterir, Kıbrıs ve Kuzey Irak cephelerinde ABD'ye direnme çizgisine girerse, Almanya-Fransa ekseninin Türkiye politikası da kaçınılmaz olarak değişecektir. O zaman Avrupa, rakibi ABD'ye direnen Türkiye'yi destekleyen konumlara geçebilecektir.

Bu neye benzer? Hatırlanacaktır, Mustafa Kemal'in önderlik ettiği Türkiye, İngiliz emperyalizmine direndikten sonra Fransa'yı yanına çekmiş, Ankara İtilafnamesi (Anlaşması), Sakarya Savaşı'ndan sonra, 21 Ekim 1921 günü imzalanmıştır. Türkiye, paylaşılmaya razı olsaydı, Fransa da paylaşanlar arasında olacaktı. Ama Türkiye, paylaşılmayı reddedip, hem Güney cephesinde Fransa'ya karşı koyduğu, hem de Doğu ve Batı cephelerinde İngiliz emperyalizmini alt etme iradesini hayata geçirdiği içindir ki, Fransa'yı yanına çekebilmiştir. Fransa, o zaman, parçalanarak İngiltere'nin eline geçmiş bir Türkiye'dense, bağımsız Türkiye'yi kendi çıkarına görmüştür.

Bugün de ABD'nin parçalayarak kuklalaştırdığı bir Türkiye yerine ABD'ye teslim olmayan bir Türkiye, Avrupa'nın çıkarınadır. Ancak bu seçeneğin ortaya çıkması için, Türkiye'nin direndiğini göstermesi gerekiyor. Türkiye direnmeyecekse, AB, parçalanan Türkiye'den küçük de olsa bir pay kapmak isteyecektir; "Hepsi ABD'nin olacağına bir kısmı da benim olsun" diyecektir. Ayrıca AB, o zaman Türkiye'nin ABD'nin elinde bir koçbaşı işlevi görmesinden rahatsızlık duyacaktır ve bunu önleyecek siyasetler geliştirecektir.

Almanya-Fransa ekseni, rakibi ABD’nin denetiminden kurtulmak isteyen bir Türkiye’nin istikrarlı olmasını ister. Çünkü o koşullarda istikrarlı Türkiye, istikrarlı Avrupa demektir. Ancak Türkiye, ABD’nin elinde bir alet olacaksa, bu aletin işe yaramaz olmasında, yalnız Avrupa’nın değil, bütün dünyanın çıkarı vardır. Demek ki, Türkiye-Avrupa ilişkilerinin, hatta Türkiye ile bütün dünya arasındaki ilişkilerin sağlıklı bir temele oturması, Ankara’nın ABD denetiminden kurtulmasına bağlıdır.

Burada şu soru sorulabilir: İyi ama, emperyalist bir devlet olan AB ile Türkiye arasında, egemenliğe ve bağımsızlığa karşılıklı saygı ve karşılıklı çıkar temelinde ilişki kurulabilir mi?

Bu sorunun cevabı, öncelikle Türkiye’nin iradesine bağlıdır. Türkiye, kendi bağımsızlığını koruma kararında olursa, Atatürk döneminde olduğu gibi, büyük devletlerle de görece eşit ilişkiler kurabilir.

İkincisi, ABD tehdidi, her iki tarafı buna zorlamaktadır. Avrupa, ABD karşısında savunmada bulunan bir emperyalisttir. Savunma konumundaki emperyalist, rakip emperyaliste direnen ülkelerin güçlü ve istikrarlı olmasını istemek ve buna yardım etmek durumundadır. Avrupa’yı böyle bir politik çizgiye çekecek olan, yine Türkiye’nin kendisidir. ABD memurlarının yönettiği bir Ankara’nın bunu gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Üçüncüsü, bağımsız Türkiye, yalnızları oynayan, tecrit edilmiş bir Türkiye değildir. Bağımsız Türkiye, Avrasya cephesi içindeki Türkiye’dir. Ve bu cephenin varlığı, aynı zamanda Türkiye için, diğer ülkelerle egemenliğe saygı temelinde ilişki olanağı anlamına gelmektedir. O zaman Türkiye, Avrasya’da, AB ile baş başa bir ilişki içinde olmayacaktır. Türkiye-Avrupa ilişkileri, genel Avrasya blokundaki ilişkiler ağı içinde şekillenecektir. Avrasya, ağırlıklı olarak bir Ezilen Dünya coğrafyasıdır. Avrupa, ABD’nin önünü kesmeye mecbur olduğu için, Avrasya ittifakı içindeki koşulları az çok kabul etmek durumundadır.

Atlantik’te bağımsız bir Türkiye’ye yer yoktur. Türkiye Atlantik içinde ancak kul statüsünde kalabilir. Avrasya’da ise, Türkiye efendidir; bağımsızdır. Avrasya, efendi-kul ilişkileri üzerinde değil, millî devletleri koruma ve göreli eşitlik ilişkileri temeli üzerinde kurulmaktadır; böyle kurulması zorunludur. Avrupa, ne kadar emperyalist olursa olsun, bu sistemin kurallarına az çok uymak durumundadır. Uymadığı zamanlarda

ise, onu bu kurallara zorlamak, Türkiye'nin ve diğer Avrasya devletlerinin meselesidir.

İşte bütün bu açıklamalar ışığında, Türkiye, AB ile ilişkilerini, AB devleti içinde yok olarak değil, bağımsız ve eşit ilişkiler kurarak, kendi çıkarı yönünde geliştirebilir. Kuşkusuz bu ilişki, aynı zamanda Avrupa'nın da çıkarınadır.

Sayın Manisalı, Türkiye'nin AB'ye üye olmasına ilke olarak karşı çıkmadı; "Türkiye, üye olabilse, çıkarınadır" tezini savundu. Bir yandan da Türkiye'nin AB'ye alınmayacağını vurguladı.

Türkiye'nin AB'ye üye olmayacağı doğru. Ancak ikinci bir doğru daha var: AB üyeliği, Türkiye'nin çıkarına değildir. Çünkü AB üyeliği, Türkiye'nin millî devletinden vazgeçmesi anlamını taşır. Çağımızda gerek ekonomik gelişmenin ve gerekse demokrasinin biricik çerçevesi, millî devlettir. O nedenle AB üyeliği, Türkiye'ye refah da getirmez, özgürlük de. Bu nedenle Türkiye'nin AB'ye üye olmasını savunmak ciddi bir hatadır.

AB üyeliğini bazı şartlara bağlamak bu hatayı hafifletmiyor. AB ile Manisalı'nın varsaydığı gibi, "tek taraflı bağlanmadığımız" bir ilişkiler düzeni arayışı içinde bulunmak, düş kurmaktır. Bu, ateşe girip de yanmayacağımızı varsaymaktır.

Türkiye'nin "tek taraflı bağlanmayacağı" biricik ilişki biçimi, AB dışında kalarak olur. Türkiye Türkiye'dir; Avrupa da Avrupa'dır. AB ile bağımsız ve egemen bir devlet olarak ilişki kurarsak, tek taraflı bağlanmayız. Örneğin bugünkü Çin, Rusya veya İran'ın AB ile ilişkileri böyledir. Bize benzeyen İran'a bakalım: AB üyesi değildir; aday üye de değildir; üye olmak gibi bir saplantıya da kapılmış değildir. Ancak İran'ın Almanya ve Fransa ile ilişkilerini inceleyiniz, Türkiye gibi "tek taraflı bağlanmış" değildir. Bunu İran'ın petrol kaynaklarıyla açıklamak doğru olmaz. Esas neden, İran'ın devlet egemenliğini koruması ve ABD'ye boynunu uzatmamış olmasıdır.

Bu gerçekler karşısında, tek taraflı bağlanmama şartıyla da olsa, AB üyeliğini kabul etmek, ciddi bir program ve strateji hatasıdır. Çünkü programlar, ancak gerçekler üzerine kurulabilir. AB'ye AB içinde tek taraflı bağlanmamak gibi bir çözüm, hayatın içinde bulunmuyor. Hayatın içinde karşılığı olmayan bir görüşün, er geç düzeltilmesi gerekecektir.

Millî-Gayrimillî Ayrışması

Manisalı, teorisini ezen-ezilen millet gerçeği üzerine oturttuğu için, Türkiye'nin sermaye sınıfları içindeki ayrışmayı da sağlam temeller üzerinde tahlil etmektedir. Dostumuz, Türkiye'de sermayenin 2000'li yıllarda, çok uluslu şirketlerin denetiminden yana olanlar ile bu denetime karşı çıkanlar olmak üzere ikiye ayrıldığını saptamakta ve bu kesimleri millî ve gayrimillî diye adlandırmaktadır.38

38 Hürriyet, 27 Mayıs 2004.

Çok önemli, ancak 2000'ler, bu saflaşmanın başlangıç tarihi değil, keskinleşmesinde önemli bir aşama olarak belirlenmelidir. Türk Devrimi, levanten takımını Birinci Dünya Savaşı yıllarında ve hele Kurtuluş Savaşı sonrasında büyük ölçüde temizlemişti. Türkiye'de, Ezilen Dünya ülkeleri için model oluşturan millî demokratik devrimi sayesinde, oldukça köklü ve geniş bir millî sermaye sınıfı oluştu. Ancak 1940'lardan başlayarak yeni bir acente kesimi boy vermeye başladı. Bu gayrimillî kesimin 1980'lerin 12 Eylül rejiminde ve Özal döneminde, 1996'da Gümrük Birliği'nden sonra ve en son 2000'lerde yeni ataklar yaparak büyüdüğü görülüyor.

Manisalı, bu gayrimillî kesimi, zaman zaman "büyük sermaye" diye anmaktadır. Siyasetçiler ve bürokratlarla birlikte Türkiye'ye karşı "Sessiz darbeyi" yürütenler bunlardır.39Batı kapitalizmi, İstanbul Menkul Kıymetler Borsası (İMKB) aracılığıyla, borsa işlemlerinde yüzde 50 ağırlığı olan dört grubu kullanarak, Türkiye ekonomisine karşı stratejik amaçlı operasyonlar yapabilmektedir.40İMKB aracılığıyla 1981-91 yılları arasında bazı büyük gruplara aktarılan kaynak 100 milyar doları bulmaktadır.41

39 Erol Manisalı, Türkiye-Avrupa İlişkilerinde "Sessiz Darbe", Derin Yayınları, 9. basım, İstanbul, 2004 s.37 vd. (Bu kitap, bundan sonraki göndermelerde "Sessiz Darbe" diye anılacak.)

40 Büyük Sermaye, s.32, s.142 ve s.161; Temel İçgüdü, s.40-41.

41 "Sessiz Darbe", s.138.

Erol Manisalı'nın kitapları, gayrimillî sermayenin, büyük çapta tefecilikle, kirli para trafiğinden ve yasadışı yollardan büyük kaynakları ele geçirdiğini anlatmaktadır. Bu nedenle bunlar, ticaret ve sanayi faaliyetiyle kâr sağlayan sermaye kesimlerine benzemiyorlar ve dahası Türkiye'de sanayi, tarım ve ticaretin ayak bağları haline gelmişlerdir. Büyük tefeciler, dolar ve borsa vurguncuları, kirli para erbabı ve hortumcular olarak tasnif edilebilecek bu kesimi, sanayi ve ticaret sermayesinden ayırmak için, kısaca mafya diye adlandırmak kanımıza göre yerinde olur.

“Sivil” Darbe Modeli

Gayrimillî sermaye, Manisalı’ya göre, ABD’nin Türkiye gibi ülkelerde gerçekleştirdiği “Sivil darbe”lerde kullandığı kuvvettir. Batı emperyalizmi, bu uzantıları sayesinde, Ezilen Dünya ülkelerinde millî devletleri silah kullanmadan tasfiye eden bir model yaratmıştır. Çin veya İran gibi işbirlikçi çıkar çevreleriyle denetim altına alınamamış ülkelerde, “Sivil darbe” için uygun zemin bulunmamaktadır.42

42 Büyük Sermaye, s.3.

“Sivil darbe”, ekonomik, kültürel, toplumsal ve siyasal araçlar kullanılarak gerçekleştiriliyor.43

43 Temel İçgüdü, s.229.

Ekonomik düzlemde, tarım ve sanayi çeşitli uluslararası müdahale ve operasyonlarla çökertiliyor ve denetim altına alınıyor. Halk tüketici sürüsü haline getiriliyor.

Kültürel düzlemde, millî kimlik ve millî kültür yıkıma uğratılıyor; toplum Amerikan yaşam biçimi ve tüketin kalıplarıyla köleleştiriliyor; özel okullar, vakıf üniversiteleri, yabancı dille eğitim yoluyla Amerikan değerlerine bağlı yabancı hayranı bir gençlik yetiştiriliyor.

Toplumsal düzlemde, işsiz bırakılan ve sefalete itilen kitleler, zavallılaştırılıyor; “sivil toplum kuruluşları” denen işbirlikçi örgütler ve sendikalar aracılığıyla emperyalist amaçların güdümüne sokuluyor. Manisalı, Batı güdümlü medyanın sivil darbelerdeki rolü üzerinde özellikle duruyor.44

44 Temel İçgüdü, s.133.

Siyasal düzlemde, süreç, sistemin uzantısı haline dönüştürülen siyasal elitler ve kurumlar aracılığıyla yürütülüyor.

“Sivil darbe” tezi, bizce olayın yarısını anlatmaktadır. Bu tezin bizce yanlış olan yanı, sürecin “askere, orduya gerek kalmadan” tamamlanacağını öne sürmesidir.45Manisalı, bugünkü “Sessiz darbe” süreci devam edecek olursa, bir süre sonra Türk ordusunun bile, tek yanlı bağımlılığı değiştiremeyeceğini ısrarla belirtmektedir.46

45 Bkz. “Sessiz Darbe” kitabı ve Temel İçgüdü, s.129 vd.

46 Temel İçgüdü, s.148 vd.

Burada yerinde ve etkili bir uyarı var. Ancak bize göre sürecin barışçı yoldan sonuca varması olasılığı bulunmuyor. Millî devletler silahla kurulmuşlardır ve ancak silahla tasfiye edilebilirler. Bütün “Sivil darbeler”,

ülkenin direnme olanaklarını çökertmek amacıyla yürütülür ve son kertede silahlı darbelerin en az kayıpla başarılması içindir.

Türkiye, açısından da geçerli olan budur. Süreç henüz tamamlanmamıştır. “Sivil darbe”, arkada kalan yıllarda, Erol Manisalı’nın da birçok yönüyle anlattığı gibi, ABD tarafından başarıyla yürütülmüştür. Şimdi sıra, askerî darbe aşamasına gelmiştir.

ABD Ordusu, 24 Temmuz 2002 günü, Lozan Antlaşması’nın yıldönümünde, ABD tarihinin en büyük askerî tatbikatını başlattı. Nevada çöllerinde 22 gün süren bu tatbikatta Türkiye’yi işgal provası yapıldı. Tatbikat, “Millenium Challenge 2002” (Binyılın Meydan Okuması) gibi, çok iddialı bir isim taşıyordu. Bu isim bir yanıyla, bin yıllık tehdittir; bir yanıyla da, Türkiye’nin bin yıllık direnme yeteneğinin itirafıdır.

İşgal tatbikatından bir yıl sonra, 4 Temmuz 2003 günü, ABD Bağımsızlık Bildirisi’nin yıldönümünde, Süleymaniye’de Türk subay ve astsubayların başına silah kullanılarak çuval geçirilmiştir.

Ve en son 15 Kasım 2003 günü, KKTC’nin 20. kuruluş yıldönümünde İstanbul’un merkezlerinde kamyon dolusu bombalar patlatıldı. Bu uygulamalar, “Sivil Darbe” sürecinden askerî müdahale aşamasına geçildiğini göstermektedir. Manisalı’nın tezindeki çok önemli eksik budur.

Türkiye gibi silahla kurulmuş bir millî devlet, sırf “Sivil darbe”lerle, yalnızca barışçı yoldan teslim alınamaz. Nitekim Yugoslavya ve Irak gibi, Türkiye’ye göre direnme güçleri çok daha yetersiz olan ülkeler bile, ABD’ye karşı silahla direnmişlerdir. Türkiye de, bize göre artık yakın bir noktada “Sivil darbe” sürecini tersine çevirecektir. Türkiye’nin ve Türk milletinin çözülme süreci, böyle devam edemez, etmeyecektir. İpin kopacağı noktaya yaklaşıyoruz. Karşı güçler de bunun farkındadır ve 2004 yılı sonuna varmadan hesaplaşmanın tamamlanması gerektiği yönünde hep bir ağızdan naralar atmaktadırlar.[47]Kıbrıs ve Kuzey Irak’tan Türkiye’ye yöneltilen tehdit ve iç yıkıcılık, artık millî cevabı zorlayan boyutlara varmıştır. ABD’nin işgal tatbikatının Kıbrıs merkezli bir senaryo üzerine kurulmuş olması, ilgi çekicidir.

47 Temel İçgüdü, s.119.

Erol Manisalı dostumuz, Kıbrıs’ta 24 Nisan 2004 referandumu öncesi ve sonrasındaki gelişmelere bakarak, Kıbrıs’ın teslim edildiğini öne sürdü.[48]Çok vahim gelişmeler olduğu doğrudur. Türk ordusunun Genelkurmay Başkanları Org. Karadayı ve Org. Kıvrıkoğlu dönemlerindeki

“kırmızı çizgileri” çiğnettiği de bir gerçektir. Ne var ki, süreç bitmiş değil. “Kırmızı çizgiler”, “Hattı müdafaa yoktur, sathı müdafaa vardır” anlayışı içinde değerlendirilmelidir. Bu çizgilerin çiğnetilmesini “Sathın savunulması” açısından doğru buluyor değiliz. Ancak “Sathın savunulacağı” konusunda bir kuşku taşımıyoruz. Millî devletin kendisini savunması, genelkurmay başkanlarının değişmesine göre değişebilecek bir görev değildir. Bunu yaşayarak göreceğiz.

48 “Sessiz Darbe”, s.9.

Burada daha ilginç olanı, Manisalı’nın “barışçı yoldan sessiz darbe” modeli, bazı üst düzey komutanların görüşleriyle buluşmaktadır. Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, 2003 yılı 30 Ağustos konuşmasında, “Yeni dünyada aklın bileğin gücünü etkisizleştirdiğini ve barut kokusunun yerini bilgi ve itidalin aldığını” söylemiştir.[49]Org. Büyükanıt ise, “güçlü ülkeler karşısında diğer ülkelerin, öncelikli olarak askerî tehditle karşı karşıya bulunmadıklarını” belirtmektedir. Korg. Reşat Turgut da, güç mücadelesinin “askerî zeminden ekonomik zemine” kaydığını ifade ediyor.[50]

49 Bkz. “Amerikancı Cephe Hesaplaşma Başlattı”, Aydınlık, sayı 858, 28 Aralık 2003, s.20.

50 Cumhuriyet, 28 Mayıs 2004.

Emperyalizmin, hegemonyasını yaymak için, öncelikle siyasal, ekonomik ve toplumsal araçlar kullandığı biliniyor. Ancak küreselleşme sürecinin kesin sonuca ulaştırılmasında, belirleyici yöntem yine askerîdir. Org. Hilmi Özkök’ün, savaşın yerini bilgi ve itidal aldı şeklindeki görüşü, halen yaşadığımız gerçeklere hiç uymadığı gibi, silahlı tehdide karşı uyanıklığı zayıflatan niteliktedir. Özellikle komutanların, Türkiye’ye kesin sonuç alıcı darbenin ancak silahlı güçle indirilebileceği konusunda berrak bir bilinç oluşturmaları gerekir.

Silahlı Darbe Modeli

Manisalı’nın ikinci modeli, “silahlı darbe”dir. Bu model, süper devlet ABD’nin kendine bağlı çıkar çevreleriyle denetim altına alamadığı ülkelerde uygulanabilmektedir.

“Silahlı darbe” modelinde, ülkeye emperyalizmin tüketim kalıplarından önce ordu gönderilmektedir.[51]Değerli dostumuz Manisalı, bu modele örnek olarak Irak’ın işgalini göstermektedir. Ancak Kapitalizmin Temel İçgüdüsü kitabının kaleme alındığı günlerin değerlendirmesi olsa gerek, Venezüella

halkının ABD darbesine direnmesine rağmen, Irak halkının işgale karşı koymadığı söylenmektedir.[52]Ancak bu yargının karamsar olduğu kısa zamanda ortaya çıkmıştır. BAAS Partisi önderliğindeki Irak direniş güçlerinin savaşı, bırakalım Venezüella örneğini, Vietnam savaşından çok daha hızlı gelişmiştir.

51 Sabah gazetesi ve diğer gazeteler, 1 Eylül 2003.

52 Org. Büyükanıt'ın, Genelkurmay Başkanlığı tarafından 29-30 Mayıs 2003 günleri düzenlenen "Küreselleşme ve Uluslararası Güvenlik Sempozyumu"nda yaptığı açış konuşmasının tam metni ve eleştirisi için bkz. Teori, sayı 163, Ağustos 2003, s.3 vd.

Manisalı'nın modelleri, eksikleri ve yanlışları olmakla birlikte, kuşkusuz ABD emperyalizminin farklı uygulamalarını ortaya koyuyor. Bize göre, millî devletleri barışçı yoldan yıkma modeli bulunmuyor.

Sivil Darbe, askerî müdahalenin hazırlık aşamasıdır. Zaten Manisalı da, ezen ülkelerin üstünlüklerini, ezilen ülkelere en başta silahlı güçle dayattıklarını belirlemektedir. O nedenle Sivil Darbe ve Askerî Darbe modelleri birbirinden kopuk değildir; biri diğeri içindir; biri diğerini tamamlamaktadır; biri ötekinin devamıdır.

Son kertede sonuç alıcı darbe, silahlıdır. Ancak burada da ABD emperyalizminin bilançosu parlak gözükmüyor. ABD, yalnız İngiliz imparatorluğuna karşı yürüttüğü 18. yüzyıl sonundaki kendi bağımsızlık savaşında ve demokratik ülkelerle aynı ilerici cephede yer aldığı İkinci Dünya Savaşı'nda askerî zafer kazanmıştır. Daha sonra gerçekleştirdiği silahlı müdahalelerin hepsinde yenilgiye uğramıştır. Irak'taki ve Afganistan'daki gelişmeler de bu yöndedir.

"Millî devlet direnir, millî ordu direnir" kanunu, emperyalizm çağının tunç yasalarındandır.

III. SİSTEMİN MAFYALAŞMASI

Çürüyen Kapitalizm

Yukarda, Manisalı'nın "yeni" diye adlandırdığı değişikliklerin daha çok siyasal dengeler düzleminde olduğunu ve sistemin emperyalizm aşamasındaki başlıca özelliklerinin devam ettiğini belirtmiştik.[53]Peki sistemin toplumsal-ekonomik ilişkilerinde hiçbir değişiklik olmamış mıdır;

sistemin hâkim sınıflarının karakteri ve denetleme yöntemleri değişmiyor mu?

53 Temel İçgüdü, s.115.

Kuşkusuz emperyalist sistemin toplumsal-ekonomik kuruluşunda da değişiklikler var, ancak bunlar nitelik değişikliği değildir. Tekelci sistemin sermaye ihracına dayanan, “çürüyen ve geberen kapitalizm” diye tanımlanan esas niteliği devam ediyor. Ancak çürüme ve yıkımda başdöndürücü bir hızlanma ve yayılma görülüyor. Bizce değerli dostumuz Manisalı’nın tahlil ettiği olgular, esas olarak bu kapsamdadır.

Nedir bu değişiklikler?

Biz, sistemin sosyoekonomik kuruluşundaki yeniliği, daha doğrusu çürümeyi, Manisalı dostumuzun “vahşi kapitalizm” adlandırması yerine, “mafyalaşma” kavramıyla açıklamayı daha doğru buluyoruz. Manisalı da zaman zaman Batı kapitalizminin bir mafya örgütü gibi davrandığını belirtmektedir.54

54 Temel İçgüdü, s.149.

Tahlilimizi şöyle özetleyebiliriz:

Sistem, mafyalaşmaktadır ve sanallaşmaktadır. Sermaye, esas olarak sanayi ve ticaretle değil; komploların tetiklediği kirli para harekâtlarıyla, faizcilikle, borsa operasyonlarıyla, sanal alışverişlerle, mafya yöntemleriyle büyümektedir.

Mafyalaşan sistem, artık kapitalizmin tanımında kullanılan “kâr sistemi” olmaktan çıkmış, faiz ve vurgun sistemine dönmüştür. Faiz gelirlerinin genel olarak sermaye içindeki oranı tarihte rastlanmayan boyutlara varmıştır.

IMF, bütün dünyadaki üretimi (GSYİH) 39 trilyon dolar hesaplıyor. Bu 39 trilyonun 9 trilyon doları yeraltı ekonomisinden elde edilmektedir. OECD’nin yaptığı araştırmalarda, dünyada aklanan uyuşturucu gelirinin 1995 yılında 1 trilyon 100 milyar olduğu belirlenmiş. Bir de aklanmayan kısmı olduğu düşünülürse, dünya uyuşturucu cirosunun 1,5 trilyona yaklaştığı saptanabilir. IMF, 1994 yılında dünya ihracatının 4,2 trilyon dolar olduğunu belirliyordu. Demek ki, uyuşturucu ticaretinin payı, üçte biri bulmuştur. Yeraltı ekonomisinin uyuşturucu dışındaki ihracatı da katılırsa, bu oran yüzde 40’a ulaşıyor.

Kapitalizm, artık suç ekonomisine dönüşmüştür. ABD’deki General Counting Office’in verileri çok çarpıcıdır; bütün dünyada aklanan paranın

yüzde 60’ı ABD’de beyazlatılıyor. Avusturyalı iktisatçı Schneider’in yaptığı araştırmalara göre, gelişmiş ülkelerde yeraltı faaliyeti, Gayri Safi Yurt İçi Hasıla (GSYİH)’nın yüzde 15’ini bulmuş. Gelişmemiş kapitalist ülkelerde ise, bu oran üçte bire, yani yüzde 30’ların üstüne kadar yükselmiştir. Uyuşturucu ve beyaz kadın ticareti ile kumarın en büyük sektör haline geldiği Nijerya ve Tayland gibi ülkelerde oran, yüzde 70’in üzerine çıkmaktadır.

Bütün dünyada sanayi ve ticaret sermayesi sistemin kenarlarına sürülmektedir. Merkezlere, mafya yerleşmektedir. Bu koşullarda dünya ile bütünleşme denen olay, dünya mafyasıyla bütünleşmedir. Yeraltı ekonomisi veya suç ekonomisi, bütünleşmenin başını çekmektedir. Dünyadaki liberalleşme, para dolaşımının serbestleşmesi, devlet denetiminin zayıflatılması vb. artık dünya mafyasının talepleridir.

Türkiye’de Mafya Ekonomisi

Bugün Türkiye’de zenginlikler; esas olarak sanayi veya ticaret kârıyla oluşturulmuyor, yasadışı yollardan elde ediliyor. Bu koşullarda rekâbet ekonomisinin işlemesi, kaynakların verimliliğe göre dağılması mümkün değildir. Verimli işletme kuran, icatlar yapan, teknolojiyi geliştiren, işletmesini iyi örgütleyen bir girişimcinin piyasada hırsızlarla ve yağmacılarla rekâbet etme olanağı yoktur. Sermayesini şiddet ve dolandırıcılık gibi yöntemler kullanarak çok düşük maliyetle büyüten mafya ile hiç kimse verimli işletme kurarak rekâbet edemez. Bu durumda piyasanın kralları, verimli işletme kuranlar değil, zorbalar, dolandırıcılar, sahtekârlar, üçkâğıtçılar, haydutlar, özetle mafyadır.

Böyle bir ortamda bırakınız kapitalizmi, feodalizm bile gelişemez. Çünkü feodal sistem dahil, para ile değişimin geçerli olduğu meta ekonomilerinde, pazar güvenliği, alışverişin güvenliği, herkesin alacağını alıp vereceğini vermesi; ekonominin gelişmesinin, hatta işlemesinin birinci şartıdır.

Eğer Cengiz Yasası’nı bir maddeye indirecek olursanız, pazar güvenliğidir o madde. Moğol yayılmasının asıl sırrı oradadır. Yine Osmanlı uç beyleri, pazar güvenliğini sağladıkları ve tarım yapan köylüyü haydutlardan kurtardıkları için, Bizans’ı yıkabilmişlerdir. Osmanlı’nın gelişme sırrı da, pazar güvenliğinde ve tımar sistemindedir.

Türkiye’de suç ekonomisinin hangi boyutlara ulaştığını görmek için ortaya konan verilere şöyle bir bakmak yeter.

Dr. Sedat Yetim’in hesaplamalarına göre, Türkiye’de yeraltı faaliyetinden uyuşturucu dahil 39-59 milyar dolar elde edilmektedir.55MİT’in eski daire başkanlarından Mehmet Eymür de bu civarda bir rakam vermişti.

55 Bkz. yukarda “Kuvvet Politikası Ne Zaman Temel Güdü Oldu”, “Vahşi Kapitalizme Dönülebilir mi?”, “Siyasal Kuvvet Dengelerindeki Değişiklik” başlıklı bölümler.

En son Ankara Ticaret Odası’nın hazırladığı “Hayatımız Mafya” başlıklı rapora göre, Türkiye’de örgütlü suç ekonomisinin yıllık cirosu, 60 milyar doları bulmuştur. Bu tutar, millî gelirin dörtte biridir ve 2004 yılı bütçesinin yarısına denk düşmektedir. Rapora göre, bir kamu yatırımı için konulan dört tuğladan biri, yasadışı örgütlenmeye gitmektedir. Namusuyla iş yapmak enayilik olarak görülmektedir. “Organize suç örgütleri”, şirket veya holdinglerin yapısını bir model olarak kullanmaktadırlar.56

56 Temel İçgüdü, s.6.

Gurbetçilerin soyulması olayı, Türkiye’de rekâbet ekonomisinin işlemediğini ve işleyemeyeceğini gösteren en önemli olgulardan biridir. Yüzbinlerce insanımızın alın teri olan en az 40 milyar euro, bir kısım şirketler tarafından soyuluyor. Ne söylendiği gibi kâr payı veriliyor, ne de para iade ediliyor.

Mafya-Gladyo’nun Derin Devleti: SüperNATO

Türkiye’de iktidarın kilit mevkileri, 1980’li yıllardan başlayarak uyuşturucu, silah ve nükleer madde kaçakçılarının, kara para bankerlerinin ellerine geçmiştir. ABD emperyalizminin hâkimiyeti altında eroine bağımlı hale getirilen bir ekonomide, mafyanın iktidar olması kaçınılmazdı ve bu olmuştur. Sistemi artık, üretimi yöneten kesimler değil, uyuşturucu kaçakçısı, kara para erbabı, hortumcu, dolar vurguncusu gibi üretimi yağmalayan kesimler yönetmektedir. Buna bağlı olarak hâkim sınıfların siyasal partileri ve kadroları da mafyalaşmaktadır. Türkiye’nin son dönem yöneticilerine bakınız, karşınızda mafyanın çehresi belirecektir. Emperyalizmin Ezilen Dünya’da yarattığı tipik hükümet modeli budur zaten.

Sistemin tepelerine mafyanın yerleşmesiyle birlikte, devlet aygıtı da buna göre biçimlenmiştir. NATO ülkelerindeki derin devlet, başka deyişle SüperNATO, mafyanın derin devletinden başka bir şey değildir.

ABD, SüperNATO örgütlenmesi sayesinde Türkiye devletinin kilit mevkilerine yuvalanmıştır.

Türkiye, ABD güdümlü Mafya-Gladyo-Tarikat ortaklığının diktatörlüğü altına düşmüştür.

Bir, karşıdevrimdir bu. Tansu Çiller, Özelleştirme Yasasını çıkarırken, Cumhuriyet'i kastederek, "Son sosyalist devleti yıktık" demişti.

Mafya-gladyo diktasının temelleri aslında Türkiye'nin NATO'ya girmesiyle birlikte atılmıştır. ABD ve NATO reçetelerine göre, yeraltı örgütlerinin kurulmaya başlanması o yıllara kadar uzanır. Bu örgütler, cinayet, uyuşturucu kaçakçılığı, haraç, gasp, tehdit dahil her tür terör eylemine girişmiştir. Devletin yeraltı kuruluşları, daha 1960'lı yıllarda Komünizmle Mücadele Dernekleri'nden başlayarak çeşitli yan örgütleri kullanmışlardır. MHP ve Ülkü Ocakları'nın yeraltındaki örgütlenmeleri, o dönemde denebilir ki, NATO modeline uygun olarak, devletin yeraltı terörünün yan kuruluşları işlevini yerine getirdiler. Türk İntikam Tugayı (TİT), Esir Türkler Kurtuluş Ordusu (ETKO), İslamî Hareket, İslamî Yumruk, Hizbullah (İlim grubu), İslamî Büyük Doğu Akıncılar Cephesi (İBDA/C) gibi örgütler, yine aynı görevi üstlendiler. CIA'nın uyuşturucu ağına yakalanmış bazı "sol" maskeli örgütler de, ABD bağlantılı terörün taşeronluğunu yaptılar.

1990'lardan bu yana ABD'nin gerçekleştirmek istediği Yeni Dünya Düzeni'ne göre, Ezilen Dünya'da devlet "küçültülecekti". Yerüstündeki millî devlet, gerçekten de küçültülmektedir. Yeraltındaki ABD'ye bağımlı derin devlet ise azmanlaşmaktadır. Bu olgu, yalnız Türkiye'ye özgü değil, evrenseldir. Denebilir ki, 20. yüzyılın sonunda emperyalist sistemin tipik devleti, artık mafya-gladyo diktatörlüğüdür.

Küreselleşmenin tunç yasasını şöyle özetleyebiliriz: Millî devlet küçüldükçe, mafya-gladyo devleti büyümektedir.

Devletin küçültülen ve dağıtılan bölümleri şunlardır: KİT'ler, SSK'lar, parasız eğitim sistemi, tarıma destek fonları… Büyüyenler ise şöyle sıralanabilir: NATO devletleri içindeki gizli hükümet olan SüperNATO, uyuşturucu ve silah mafyası vb.

Devlet, bir cepheden şiddetin hukuka bağlanmasıdır. Ancak SüperNATO'nun şiddet aygıtını, devletin hukuku içine sığdırmak mümkün değildi ve böyle bir kaygı da yoktu. Prof. Dr. Muammer Aksoy, Turan Dursun, Org. Eşref Bitlis ve Uğur Mumcu'dan Ahmet Taner Kışlalı'ya kadar Türkiye'nin aydın birikiminin öncüleri, SüperNAT0 güdümlü mafya-gladyo rejimi tarafından katledildiler.[57]

57 Bu yazıdaki veriler için bkz. Ülker Mavral, Karapara Kayıtdışı Ekonomi İlişkisi ve Türkiye'ye Yansımaları, Vergi Denetmenleri Derneği Yayını, Ankara 2001, s.22, 176, 226 vd.

Hukuk Sisteminin ve Yargının Çöküşü

Ekonomideki mafyalaşmanın sonucu, kapitalizmin hukuk sistemi çökmektedir. Türkiye, çarpıcı bir örnektir. Yargı, işlemez hale getirilmiş, felce uğratılmıştır; işlediği kadar da mafyanın hâkimiyetine göre biçimlenmiştir. Hakkın yargı yoluyla elde edilmesi imkânları yok edilmiştir. Kamu eliyle gerçekleştirilemeyen yargı özelleşmektedir, çek-senet mafyaları eliyle yürütülmektedir.

2003 yılında Türkiye'de yargının önüne 9 milyondan fazla icra takibi geldi. Bir önceki yıldan kalan 6 milyondan fazla takip vardı. Toplam 16 milyon icra takibi ediyor. 2002 yılında ticaret ve asliye hukuk mahkemelerinde alacak verecekle ilgili toplam 6 milyon dava vardı. İstanbul'da bir ticaret mahkemesinin önüne yılda 1 500 dava gelmektedir. Bunun bir tek anlamı vardır: Yargıya "Adalet dağıtmayın, duruşmaları yıllarca erteleyip durun" talimatı verilmiş oluyor. Böyle ağır bir yük ortamında yargı kaçınılmaz olarak rüşvetle, torpille, baskıyla, şidetle, terörle işliyor.

Cumhuriyetimizin en fakir olduğu kuruluş yıllarında, devlet bütçesi içinde yargıya ayrılan pay yüzde 3,75 idi. Bugün yüzde 0,8. Cumhuriyet'in ilk yıllarında yargıya verilen önem, bütçedeki pay açısından bugünün beş katı idi. Üstelik o zaman bugünkü büyüklükte bir ekonomi, pazar ilişkileri, sanayi vb. yoktu.

Mafya-tarikat rejimiyle yönetilen Türkiye'de artık yargı, pazar güvenliğini ve rekâbet düzenini sağlayamıyor. Çünkü sistemin efendileri, yani dolar ve borsa vurguncuları, hortumcular, bankaların içini boşaltanlar, yeraltı ekonomisinin baronları, yargı hizmetinin yerine getirilemediği bir ortamda işi bitirmektedirler.

Demokrasinin Mafya Diktasına Dönüşmesi

Liberalizmin ünlü, "Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" sloganı, bugün mafyanın sloganı olmuştur. Liberal sistem, en sonunda mafyayı özgürleştirmiştir. Liberalizm de, Neoliberalizm haline gelirken, mafyanın özgürlüğüne dönüşmüştür. Dünyanın en "özgürlükçü" zümresi, artık mafya babalarıdır. "Demokrasi" diye adlandırılan rejimler ise, pratikte mafyanın

diktatörlüğünden başka bir içerik taşımıyorlar. Mafyanın suç ortağı ise, bizim gibi Ezilen Dünya ülkelerinde tarikatlardır.

Sistemin tepesine ABD'nin savaş ve uyuşturucu kliğini temsil eden bir mafya, bir savaş çetesi oturmuştur. ABD mafyasının aldığı kararlar, ABD'nin devlet örgütü ve diğer gütme mekanizmalarıyla uygulanmaktadır.

Örneğin ABD Başkanı'nı artık doğrudan doğruya ABD mafyası tayin etmektedir. Seçimler, özgürlükler, meclisler, hem de Temsilciler Meclisi ve Senatosu ile çift meclis, sivil toplum kuruluşları vb., hepsi harıl harıl çalışıyor. Ancak bütün bu kurumlar, yaptıkları işe bakarsanız, ABD mafyasının kararlarını hayata geçiren mekanizmaların ve törenlerin toplamı haline gelmiştir.

İşte "çağdaş demokrasi" dedikleri, özet olarak budur. Sözde demokrasi, fakat insan pratiğinde "mafyokrasi" demek daha doğru olur. Demokrasi, bilindiği gibi, eski Yunancada "halk hâkimiyeti" demekti, mafyokrasi ise mafyanın hâkimiyeti anlamına geliyor. Tarikat liderleri, bu sistemde mafya ile iç içe geçmişlerdir ve ortaklık kurmuşlardır.

Eskiden demokrasiye ait olan kurumlar, artık bütünüyle mafyanın hâkimiyetini perdelemeye hizmet ediyor. ABD seçimlerine bakınız; koşturan ve haykıran kalabalıklar, nutuklar, karnavallar, naylon bayraklar, balonlar, kurulan sandıklar, atılan oylar, yüz milyonları kucaklayan hummalı bir faaliyet, yüz milyarlarca dolarlık bir tüketim, ama hepsi, mafyanın tayin etmiş olduğu başkanı sandıktan çıkarmak içindir. Dünya tarihinde bu kadar düzmece, bu kadar masraflı ve kitleleri bu kadar budalalaştıran bir sistem görülmemiştir.

ABD'de böyle... Avrupa'da ve bizde farklı mı? Sistemin tepesindeki model, sistemin ikincil merkezlerine ve çevresine de kendisini dayatmaktadır. Sistemin yasası şudur: Merkeze ne kadar yakınsan, o kadar mafyatik, o kadar düzenbaz, o kadar masraflı ve o kadar budala olacaksın. Merkezden çevreye doğru uzaklaştıkça, biraz daha az.

ABD denetimindeki ülkelere, sistemin ekonomik ilişkileri ve gizli hükümetleri oluşturan SüperNATO aygıtı aracılığıyla dayatılan bu rejimin "demokrasi" ile içerik olarak en küçük bir benzerliği yoktur.

Sistem, Türkiye gibi ülkelerde, Erol Manisalı dostumuzun "İçimizdeki Danimarka" diye adlandırdığı nüfusun aşağı yukarı yüzde 10'unu oluşturan mutlu azınlığa dayanmaktadır. Millî ekonomilerin çökertilmesi, tarım ve sanayi üretiminin yıkıma uğratılması sonucu işsiz kalan geniş yığınlar ise,

büyük kentlerin varoşlarında ve taşrada dinsel ve etnik kavgaların kuyusuna itilmekte, uyuşturucu batağında, tarikat ağlarında ve kargaşa ortamında çırpınmaktadır. Ve bu kaos, merkezlerde Kozmopolitizm ve gençlik için Anarşizmle, taşrada tarikatlar aracılığıyla denetlenmektedir. Oluşturulan model budur.

Sistemin siyasal pratiğine bakarsanız, aynı ABD seçimlerindeki gibi, ellerinde balonları ve naylon bayraklarıyla bütün bir millet bu naylonlaşmış sistemin oyuncuları haline getirilmiştir. Kuru kalabalıklar bağırıp çağırır, alkışlarla tempo tutarken, Türkiye'nin kanunları dışardan gelmekte, yöneticiler dışardan atanmaktadır. Mevcut parlamenter kurumların ve sözde "demokratik" mekanizmaların içleri boşalmıştır. "Millî irade" denen halk ve seçmen iradesi, emperyalist merkezlerin iradesi tarafından bastırılmış ve ezilmiştir. Türkiye'nin geleceğini belirleyecek hükümet ve parlamento imzalı kararları, çoğu zaman ABD Büyükelçisi birkaç işbirlikçiye danışarak yönlendirmektedir.

Sistem Kendi Halkını İmal Ediyor

Atatürk'le kurduğumuz Devrimci Cumhuriyet, devrimci bir halk yaratıyordu. Canlı, kendine güvenen, çalışkan, önce toplumun yararını düşünen, vatansever, dürüst, geleceğe umutla bakan ve geleceğe hükmetme azmi taşıyan kuşaklar yetiştirildi.

1950'lerde kurulmaya başlanan "Küçük Amerika sistemi" de, Cumhuriyet'in millî devrimci kültürünü yakıp yıkarak kendi halkını imal etmiştir. "Küçük Amerika" stratejisi, Türk milletini tasfiye etmekte ve Küçük Amerika'nın başı eğik, şaşkın, kuru kalabalığını imal etmektedir.

Küçük oğlum 1994 doğumlu Can Perinçek, önüne çıkan bir sorunun cevabını bilgisayarda bulmak istedi. Ona, bilgisayarda her sorunun cevabını bulamayacağını, hangi bilgiler yüklenmişse, ancak onları alabileceğini söyledim. Bilgi, bilgisayarda değil, insandaydı. Bana "Desene kumbara gibi dedi, ne kadar para atarsan, o kadar alabiliyorsun".

Halk da kumbara gibidir; ne yüklersen, onu alabilirsin. Seçmenin önemli bir kesimi, bugün özgür düşünen yurttaş değil, fakat İsmail Ağa cemaatinin veya İskenderpaşa dergâhının veya Nur cemaatinin veya Süleymancı tarikatının vb. üyesidir. Seçmenin asıl büyük kesimi ise, Cumhuriyet'in yıkıntıları arasında sağa sola koşuşmakta, küreselleşmenin ayakları altında kalmamak için sistemin mağaralarına sığınmaktadır.

Cumhuriyet’in başına sarık sarılmıştır; eski Cumhuriyet yurttaşı, tarikata, cemaate ve Rotary kulüplerine vb. bağlanmıştır. Artık demokrasinin içinde insan yoktur. Sistem, demokrasinin de naylonunu üretmiştir.

İnsanlık tarihinin gördüğü en dar çıkarları temsil eden, en terörcü, en yalancı, en düzenbaz, en insanlık düşmanı rejim budur. Bu gerçek, sistemin kumandasındaki kitle iletişim mekanizması aracılığıyla perdelenmekte ve bütün insanlık bir budalalar toplumuna dönüştürülmektedir.

Sandığa Kapatılan “Demokrasi”

Demokrasi de, bütün toplumsal-siyasal kurum ve ilişkiler gibi tarihsel süreçlerin belli bir çağına aittir; dolayısıyla belli bir toplumsal-ekonomik kuruluş temelinde yükselir. Rousseau’nun “İnsanlar hür doğar hür yaşar” diye özetlediği, Fransız Devrimi’nin “Hürriyet, eşitlik, kardeşlik” diye sloganlaştırdığı bu sistemde, artık hiç kimse anasından kul olarak doğmayacaktır, diğer insanlarla eşit ve kardeş olacaktır.

İnsan, demokrasiyle birlikte ağanın marabası olmaktan, beyin yanaşması olmaktan, şeyhin müridi olmaktan kurtulur. Padişahın kullarından oluşan reaya (güdülenler), artık özgür bireylerden oluşan millet haline gelmiştir. Bu açıdan demokrasi, kapitalizmin devrimci yükseliş döneminin siyasal rejimi olarak dünyaya gelmiştir.

Demokrasi, feodal sistemi yıkan içeriğiyle devrimci bir rejimdir; bütün dünyada devrimlerle kurulmuştur ve ancak devrimle kurulabilir. Devrilen tahtlar, yerlerde yuvarlanan taçlar ve yıkılan şatolar; demokrasinin kuruluşunu müjdeler. En önemli örnekleri, kapitalizmin öncüsü olan ülkelerde, Cromwell’in İngiliz Devrimi, Robespierre’in Fransız Devrimi ve Washington’un Amerikan Devrimi’dir. Ezilen Dünya’daki örnekleri ise, Çin’de Sun Yatsen Devrimi, Türkiye’de Mustafa Kemal Devrimi, Latin Amerika’da Bolivarcı devrimlerdir.

Gelelim çağımızdaki büyük sahtekârlığa... Bir zamanlar köylüyü arkasına alarak kralları ve beyleri deviren burjuvazi, emperyalist karakter kazanınca, dünyanın her yerinde gericiliğin merkezi ve temel dayanağı olmuştur. 20. yüzyıl, bir yönüyle emperyalizm ile Ezilen Dünya’daki ağalık ve şeyhlik arasındaki ittifakın tarihidir. Böylece kralları ve ağalığı yıkan gerçek demokrasiden, her türden gericiliğe yaslanan sahte demokrasiye geçilmiştir. Bu dönemde emperyalizmin merkezlerinde yeni bir demokrasi teorisi imal edilmiş, demokrasinin toplumsal devrimci içeriği boşaltılmış, demokrasi seçim sandığına indirgenmiştir. Mafya, saltanatını, demokrasiyi sandığa

indirgeyen bu “demokrasi teorisi” üzerine oturtmuştur. Mafyanın “demokrasi”si sandıktan ibarettir ve sandık da mafyanın kontrolündedir.

AKP’nin “Muhafazakâr demokrasi” dediği rejimin şeceresi ve sicili budur. Buna, Fatih Camisi’nin avlusunda çekilen fotoğrafa bakarak, Sarıklı Demokrasi diyebilirsiniz. Demokrasinin başına tarikatların sarığını sardığınız, boynuna mafyanın papyon kravatını taktığınız zaman, ortada ne özgür insan kalmıştır, ne de demokrasi!

“Muhafazakâr demokrasi”nin muhafazakârlığını işte o sarık temsil eder; “demokrasi” ise, o sarığın altına gizlenmiş bir CIA oyuncağıdır.

“Muhafazakâr demokrasinin” derinliklerine inerseniz, orada SüperNATO’nun gladyosuyla ve CIA güdümlü tarikatlarla karşılaşırsınız.

O Fatih Camisi avlusunda Şeyh’in sakalını öpen boynu eğiklerin veya emperyalizmin merkezlerinde imal edilen hayat modeli içinde budalalaştırılmış kalabalıkların önüne sandığı koyarsanız, o sandıktan hep tevekkül ve budalalık çıkacaktır.

İşte bugün “demokrasi” denen sistemin çıkmazı da buradadır. Çünkü bu “Muhafazakâr demokrasi”, insanı özgürleştirmiyor, tam tersine, insanı sersemletiyor ve köleleştiriyor.

Ve o imal edilen halkın önüne konan sandıklardan hep emperyalizm güdümlü mafya-tarikat rejimi çıkacaktır. Sistemin sigortası ve kısırdöngüsü buradadır.

Demokrasi sandıktan mı çıkmıştı diye sormak gerekir. Eğer İngiliz, Fransız veya Amerikan devrimleri sırasında ortaya sandığı koysaydınız, o sandıktan demokrasi çıkacak mıydı?

Hele bizim gibi, Atatürk’le başladığı demokrasi girişimi 1940’lardan sonra yıkıma uğratılmış bir ülkede, bu soru çok daha geçerlidir. Biz, 1920’lerde levanten monşer takımını temizleyerek, tekke ve zaviyeleri kapatarak, Cumhuriyet’in devrimci eğitimiyle özgür yurttaşı yaratmaya çalıştık.

Sandığı, o Cumhuriyet yurttaşının önüne koyduğunuz zaman, demokrasinin sandığı olur. Sandığı, yuppileşme sevdasındaki budalanın veya Nakşibendi müridinin önüne koyduğunuz zaman, artık o sandukadır ve sandukanın içinde de demokrasinin cesedi yatmaktadır.

Makaraya sardıkları topluma popstarı seçtirenler, Turgut Özal’ı, Tansu Çiller’i ve Tayyip Erdoğan’ı da abra kadabra yöntemleriyle sandıktan çıkarmaktadırlar.

Bugün Türkiye’de demokrasi, ancak ve ancak tıpkı Atatürk’ün önderliğinde yaptığımız gibi, devrimci-halkçılıkla kurulabilir. Buna isterseniz devrimci-halkçı diktatörlük deyiniz, teorik açıdan hiçbir sakıncası yoktur. Çünkü bugün halkçı olabilmek için, halka vurulan zincirleri devrimci-halkçı bir diktayla kırmak zorundasınız. Halkı özgürleştirmek için, mafyayı ve Ortaçağ kurumlarını toplumdan temizlemek zorundasınız. Demokrasiyi kurmak istiyorsanız, yine o emperyalist düşmanı denize dökmek, yine o komprador sülükleri vücudumuzdan koparıp atmak, yine o tekke ve zaviyeleri kapatmak, insanımızı yine o tarikatların pençesinden kurtarmak, yine milletimizi üfürükçünün, muskacının elinden çekip almak zorundasınız. Bugün Türkiye’de hortumcusunu, dolar ve borsa vurguncusunu, büyük tefecisini tasfiye etmeden, demokrasi falan olmaz.

Bu işlerin hiçbirini sandıktan çıkaramazsınız. Çünkü sandığın içinde, son 60 yıl içinde ABD tarafından doldurulmuş olan mafya ve tarikat ilişkilerinden başka bir şey bulunmamaktadır.

“Muhafazakâr demokrasi”, Türkiye’deki ABD güdümlü mafya-gladyo-tarikat rejiminin kibar adıdır. Türkiye halkı, ancak o mafya-tarikat rejimini yıkarak demokrasiyi kurabilir. Bugün biricik demokrasi eylemi, Atatürk gibi yapmaktır; Kemalist Devrimi tamamlamaktır. Geri kalan hepsi, ellerimize tutuşturulan renkli balonlardır.

Sistem, Üretime ve Hayata Karşı

Kapitalizm, bütün sihir ve kerametini kaybetmektedir. Çünkü kaynaklar, sanayi ve ticaretteki verimliliğe göre değil, mafya vurgunlarına göre dağılmaktadır. Mafya vurgununu belirleyen, kapitalizmin ilk dönemlerindeki gibi verimlilik değildir. Artık kaynaklar, kâr esasına göre dağılmamaktadır. Bu nedenle geldiğimiz aşamada kapitalist sistemin rekâbet koşullarında verimliliği yükseltme mantığı çökmüş, iddiaları yıkılmıştır.

Sistem, insan hayatını sürdürmeye ve insan ihtiyaçlarını karşılamaya hizmet eden üretimden hızla kopmakta, tam tersine, varlığını gittikçe daha büyük oranda, para ve borsa operasyonlarına, insan hayatına kasteden uyuşturucu ve silah imali ve ticaretine dayandırmaktadır. İnsan ihtiyaçlarını karşılayan malların üretimiyle ilgili faaliyetin hacmi daralırken, üretimin mafyalaşmış bir zümre tarafından paylaşılmasına yönelik para hareketleri ve borsa gibi faaliyetlerin alanı genişlemektedir.

Emperyalist merkezler uyguladıkları yüksek faiz politikalarıyla bir kez daha dünya ölçeğinde talebin darlığı sorununu ağırlaştırmış oluyorlar. Ağır borç yükü altındaki Ezilen Dünya'da talep daralmakta, sistem yüksek faiz politikasıyla yine kendi krizini üretmiş olmaktadır.

Her yeni sistem, insan ihtiyaçlarını daha iyi karşıladığı için eski sistemin yerini alır. Kapitalizm de doğuşunda öyleydi. Oysa bugün kapitalizm ve küreselleşen piyasa, insan ihtiyaçlarını karşılamak bir yana, artık hayata karşıdır.

"Küreselleşme" dedikleri süreç daha sonuna varmadan, bütün insanlık, başını ABD mafyasının çektiği küresel bir tehditle karşı karşıya gelmiştir.

Toplam olarak bakarsak, insanlık, İlkçağ'ın köleci veya Ortaçağ'ın despotik feodal rejimlerinde bile rastlanmayan tehlikelere yuvarlanmaktadır. Tarihte ilk kez bir sistem, doğayı ve insan hayatını yıkıma uğratacak boyutlarda bir tehdit oluşturmaktadır.

Artık bu sistemin liberalizme veya vahşi kapitalizme dönmesi mümkün değildir. Sistem, para ve borsa oyunlarından, uyuşturucu, beyaz kadın ve silah ticaretinden vazgeçemez; vazgeçecek olsa yıkılır. Çünkü sistem, suç ekonomisi üzerinde yükselmektedir. Mafyadan vazgeçmek, sistemin intiharı anlamına gelmektedir. Sistem, para vurgunculuğundan ve uyuşturucu ekonomisinden vazgeçemeyeceği için, insanlık kapitalizmden vazgeçecektir.

Kapitalizmin Altın Vuruşu

Lenin'in "Çürüyen ve geberen kapitalizm" tahlili, bugün 90 yıl öncesine göre daha geçerlidir. Kapitalizm, artık hayatı değil, ölümü temsil etmektedir; zehirle ve silahla yaşamaktadır. Dahası, bireysel kâr ekonomisi doğayı yıkıma uğratmaktadır. İnsanlık, bu sistemde üzerinde yaşadığı gezegeni kaybetmektedir. Kendisini sürdürmek için, milyarlarca insanı zehirlemek ve öldürmek, insanlığın büyük çoğunluğunu kaosun içine yuvarlamak, doğayı ve yaşamı yıkıma uğratmak durumunda olan bir sistemin ecel saati gelmiştir.

Kapitalizm, yalnız eroin satmıyor, kendisi de eroine bağımlı hale gelmiştir. Altın vuruş, eroine bağımlı olanların son mutluluk girişimi midir, yoksa intihar eylemi midir? Kapitalizm de oraya geldi, bu yüzyılın ilk yarısında "altın vuruşunu" yapacaktır. Altın vuruş, eroine bağımlı olan bütün varlıkların, son büyük eylemidir.

21. Yüzyılın Devrimler Çağı

Emperyalizmin çöküşü, aynı zamanda 500 yıllık Batı uygarlığının çöküşüdür. Asya uygarlığı yükselmektedir. Atlantik'in çöküşü ve Avrasya'nın yükselişi, kapitalist sistemin önderinin değişmesi gibi sistem içinde bir değişiklik olmayacak. Yeni bir uygarlığa, yeni bir toplumsal sisteme geçiş olacak. Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarının ertesini incelediğimiz zaman, güçlü devrim dalgaları görüyoruz. Bu üçüncü devrim dalgası, sistemin sonunu getirebilir, en azından dayandığı zemini çok daraltabilir, o da dünyadan tasfiyesi için çok önemli bir basamak olur. Biriken çöküş etkenleri, bize böyle iyimser yorumlar yaptırabiliyor.

Yeni uygarlık ise, millî demokratik devrimlerin tamamlanması yoluyla sosyalizme geçiştir. Öncelikle 20. yüzyılda kapitalizmin çevresinde kalmış olan halklar, millî demokratik devrimlerini tamamlayarak sosyalizme yöneleceklerdir.

Artık küresel mafyanın çıkarlarını temsil eden özel mülkiyet ve özel çıkar sisteminin biricik seçeneği, ortak mülkiyet ve toplumsal çıkardır. İnsanlık, üzerinde yaşadığı doğayı bile yıkıma uğratan boyutlardaki bu tehdidi, ancak ve ancak özel mülkiyet sisteminden kurtularak, bütün insanlığı kucaklayan büyük kolektif projelerle ve kamu mülkiyetiyle aşabilir.

Bu nedenle insanlığın önünde, anti-emperyalist ve anti-mafya karakterdeki millî demokratik devrimlerden sosyalizme uzanan bir devrimler dönemi bulunmaktadır. 20. yüzyılın başında girdiğimiz "Emperyalizm, Millî Kurtuluş Savaşları ve Emekçi Devrimleri Çağı" devam etmektedir. Devrim dalgası, çeyrek yüzyıllık bir geri çekilişten sonra, mafyalaşan emperyalizm koşullarında en büyük yükselişinin eşiğine gelmiştir.

Ya devrimler savaşı önler, ya savaş devrimlere yol açar seçenekleri bugün de geçerlidir. Artık gündemde olan, savaşın devrimlere yol açması seçeneğidir. Nitekim Irak'ın şimdiden insanlık tarihine geçen büyük direnişi, bölge ve dünya dengelerini devrim yönünde etkileyen gelişmelerin başladığına işaret etmektedir.

Türkiye'miz, burada kilit rol oynayacak bir ülke konumundadır. Türkiye, ABD emperyalizmine Asya kapısını açmayacak, tam tersine, Asya kapısını kilitleyerek hem insanlığın kurtuluşuna büyük katkılarda bulunacak hem de kendi kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

IV. STRATEJİ

Stratejik Hedef ve Mevzilenme

Manisalı, sonuç olarak Türkiye'nin bir hesaplaşma dönemine girdiğini saptamakta ve seçenekleri şöyle belirlemektedir: Ya Batı kapitalizmine esaret veya toplumsal demokrasi.[58]

[58] Bkz. Ankara Ticaret Odası'nın hazırladığı "Hayatımız Mafya" Raporu, Ankara, Haziran 2004.

Doğrudur, ancak "toplumsal demokrasi" yerine, halkçı-devrimci çözüm türünden kökleri Türk Devrimi'nde bulunan bir kavramı yeğlemek daha yerinde olur. Çünkü "Toplumsal demokrasi", hele bir de Batı'daki adıyla anacak olursak Sosyal-demokrasi, 20. yüzyılın başlarından beri Batı kapitalizminin sol kanadını temsil eden bir akımdır. Bu kavram, Manisalı'nın haklı olarak dünyayı değiştirecek esas güç olarak gördüğü Ezilen Milletler dünyasına yabancıdır ve hatta Ezilen Dünya'nın sömürülmesine ortak olan bir kesimi temsil etmektedir. Sosyal demokrat akım, dünyada olduğu gibi Türkiye'de de Batı sermayesiyle işbirliği yapan gayrimillî sermayenin sol kanadını temsil etmektedir.

Adlandırmalar o kadar önemli bulunmayabilir, mesele özde anlaşmaktır. Manisalı dostumuzla stratejik hedef ve mevzilenme konusunda esaslı bir görüş ve mücadele birliği içindeyiz. Dünya ölçeğinde baktığımız zaman, Manisalı'nın umutları Ezilen Dünya'dadır. "Hugo Chavez'ler, Lula de Silva'lar bugün bir yıldız gibi parlamaya başlamışlardır."[59]Batı kapitalist dünyası ile çok kutuplu ve daha dengeli bir dünya arayan Avrasya arasındaki mücadele, dünyanın geleceğini belirleyecektir.[60]Türkiye, Avrasya'nın bu büyük mücadelesinde şimdiden belli roller oynamaya yönelmiştir. Ülkemizin Rusya, Ukrayna, İran, Irak ve Suriye ile bölgesel işbirliği çabaları meyvelerini vermeye başlamıştır. Türkiye, TSK'nın girişimiyle Çin, Pakistan ve Rusya ile füze teknolojisinin alınmasını da içeren yeni askerî işbirliği anlaşmaları yapmıştır.[61]

[59] SüperNATO'nun Türkiye'deki faaliyetini merak edenlere, Çiller Özel Örgütü başlıklı kitabımızı incelemelerini öneririz. Orada, mafya-gladyo rejiminin köklerini, doğuşunu, tarihçesini ve pratik faaliyetini ayrıntılı olarak ve belgeleriyle bulacaklardır.

[60] Temel İçgüdü, s.232.

[61] Temel İçgüdü, s.187.

Millî düzlemde ele alacak olursak, Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerde bağımsızlık ve demokrasi stratejisinin temel gücü, işçi, çiftçi ve memurlardır. Bazı ticaret ve sanayi odaları tarafından temsil edilen millî sermaye de, bu cephe içinde yer almaktadır. "Ulusal cephe"yi oluşturan bu güçler, siyasal olarak örgütlendikleri zaman, başarı sağlanabilecektir. Manisalı'nın tahlil ve stratejisinde millet ile ordu arasındaki bağların kuvvetlendirilmesi de önemli bir yer tutmaktadır.62

62 Büyük Sermaye, s.228.

Manisalı, ulusal cephede yer alan partileri, somut olarak da saymaktadır: "İP ve yeni kurulan sol partiler yanında DSP, MHP ve CHP içindeki önemli ulusalcı hareketlenmeler."63

63 "Sessiz Darbe", s.164 vd.; Büyük Sermaye, s.104; Temel İçgüdü, s.194 vd.

Manisalı dostumuzun taktik düzlemdeki en büyük kaygısı, bugün yaşanan tek yanlı bağlanma sürecinin devam etmesidir. Bu süreç Türkiye'nin direncini kırmaktadır ve bir süre sonra Türk Ordusu bile bu tek yanlı bağımlılığı değiştiremeyecektir.64

64 "Sessiz Darbe", s.178; Büyük Sermaye, s.70; Temel İçgüdü, s.147.

Kemalist Devrim'in Tamamlanması

Arkada kalan dönemde, Türkiye'de Kemalist Devrim büyük ölçüde tasfiye edilmiş ve bir mafya-tarikat rejimi kurulmuştur. Bu nedenle korunacak değil, kazanılacak bir Cumhuriyetimiz var. Türkiye, karşılaştığı tehditleri, statükoyu koruyarak değil, kendini yenileyerek, yarım kalan ve kaybettiği Kemalist Devrim'ini yeniden canlandırarak ve tamamlayarak göğüsleyebilir. Millî devleti ve Cumhuriyeti savunmak, bu açıdan bir devrim meselesi haline gelmiştir. Türkiye, çıkış yolunu, Atatürk'ün önderliğindeki 1920 Devrimi'nde olduğu gibi, yine devrimle açacaktır. Milletin gerçek gücünü harekete geçirmek, milletin gerçek iradesini hâkim kılmak için, o gücü bastıran ve o iradeyi ezen bugünkü mafya-tarikat sisteminin bertaraf edilmesi şarttır.

İKİNCİ BÖLÜM - KÜRESELLEŞME VE MİLLÎ GÜVENLİK

I. KÜRESELLEŞME

Farklı Pencereler

Org. Büyükanıt, küreselleşmeyi “Özellikle 1990’lı yıllarla birlikte bütün ülkelerin birbirlerine daha bağımlı hale gelmeleri sonucunda küresel sorunlar karşısında ortak değer, yaklaşım ve tavırlar benimsemeye zorlanmaları” diye tanımlamaktadır.65 Bu tanımın anahtar kavramı, “geniş mutabakat” veya “ortak nokta” olmaktadır.

65 Büyük Sermaye, s.70.

Ne var ki, Org. Büyükanıt, konuşmasının hemen devamında, bütün ülkelerin aynı tanım ve kavramlar üzerinde birleşmelerinin mümkün olmadığını saptamaktadır. Çünkü küreselleşmeye, gelişmiş ülkeler ile gelişmekte olan ülkeler farklı pencerelerden bakmaktadırlar.

Küreselleşme Sürecinde Derinleşen Kamplaşma

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut, bildirilerini küreselleşme sürecinin yarattığı çelişme ve çatışmalar üzerine kurmuşlardır. Benimsenen tahlile göre, dünya bu süreçte, her zamankinden daha kalın duvarlarla iki karşıt kampa bölünmektedir. Bu kamplaşma, Büyükanıt’ın açış konuşmasının çeşitli yerlerinde şu kavramlarla belirlenmektedir:

- Merkez ile çevre
- Uluslararası sermaye ile ulusal devletler
- Zengin ile yoksul toplumlar
- Gelişmiş ile gelişmekte olan ülkeler
- Güçlü ile güçsüz devletler.

Aynı şekilde Korg. Reşat Turgut da, küreselleşmenin zengin-fakir çelişmesini “sınır tanımaz” ölçülerde keskinleştirdiğini, devletler içindeki

çatışmaların ve devletler arasındaki bölgesel savaşların temelinde yatan sebebin bu olduğunu belirlemektedir.

Görüldüğü gibi, insanlığın 19. yüzyılın sonlarına doğru girdiği emperyalizm çağının başçelişmesi, sayın komutanlar tarafından da berrak biçimde saptanmaktadır. Bilindiği gibi, 20. yüzyılın Lenin, Mustafa Kemal Atatürk, Sun Yatsen, Mao Zedung, Kim İl Sung, Ho Şi Minh, Afrika'da Lumumba ve diğerleri, Arap dünyasında Nasır ve benzerleri, hep dünyanın emperyalist devletler ile mazlum ülkeler diye iki kampa ayrıldıklarını saptamış ve stratejilerini bu temel üzerinde inşa etmişlerdi. Küreselleşme denen süreç, bu kamplaşmayı daha da keskinleştirmektedir. Bu açıdan sayın komutanların da saptadığı gibi, küreselleşme süreci, yeni bir çağ olmayıp, emperyalizm çağının bir dönemidir. Başlangıç tarihi, yerinde olarak 1990'lar diye belirlenmektedir.

Küreselleşme sürecinin yarattığı kamplaşma, karşıt tavırları şiddetlendirmekte ve "küresel sorunlar karşısında ortak değer, yaklaşım ve değerler" oluşması olanağını da ortadan kaldırmaktadır. Bu nedenle olsa gerek, Org. Büyükanıt, ülkelerin küreselleşme sürecinde ortak tavırlara "zorlandığını" saptıyor. Evet zorlama! Şiddet, bu sürecin anahtar kavramıdır. Yeryüzünde yoğunlaşan uyuşmazlıkların, çatışmaların ve savaşların nedeni de burada görülmektedir. Orgeneral Büyükanıt, bu nedenlerle küreselleşme sürecinde dünyaya istikrar gelmediğini, tersine istikrarsızlığın arttığını gözlemlemekte ve bu durumu "Yeni Dünya Düzensizliği" diye adlandırmaktadır.66

66 "Sessiz Darbe", s.9.

Buradan hareketle, Orgeneral'in güvenlik açısından vardığı sonuç, ülke çıkarlarının güçlü ülkelerin amaçlarıyla çatışabileceği ve bu çatışmanın "belki de kaçınılmaz hale gelebileceği"dir. O zaman, yaşamak için "kararlı" olmaktan başka çare kalmamaktadır.67

67 Org. Yaşar Büyükanıt'ın "Küreselleşme ve Uluslararası Güvenlik Sempozyumu" Açış Konuşması için bkz. Teori, sayı 163, Ağustos 2003.

Ne var ki, yine Sayın Orgeneral, bu kararlılık mesajının arkasından şu cümleyi de eklemektedir: "Ancak, ulusal çıkarlarını küresel çıkarlarla uyumlu hale getiren ülkeler, barış içinde yaşayabilecekler, aksi durumlarda, sürekli güvenlik endişesi altında yaşayacaklardır."68

68 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.4.

Bu cümle neyi ifade ediyor, Büyükanıt'ın genel tahlili ve tehdit algılamalarıyla ne kadar uyumludur, tartışmaya değer.

Orgeneral'e göre, küresel çıkarlar ile millî devletlerin varlığı karşı karşıyadır. O zaman "uyum" nasıl sağlanacaktır? "Uyum" ile kastedilen, dünya gerçeklerine dayanan güvenlik politikaları geliştirmek ise, evet, ancak yukardaki ifadenin, zihinlerde millî devleti savunma konusunda bulanıklık yaratacağı da ortadadır.

Eğer "küresel çıkarlara uyum göstermek", ABD'nin dünya hâkimiyet planlarına uymak anlamında yorumlanacak olursa, bir süre sonra Türk devleti diye bir varlığın kalmayacağı, bizzat Büyükanıt'ın tahlillerinde mevcuttur.

Küreselleşmenin Neresi Kaçınılmaz

Org. Büyükanıt, küreselleşme sürecinin, "topyekûn karşı çıkanlar tarafından dahi yadsınmadığını" belirtmektedir.

Burada sanıyoruz, sürecin olguları ile hedeflenen sonuçlar arasında bir ayrım yapılması gerekiyor.

Küreselleşme sürecinde, 20. yüzyılda millî kurtuluş devrimleriyle kurulan millî devletler ve millî piyasalar hedef alınmıştır. Bunun sonucu millî bağımsızlık, millî egemenlik, millî gümrükler, millî para, ithal ikameciliği, toplumsal adalet, kamu ekonomileri, kamu yararı, kamu hizmeti, millî kültür gibi değer ve yaklaşımların ağır yaralar aldığı bir gerçektir. Ancak bu sürecin millî devletlerin ve millî ekonomilerin ortadan kalkmasıyla sonuçlanacağı, ABD efendiliğinde bir dünya imparatorluğu kurulacağı gibi iddialar gerçekçi değildir.

Ülkeler ve milletler arasındaki bağların güçlenmesi kaçınılmazdır. Ancak küreselleşme denen olay başkadır.

Emperyalizm çağında, millî devletlerin yaşamaları da kaçınılmazdır. Bu anlamda karaya oturacak olan süreç, küreselleşmedir.

Millî Devletlerin Miadı Dolmadı

Bugünkü gidişi bütün berraklığıyla saptamamız için, emperyalizm çağının bir özetini yapmamız gerekiyor.

Birinci dönem: Emperyalizm çağında, dünya iki büyük kampa ayrıldı. Bir yanda birkaç büyük emperyalist devletin oluşturduğu ezenler kampı bulunuyordu. Diğer yanda insanlığın büyük çoğunluğunu oluşturan mazlumlar kampı. 20. yüzyılın başında Türkiye, İran ve Çin dışında bütün

Mazlumlar Dünyası sömürgelerden oluşuyordu; hatta bu üç ülke bile, sömürgeleşme tehdidi altındaydılar.

İkinci dönem: 1917 Sovyet Devrimi ve 1920 Türk Devrimi'yle birlikte dünyanın çehresi değişmeye başladı, emekçi devrimleri ve millî kurtuluş devrimleri çağı açıldı. 1975'te Vietnam, Laos ve Kamboçya'nın kurtuluşuna kadar süren bu dönemde, eski sömürgeler bağımsız devletlere dönüştü, dünyanın üçte birinde sosyalist devrimler oldu. Bu nedenle emperyalizmin sömürü alanı daraldı, millî devletler ve sosyalist ülkeler, emperyalizmin azamî sömürü eğiliminin ve sömürgeleştirme amacının önündeki seddi oluşturdular.

Üçüncü dönem: 1960'a doğru Sovyetler Birliği'nin kapitalizme dönüş sürecine girmesinden sonra yaşanan süreçte, dünya devrimi çok önemli bir kalesini kaybetti. Sovyetler Birliği, 1960'larda kapitalist ve emperyalist bir ülkeye dönüşürken, nüfuzu altındaki ülkeler de bağımlı ülkelere dönüştüler.[69] Buna rağmen iki süper devlet arasındaki dengeden yararlanan millî kurtuluş savaşları sayesinde, bağımsız devletler kurulması süreci bir süre daha devam etti. En son 1975 yılında Vietnam, Laos ve Kamboçya'nın kurtulmasıyla bu dönemin sonuna varıldı. Bu sırada, 1973 yılında Bretton Woods para sistemi de çöktü ve dünya vurguncu (spekülatif) sermayenin saldırısıyla karşı karşıya geldi, para akışını borsa ve tahvil piyasaları yönlendirmeye başladı.[70]1970'lerin ortalarından sonra ABD emperyalizmi ile Sovyet sosyal-emperyalizmi arasında 1990'a kadar devam eden bir pat durumu yaşandı. ABD emperyalizminin gittikçe inisiyatif kazandığı bu denge durumu, Sovyetler Birliği'nin kapitalizme geri dönüş sürecinin tamamlanması ve dağılmasıyla sonuçlandı ve denge bozuldu.

69 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.10.

70 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.10.

Dördüncü dönem: 1990'dan sonra ABD, güç dengesinin lehine dönmesiyle birlikte dünya imparatorluğu planıyla harekete geçti. Kurulan bağımsız devletleri yeniden sömürgeleştirmek, başka deyişle millî devletleri parçalamak ve ortadan kaldırmak, özetle Washington merkezli bir dünya imparatorluğu kurmak, ABD'nin küreselleşme sürecindeki hedefidir. Çekoslovakya ve Yugoslavya'nın parçalanması, Afganistan ve Irak'ın işgali, bu sürecin tipik eylemleridir. ABD'nin Avrasya'ya hâkim olması ve dünya imparatorluğu kurması, insanlığın "ortak amacı", "ortak yaklaşımı" veya "ortak çıkarı" değildir.

Daha önemlisi, ABD'nin bu hedefine ulaşması mümkün gözükmüyor. Millî devletlerin miadı dolmamıştır. Nitekim bu gerçeği Büyükanıt da saptıyor: "Kimse alınmasın, ancak ülkelerin refahı arttıkça, o ülkelerin ulusal kimlikleri de o denli gelişmektedir."71

71 Sovyetler Birliği'nde 1950'lerin sonunda başlayan kapitalizme geri dönüş sürecinin tahlili için bkz. Doğu Perinçek, Stalin'den Gorbaçov'a, Kaynak Yayınları, 3. basım, İstanbul, Ağustos 1991.

Sayın Orgeneral, burada milletleşme süreci ile millî ekonominin gelişmesi arasındaki çok önemli bağlantıya değinmiş oluyor. Meselenin özü de buradadır. Devamı daha da önemlidir: "Ancak; ulusal kimlikleri refah seviyelerine paralel olarak giderek artan uluslar, gelişmekte olan ülkelere bu yaklaşımı göstermekte biraz hasis davranmaktadırlar. Daha öte; bu ülkelerdeki ulusal davranışları küreselleşmeye aykırı görmekte ve mikro-etnik hareketlere destek vermekte de bir sakınca görmemektedirler. Bu yaklaşım, aynı zamanda güçlü ülkelerin gelişmekte olan ülkelerin ulusal yapılarına karşı olumsuz bir yaklaşımı olarak da algılanabilmektedir. Bu algılamalar, gelişmekte olan ülkelerin küreselleşmeye bakış açılarını ve yaklaşımlarını da istemese de olumsuz yönde şekillendirmektedir."72

72 Bu konuda özlü bir tahlil için bkz. Selim Somçağ, "Küreselleşmenin Ekonomik Anlamı", Bildiren, USİAD Yayın Organı, sayı 17, Temmuz 2003, s.26 vd.

Saptamalar, çok yerinde ve burada yaşadığımız dönemin temel gerçeğinin altı çiziliyor. Emperyalizm, millî devletin karşısındadır ve millî devlete karşı mikro-etnik gruplar, tarikatlar ve cemaatler dahil, her tür millet öncesi etkenle birleşmektedir. Bu olay, milletin hâlâ ilerici olduğunu ve küreselleşme denen projenin de gerici karakterini yansıtmaktadır. Hal böyleyken, meselenin bir "algılama" veya "yaklaşım" meselesi olarak konması, gerçeği bulandırıyor. Burada bir algılama meselesi yoktur, gereçeğin ta kendisi bulunmaktadır: ABD emperyalizmi ile Ezilen Dünya ülkelerinin millî devletleri karşı karşıya gelmişlerdir. Hatta Çin, Rusya, Fransa, Almanya, Japonya gibi gelişmiş ekonomiler üzerine kurulmuş devletler de, varlıklarını ABD emperyalizmine karşı savunma sorunuyla yüz yüze bulunmaktadırlar.

Çağımızda refaha ve özgürlüğe ilerlemenin çerçevesini hâlâ millî devletler oluşturmaktadır. Fransız Devrimi'nin simgelediği millî bağımsızlık, millî egemenlik, millî piyasa, demokrasi ve özgürlük gibi

kurumlar arasındaki bütünlük hâlâ geçerlidir. Burjuva demokratik devrimlerin yol açtığı ekonomik gelişme ve özgürlük, hele bugün ancak millî devletlerle olur. Ülkeler ve milletler arasındaki bağların güçlenmesi, iletişim ağının örülmesi, teknoloji ve ticaretin gelişmesi; günümüz dünyasında millî devletlerin ortadan kalkmasıyla değil, ancak millî devletlerin varlıklarını sürdürmeleriyle mümkündür. Millî devletler, bugün ülkeler ve milletler arasındaki bağların önünde bir engel olmayıp, tersine, bu bağların güçlenmesinin biricik öznelerdir. Millî devletler halinde örgütlenmemiş ülkeler ve milletler arasında, ilişki gelişmez, tam tersine o zaman insanlık emperyalizmin patronu olan ABD'nin zorbalık ve hâkimiyeti altına düşer ve demokratik devrimlerin getirdiği kurumlar ve ilişkiler ayak altında kalır. Ancak gidişin bu yönde olmadığı apaçık görülmektedir. ABD emperyalizmi ile millî devletler arasındaki savaşı, millî devletler kazanacaktır. Bu nedenle küreselleşmenin millî devletleri ortadan kaldırmasının kaçınılmaz olduğu tahlili, bütünüyle yanlıştır. Tersine millî devletler, ABD emperyalizminin önünü kesecek ve insanlığın refah ve özgürlüğe ilerleyiş sürecinde bir süre daha motor görevi yapacaklardır. Millî devletler, emperyalist sistem tarafından bertaraf edilemeyecek, ancak toplumların eşit, özgür ilişkilerle kaynaşacağı, geleceğin kamu ekonomileri ve kolektif sistemleri temelinde aşılacaklardır. Nitekim Atatürk, böyle bir uyum çağının insanlığın ufkunda bulunduğuna da işaret etmiştir. Ancak bunun için, emperyalizmin "mahv ve nabut olması", yani yok olması gerekmektedir.

Küreselleşmenin Sözlük Anlamı ve Özel Tarihî Anlamı

Burada küreselleşmenin sözlük anlamı ile özel tarihî anlamını birbirinden ayırmak gerekiyor. Org. Büyükanıt, böyle bir ayrım yapmadığı için, küreselleşmenin "artılarından ve eksilerinden" söz etmekte; millî devletlerin ortadan kaldırılması süreci olarak tanımladığı küreselleşmeyi, aynı zamanda "faydalı" bir gelişme olarak da görebilmektedir. Küreselleşmenin "artıları"na değinilirken sıralanan olgular şunlardır: Ülkelerin ve dünya halklarının bütünlüşmesi, bilgiye ulaşılması, iletişim ve ulaşım maliyetlerinin inanılmaz ölçüde azalması, malların ve sermayenin sınırları aşması.[73]

73 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.10-11.

Oysa bu olgular, ABD merkezli "Yeni Dünya Düzeni" projesinin ürünleri değildir. Tersine bu anlamda küreselleşme, dünyadaki ezen-ezilen

çelişmesini keskinleştirdiği için, ülkeleri ve milletleri birbirine yakınlaştırmamakta, tersine uzaklaştırmakta ve sayın komutanların da belirlediği gibi, milletlerarası çatışma ve savaşlara yol açmaktadır. Yine tarihsel bir proje olarak küreselleşme, bilgiye ulaşmayı kolaylaştırmayıp zorlaştırmakta, yoksullaştırdığı milletlerin iletişim ve ulaşım maliyetlerini ağırlaştırmaktadır.

Küreselleşmenin artıları ve eksileri yoktur; küreselleşme adı verilen iki ayrı olgu bulunmaktadır.

Küreselleşme kavramı, 1990 öncesinde de vardı. Bu kavram, dünyada çeşitli ülke ve insan toplulukları arasındaki çitlerin kalkması, ülkeler ve milletler arasındaki bağların gelişmesi, ülkelerin dünyaya ait olma özelliklerinin yoğunlaşması ve genişlemesi anlamına geliyordu. Küreselleşmenin bugün hâlâ böyle bir sözlük anlamı vardır. “Küreselleşmenin artıları” denen olay budur.

Ancak 1990 sonrasında, ABD, küreselleşme kavramına, özel ve tarihî bir anlam yükledi. ABD stratejisi içinde yeri olan bu özel anlam, millî devletlerin ortadan kalkması ve ABD efendiliğinde bir dünya imparatorluğunun kurulmasıdır. “Küreselleşmenin eksileri” denen olay ise, budur.

Küreselleşmenin sözlükteki anlamı ile ABD’nin bu kavrama yüklediği özel anlam, birbirine karşıt iki ayrı olguyu ifade etmektedir. Biri diğerini bastırmaktadır. ABD’nin başını çektiği emperyalist sistem, dünyadaki zengin-yoksul, güçlü-güçsüz çelişmesini derinleştirdiği için, insanlığın bütünleşmesini önlemekte, milletler ve ülkeler arasındaki bağların gelişmesine pranga vurmaktadır. Ülkeler ve milletler, bugün ulaşılan üretici güçler düzeyinde, bugünkü teknolojik imkânlarla, birbirlerine çok daha hızlı yakınlaşabilir, birbirleriyle çok daha kuvvetli bağlarla kaynaşabilirler. Bunun önündeki engel, küreselleşmedir; başka deyişle, milletlerarası sermayenin serbest dolaşımıdır. Ve bu serbest dolaşımı dayatanlar da, emperyalist devletlerdir. Oysa bütün ülkeler ve milletlerin, kendi bağımsız devletleriyle bu bütünleşme sürecine katılabilecekleri dengeler kurulsa, buna elveren çok kutuplu bir dünya oluşsa, insanlığın kaynaşması çok daha hızlı, çok daha adil, çok daha yaygın ve göreli daha barışçı yollardan olacaktır. Bu, hem mümkündür; hem zorunludur ve devrimleri kaçınılmaz kılmaktadır.

ABD'nin propaganda aygıtları, küreselleşmenin sözlükteki anlamı ile ABD patentli özel tarihî anlamının birbirine karıştırılması için yoğun bir kampanya yürütmektedirler. ABD imparatorluğunun kaçınılmazlığı gibi fikirler, insanlığın beynine o sayede işlenmekte ve ABD imparatorluğunun önünde durulamayacağı gibi gerçek dışı görüşler, kuvvet toplamaktadır. Bu tez, son zamanlarda hızla gelen kamyonun önüne çıkılamayacağı ve tek çözümün kamyonun önünü açmak ve mümkünse kamyonda bir yer bulmak olduğu gibi benzetmelerle işlenmektedir.

Oysa herkes kemerlerini bağlamalıdır. Çünkü kamyon, Avrasya kayasına çarpmak üzeredir ve kamyonda kendilerine yer arayanlar da, ABD ile birlikte büyük bir felaketi ve bozgunu paylaşacaklardır.

II. DÜNYADAKİ KAMPLAŞMA VE GÜVENLİK

Karşıt Kampların Karşıt Stratejileri

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut'un bildirilerinin temelinde, dünyanın bugünkü kamplaşması yer almaktadır. Bütün görüş ve sonuçlar, bu zeminde oluşmakta, bu zeminden yön almaktadır.

Org. Büyükanıt'ın da açıkça ve önemle saptadığı gibi, ülkelerin tehdit algılamalarını, bulundukları konum belirlemektedir. Bu açıdan gelişmiş ülkelerin tehdit algılamaları ile gelişmemiş ülkelerin tehdit algılamaları farklıdır, hatta birbirine zıttır. Burada gelişmiş emperyalist ülkeler, kendi tehdit algılamalarını hegemonyaları altındaki gelişmemiş ülkelere dayatmaktadırlar. Buna Org. Büyükanıt, kafaları açan bir terim üreterek "ithal tehdit algılaması" diyor. Başka deyişle, ezilen ülke, kendisine yönelen gerçek tehdidi saptamak yerine, emperyalist ülkeden tehdit kavramı ithal etmektedir.[74]Böylece gelişmekte olan ülke, güvenlik stratejisini, kendisine yönelen tehdide karşı değil, emperyalizmin tehdit saydığı güce karşı oluşturmaktadır. Gelişmemiş ülke, sonuç olarak kendi millî güvenliğini değil, emperyalist devletin güvenliğini savunan konuma düşmektedir. Büyükanıt, bu gerçeğe sık sık vurgu yaparak, Türkiye açısından tarihsel değeri olan bir dersi özetlemektedir: "Başkalarının kafaları ile ürettiğimiz çözümler ve yaklaşımlar, vücutlarımızı, kafalarımıza yabancılaştırmaktan başka bir şeye yaramamaktadır."[75]

74 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.11.

75 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.10.

Biz de, o zamanki adımızla Türkiye İşçi Köylü Partisi (TİKP) olarak, kendi tecrübelerimizden hareketle, aynı büyük dersi 1970'li yıllarda şöyle özetlemiştik: "Omuzlarımızın üstünde kendi kafamızı taşımalıyız."

Org. Büyükanıt, "bize dışardan dayatılan" sözde güvenlik modelini çöpe atarak, "ülke gerçeklerimiz ışığında" kendi güvenlik modelini yaratmamız konusunda, Türkiye'nin güvenlik stratejisinde devrim değeri taşıyan ipuçlarını vermektedir. Hayati önemdeki bu saptamalar, fincancı katırlarını ürkütmeden, sorular halinde ortaya konmaktadır. Org. Büyükanıt'ın belirlediği olguları, kendi ifade ve kavramlarıyla şöyle özetlemek mümkündür:

- Gelişmiş ve güçlü ülkelerin tehdit algılamaları ile gelişmekte olan veya gelişmemiş ülkelerin tehdit algılamaları, aynı eksende çakışmaz. Güçsüz ülkeler, ithal malı tehdit algılamaları üzerine kurdukları ulusal güvenlik politikaları ile ne kadar güvenlidirler? [Bu soru kuşkusuz bugün en çok Türkiye için geçerlidir. -DP.]

- Buna karşılık gelişmekte olan ülkelerin tehdit algılamalarını küresel anlamda güçlü ülkeler, dikkate almamakta, bu konuda özen ve duyarlılık göstermemektedirler.

- Güçlü ülkeler, kendi tehdit algılamalarını güçsüz ülkelere dayatarak onların çıkarlarına zarar veriyorlar.

Büyükanıt, küresel boyuttaki güvenlik sorunlarını, dolayısıyla Türkiye'nin güvenlik stratejisini, kendi ifadesiyle "bu esaslar" üzerinde şekillendirmektedir.76

76 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.6.

Gelişmiş Ülkelerin Tehdit Algılamaları

Org. Büyükanıt daha sonra dünyadaki iki karşıt kampın tehdit algılamalarını somut olarak inceliyor. Gelişmiş ülkelerin tehdit algılamaları şöyle sıralanıyor:

1. Ekonomik refah seviyelerinin yükselmesine karşı olumsuz yaklaşımlar ve engeller.

2. Güçlü ülkelerin ulusal çıkarlarını ve toplumsal düzenlerini tehdit eden terör faaliyeti.

3. Yasadışı göç ve uyuşturucu trafiği.

4. Bazı gelişmekte olan ülkelerin kitle imha silahlarına sahip olma çabaları.77

77 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.10.

Org. Büyükanıt, bu saptamaları yaparken, gelişmiş ülkelerin kendi yayılmacı çıkarlarına hizmet eden terör faaliyetini desteklediklerine, uyuşturucu trafiğini kendi iç dinamikleri ve hukukî düzenlemeleriyle cesaretlendirdiklerine ve asıl kitle imha silahlarına onların sahip olduğuna dikkat çekmektedir.

Gelişmekte Olan Ülkelerin Tehdit Algılamaları

Gelişmekte olan ülkelerin tehdit algılamaları, Org. Büyükanıt'ın bildirisinin çeşitli yerlerinde belirtilmiştir.

1. İthal malı tehdit algılaması: Bu yanlışın kendisi, bu ülkeler için tehdit oluşturmaktadır. Gelişmekte olan ülkeler, ithal malı güvenlik politikalarıyla kendilerini vurmaktadırlar. Hayatî konu budur. Burada en çok ders çıkarması gereken ülkenin Türkiye olduğu ortadadır.

2. Politik tehdit: Ekonomik ve toplumsal alandaki yıkıcı faaliyet zemininde gerçekleştirilen politik tehdit. Küresel ekonomik yönlendirmeler, ekonomik hassasiyetlerin kötüye kullanılması ve bunların siyasal dayatmalara dönüştürülmesi.

3. Ekonomik tehdit: Uluslararası sermayenin serbest dolaşımının önünde engel oluşturan devlet örgütlenmelerinin ve bürokrasinin ortadan kaldırılmasına yönelik faaliyet.

Uluslararası sermayenin muhatap olarak devlet kurumlarını değil, yerel yönetimleri ve özel kuruluşları almaları, böylece millî devleti devredışı bırakmaları.

Liberal politikaların uygulanması yoluyla millî devlet anlayış ve uygulamalarının bertaraf edilmesi.

4. Toplumsal tehdit: Etnik ve dinsel bölücülük, toplumsal grupların arasındaki çatlakların büyütülmesi.78

78 Aynı yerde.

5. Kültürel tehdit: "Evrensel kültür" ve "dünya vatandaşlığı" gibi söylemler yanında "alt kimlik, üst kimlik" ayrımlarıyla mikro-milliyetçiliğin desteklenmesi ve ulusal kimliklerin ve kültürlerin erozyona uğratılması.-79

79 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.6.

Dikkat edilirse, Org. Büyükanıt'ın saptadığı siyasal, ekonomik, toplumsal tehditlerin tamamı, millî devletin ortadan kaldırılması başlığı altında toplanabilmektedir. Bir tarafta uluslararası sermayenin merkezindeki güçlü

devletler vardır ve onlar, dünya ölçeğinde serbest dolaşımı her yöntemle dayatmaktadırlar. Karşısında ise, bu serbest dolaşıma direnen millî devletler bulunmaktadır.

Gelişmekte olan ülkeleri hedef alan terör faaliyeti, Org. Büyükanıt tarafından bu tablo içinde yerli yerine oturtulmaktadır: “Dış ülkelerden desteklenmeyen terör faaliyeti asla uzun süreli olamaz.”-80

80 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.6-9.

O halde, güvenlik stratejisi ve politikaları oluşturulurken, dış desteklerden soyut bir terör tehdidi değil, dış bağlantısı açıkça belirlenen bir terör tehdidi milletin önüne konmalıdır. Terörü besleyen iç dinamiklerin milletten tecrit edilmesi ve tasfiyesi, ancak bu anlayışla başarılacaktır. Türkiye’nin bugüne kadar “Büyük müttefiki” kızdırmamak için, bu tavrı uygulamaktan çekinmesi, büyük kayıplara mal olmuştur.

Bu gerçekler ışığında, hegemonyacı devletler ile gelişmekte olan ülkeler arasında “ortak bir paydada buluşmanın” mümkün olmadığını belirlemek, doğru olur. Nitekim Org. Büyükanıt da, böyle bir ortamın oluşmadığını ifade etmektedir.81

81 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.11.

Yine herkesin “sağduyu ile davranması”, barış için “uluslararası ortak irade” oluşturulması, “dünyayı şefkatle kucaklayacak bir küresel toplum” yaratılması gibi umut ve beklentiler, iyi niyet ifadelerinden öte bir anlam taşımamaktadır.82

82 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.14.

Bu itibarla ABD emperyalizmi ile dünyanın geri kalanı arasında işbirliği ve dayanışmayı sağlayacak “yeni bir uluslararası güvenlik mimarisi” yaratılması83 da mümkün değildir. ABD’nin artık Birleşmiş Milletler’i umursamadığı ortadadır.

83 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.11.

Bugün üzerimize düşen görev, bu tür iyimser beklentileri hatıra getirmek yerine, karşılaştığımız tehdidi bütün çıplaklığıyla milletimize ve ordumuza kavratmaktır.

Kuşkusuz milletlerarası alanda yapılacak işler de vardır. Ancak bu faaliyet, tehdidin tecrit edilmesine ve caydırılmasına yönelik olmalıdır. ABD’nin bazı milletlerarası zeminlerde sıkıştırılması ve elinin kolunun bağlanmaya çalışılması, bu anlamda yararlı olabilir.

Öncelikli Tehdit

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut, öncelikli tehdidin askerî zeminde değil, politik, ekonomik ve toplumsal zeminde olduğu görüşündedirler. Büyükanıt, “güçlü ülkeler karşısında diğer ülkelerin, öncelikli olarak askerî tehditle karşı karşıya bulunmadıklarını” belirtmektedir.[84]Korg. Reşat Turgut da, güç mücadelesinin “askerî zeminden ekonomik zemine” kaydığını ifade ediyor. Bu görüşler, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök’ün “Yeni dünyada kan ve barut kokusunun yerini akıl ve itidal aldı” diye özetlediği görüşlerle benzeşmektedir.[85]Oysa dünyaya bakıyoruz, bütün kara parçalarında kan akmaktadır ve her yerden barut kokusu yükselmektedir.

84 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.17.

85 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.12.

Sanıyoruz burada “öncelikli” kavramıyla belirleyici kavramı arasında bir ayrım yapmaya ihtiyaç bulunmaktadır. Doğrudur emperyalizm, hegemonyasını yaymak için, öncelikle siyasal, ekonomik ve toplumsal araçlar kullanıyor. Ancak küreselleşme sürecinin kesin sonuca ulaştırılmasında, belirleyici yöntem yine askerîdir. Özellikle Türk Silahlı Kuvvetleri’nin ve komutanlarının, Türkiye’ye yönelik tehdidin en sonunda askerî düzleme çıkarılacağı ve nihaî darbenin ancak silahlı güçle indirilebileceği konusunda berrak bir bilinç oluşturmaları yerinde olur. Nitekim Süleymaniye’de 11 subay ve astsubayımıza karşı yapılan silahlı askerî harekât da, ABD’nin silahlı çatışma ve savaşı göze aldığını göstermiştir. ABD ordusunun 2002 yılının 24 Temmuz’unda başlattığı, “Millennium Challenge 02” başlıklı Türkiye’yi işgal tabikatı da, yaşadığımız sürecin ciddiyeti konusunda yeterli bir fikir vermektedir.

Bunlar beklenen olaylardır. Çünkü millî devletlerin, hele Türkiye Cumhuriyeti devletinin sırf siyasal, ekonomik ve toplumsal operasyonlar yoluyla, silah kullanılmadan tasfiyesi mümkün değildir. Silahla kurulan millî devletler, en sonunda ancak silahla parçalanabiliyor ve yıkılabiliyor. Örnekler, hep bu saptamayı doğruluyor. O nedenle ABD’nin siyasal, ekonomik ve toplumsal yöntemlerinin hepsi, en sonunda askerî yöntem için en uygun koşulları yaratma amacını taşımaktadır.

Öncelikli tehditler, siyasal, ekonomik ve toplumsal düzlemdedir.

Belirleyici, başka deyişle sonuç alıcı tehdit ise, askerîdir.

İthal Değil Millî Tehdit Algılaması

Bir ülkenin güvenlik stratejisinin oluşturulmasında, sanırız en önemli mesele, tehdidin kaynağının doğru saptanmasıdır. Nitekim, Büyükanıt'ın "ithal tehdit algılamaları" uyarısında bulunması, hayati önemdedir. Bu açıdan Korg. Turgut'un bildirisindeki tartışılması gereken nokta, tehdidin kaynağının belirlenmesi konusundaki zorluğa yaptığı göndermedir. Sayın Korg., "Düşmanın kim olduğunu, ne zaman, nerede, hangi vasıtayla, ne yapabileceğini tahmin edebilmek hiçbir zaman bugünkü kadar zor olmamıştır" diyor.86

86 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.8.

Bu konuyu açmak gerekiyor. NATO'nun savunma kavramına, hele son belgelere baktığımız zaman, metinler ABD kurmaylarının kaleminden çıktığı için, çok karmaşıktır. Öyle olması gerekiyor. NATO belgelerinde, ABD'nin bütün dünya için tehdit oluşturduğu gibi bir saptamaya rastlanmayacağı açıktır. Herkesin bildiği gibi, NATO belgeleri, aslında ABD dışındaki NATO ülkeleri açısından, "ithal tehdit algılaması"nın en çarpıcı örnekleridir. ABD, kendisine yönelik tehditleri, bütün NATO ülkelerine "tehdit algılaması" olarak ihraç etmektedir. Bu açıdan bu belgeleri doğru okumak için tersten okumak gibi bir hünere ihtiyaç vardır.

Aslında "düşmanın kim olduğu" insanlık açısından hiçbir zaman bu kadar açık değildi. ABD, son Afganistan ve Irak savaşları sonrası ortaya çıkan tabloda, artık herkesin açıkça gördüğü gibi, bütün dünya ülkelerinin baş belası haline gelmiştir. Bu tehdit algılamasını kabul etmeyen ülkeler, İsrail'dir, İngiltere'dir ve İspanya ile Portekiz gibi kenarda köşede kalan birkaç ülkedir.

Artık dünyanın hemen hemen bütün ülkeleri, ABD'nin ihtiraslarıyla gücü arasındaki dengesizlikten kaynaklanan çılgınlığının nerede, nasıl, hangi vasıtalarla durdurulabileceği meselesini önlerine koymuşlardır.

Türkiye, apaçık görüldüğü gibi, bu dünya tablosunda, insanlığın ön cephesi haline gelmiştir.

Her şeyin bu kadar açık olduğu bir ortamda, tehdidin kaynağının milletin önünde ismi konarak açıkça saptanmaması, Türkiye'nin güvenliğindeki en büyük zaafı oluşturmaktadır. Dahası "stratejik müttefik", "büyük müttefik" gibi kuyruklu yalanlar, ABD'nin Türkiye'ye yönelik düşmanlığını gemleme gibi sihirli bir işlev görmemekte, fakat Türkiye halkının bilincini köreltmektedir. Türkiye, bu yalana kendisini kandırarak, yığınakta hata yapmaktan başka bir sonuca ulaşmamaktadır.

Çağımız savaşında insan etkeni, sayın komutanların da isabetle saptadıkları gibi, daha da belirleyicidir.

Türk Ordusu ve Türk milleti, bugünkü “ithal güvenlik algılamaları”yla uyuşturulmakta ve gaflet uykularına yatırılmaktadır. Türkiye, böylece nereden geldiğini anlayamayacağı tehditler karşısında şaşkına dönecek bir av haline getirilmektedir.

Korg. Reşat Turgut’un saptadığı gibi, “dünyanın değişen güvenlik dinamikleri” karşısında, her ülke, kendi güvenlik stratejisini yeniden belirlemek zorundadır. Burada durumu en berrak ülkelerin başında Türkiye geliyor.

Dünyadaki gelişmeler ve Türkiye’nin konumu adına hiçbir bilgiye sahip olamasak bile, Süleymaniye’de Türk subayının başına geçirilen çuval, bize tehdidin kaynağını öğretmiştir. Bugün hakikati, çuvalın içinde daha iyi görebiliyoruz. Kafamızda çuval yokken, çuvalı göremiyorduk. Yine Kıbrıs’ın güneyinde Agratur ve Dikelya üslerine yerleşen askerî gücün bayrak ve bandırası, bizim için en iyi öğretmendir. Kofi Annan Planı‘nın bir ABD-İngiliz imalatı olmasının da, herhalde öğretici yanları bulunmaktadır.

Dünya savaş tarihlerinde kafasını kuma sokarak savaş kazanan bir devlete ve komuta kademesine rastlanmıyor.

Tehdidin kaynağını gerçekçi olarak saptayacağız.

III. GÜVENLİK STRATEJİSİ

Stratejik Karar: Millî Devleti Sürdürme İradesi

Tehdidin kaynağını saptayabilmek ve bir güvenlik stratejisi oluşturmak için öncelikle millî stratejik hedefimizi bileceğiz.

Stratejik hedefimiz nedir?

Lafla değil, 20. yüzyılın başlarında Atatürk önderliğinde yaptığımız bir millî demokratik devrimle; çağdaş, halkçı, devletçi, laik, devrimci bir toplum kurma amacımızı ortaya koyduk ve Atatürk zamanında 1937 yılında Anayasamıza yazdık. Şimdi bu stratejik kararımızda ısrar ediyor muyuz? Yoksa millî devletimizden vazgeçerek, ABD emperyalizminin kriz bölgelerinde cepheye sürdüğü bir polis kuvveti ve köleleşmiş bir toplum mu olacağız? Başka deyişle, Atatürk’ün çağdaş Türkiye hedefi yerine mafya

güdümünde parçalanmış bir etnik gruplar, tarikatlar, cemaatler coğrafyası mı olacağız?

Eğer çağdaş, bağımsız ve halkçı bir toplum olacaksak, bu hedefimizin önündeki tehdit, ABD'dir.

Yok eğer mafya-tarikat coğrafyasına dönüşeceksek, bir an önce millî devletimizi yıkmamız ve Atatürk'ten kalan her kurum ve ilişkiyi tasfiye etmemiz gerekmektedir. "Batılı dostlarımız" da öyle saptamıyorlar mı? Ve Tayyip Erdoğan iktidarı, millî devlete son darbeleri indirmek için kurulmadı mı?

1950 öncesinde başlayan Küçük Amerika süreci, Kemalist Devrim'in bağımsız, halkçı, devletçi, laik ve devrimci Türkiye programını tasfiye etmiş ve millî devletin kazanımlarını yıkıma uğratma sürecini başlatmıştır. Bütün bu karşıdevrimci hamleye rağmen, Türkiye, 1980 yılına kadar esas olarak Kemalist Devrim'in temel kurumlarını önemli ölçüde koruyabilmişti. Ne var ki, 1980 sonrası yıkım dehşet vericidir. Hele 1999 yılı Aralık ayında Türkiye'nin ABD tarafından Avrupa Birliği kapısına bağlanmasından sonra, millî devletin çözülmesi döneminden dağılması sürecine geçilmiştir.

Türkiye, bu duruma daha ne kadar katlanacaktır?

İşaretler artık bir dönüm noktasına geldiğimizi gösteriyor.

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut'un bildirileri de, o dönüm noktasını işaretlemektedir. Türkiye, yok olmamak için, yeniden Kemalist Devrim rotasına girme iradesini ortaya koyacak, millî devletini sürdürme kararı alacaktır.

"Batı ile Bütünleşme" Hurafesi

Ne var ki, son 50 yıllık yıkımın zihnimizde bıraktığı molozu temizlemek o kadar kolay değildir. Bu zorluklar, Org. Büyükanıt'ın bildirisine de yansımıştır. Baştan sona emperyalist tehdide tavır alan bu bildiri, stratejik tavra gelince, tereddütlere ve tutarsızlığa düşmektedir.

En önemli tutarsızlık, "Batı ile bütünleşmenin" savunulmasındadır. Org. Büyükanıt, "Türkiye'nin kendisini Batı bütünleşmesi içinde tanımlamış" olduğunu belirtiyor.87

87 Org. Hilmi Özkök'ün bu açıklaması için bkz. Sabah ve diğer gazeteler, 31Ağustos 2003.

Hangi "Türkiye"?

Bu tanımlama, Kemalist Devrim'in Türkiye'sine ait değildir.

“Batı ile bütünleşme” projesi, İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkmıştır. “Küçük Amerika” olacağız diye sunulan bu projenin uygulanmasıyla Kemalist Devrim adım adım tasfiye edilmiştir.

O nedenle Org. Büyükanıt’ın Avrupa Birliği’ni, “Mustafa Kemal Atatürk’ün Türk toplumuna gösterdiği çağdaşlaşma hedefinin, jeopolitik ve jeostratejik açıdan zorunluluğu” olarak göstermesi,88tarihsel gerçeğe taban tabana zıttır. Avrupa Birliği’ne katılmayı Atatürk’e bağlamak, bugün Türkiye’de ağızdan ağıza dolaşan bir hurafedir, yani gerçeklere dayanmayan, bilimsel olmayan, boşinançtır.

88 Korg. Reşat Turgut’un aynı sempozyumdaki bildirisi.

Evet, bu bir hurafedir ve o hurafe Org. Büyükanıt’ın baştan sona gerçeklere dayanan tahlili içinde gözden geçirilmemiş bir önyargı, bir saplantı, bir kalıntı olarak durmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti’nin temelini oluşturan Kemalist Devrim, Batı ile bütünleşmeyi hedeflememiş, tam tersine, Batı emperyalizmine karşı savaşarak başarılmıştır. Gerek Millî Kurtuluş Savaşı’mız gerekse Cumhuriyet’in inşası, Batı emperyalizmi ile mücadele mevzisinde yürütülmüştür. Kurtuluş Savaşı’ndan sonra 1925 yılındaki Şeyh Sait İsyanı’nın ve 1930’lardaki gerici isyanların hepsinin arkasında İngiliz emperyalizmi vardır. Hatay, Fransız emperyalizminden kurtarılmıştır. Kapitülasyonların ve borçların tasfiyesi, millîleştirmeler, 1930’larda devletçi ve planlı bir ekonomiyle dünya tarihinin en önemli ekonomik kalkınma örneklerinden birinin yaratılması, toplam olarak bütün Kemalist Devrim, hep Batı emperyalizmiyle ve işbirlikçi gericilikle mücadelenin eseridir.

Büyük devrimci önderimiz Mustafa Kemal Atatürk, Türk devriminin önüne hiçbir zaman “Batı ile bütünleşme” gibi bir hedef koymamış, tersine, ancak Batı’dan bağımsız kalarak gerçekleştirebileceğimiz çağdaş uygarlık projesini uygulamıştır. Millî devlet, bu projenin olmazsa olmaz çerçevesi ve aracıdır.

Atatürk’ün Altı Ok’undan hangisi Batı ile bütünleşerek gerçekleştirilebilirdi ve gerçekleştirilebilir?

Batı ile bütünleştiğimiz zaman Altı Ok’tan hangisi elimizde kalır ve kalmıştır?

Atatürk, gerek 1920’lerde, gerek 1930’larda, “Emperyalizmin mahv ve nabut” olacağını saptamıştı. Emperyalizmin tasfiyesi, Atatürk’ün

programında, Türk Devrimi'nin ve genel olarak insanlığın stratejik hedefiydi.

Çok doğru, çünkü artık bütünleşilecek olan bir Fransız Devrimi, bir İngiliz Devrimi, bir Amerikan Devrimi kalmamıştı. Emperyalist Batı, o karanlık ve çürüyen sistemini, 20. yüzyılda Batı'nın devrimci geçmişini çiğneyerek, Batı'nın devrimci kurumlarını yıkarak kurmuştu.

Günümüz Batısı'na bakalım, orada geleceğin dünyasına taşıyacağımız değerler, artık yalnız müzelerin mahzenlerindedir ve yalnız kütüphanelerin el değmeyen raflarındadır. Nitekim Org. Büyükanıt da, bildirisinde Batı'nın Fransız Devrimi'nin eşitlik, özgürlük, barış ve ulusal devlet ilkelerinde ifadesini bulan devrimci değer ve kurumları tasfiye ettiğini kabul etmektedir.89

89 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.15.

Atatürk'ün "Mahvolacak" dediği emperyalizm, ABD emperyalizmi değilse, Batı emperyalizmi değilse, bütün olarak emperyalist sistem değilse, nedir?

Hem Atatürk'ün devrim davasına bağlı kalmak, hem de Batı emperyalizmi ile bütünleşmek mümkün müdür?

Peki 1940'lardan sonra yaşadığımız gerçek nedir?

Soruyoruz, arkada kalan 60 yılda Atatürk önderliğinde gerçekleştirdiğimiz devrimi kim yıkmıştır?

Batı emperyalizmi ve işbirlikçileri değil mi?

Peki, bugün başımıza oturmuş olan mafya-tarikat rejimini kim kurmuştur?

Batı emperyalizmi ve işbirlikçileri değil mi?

Bugün Türkiye Cumhuriyeti'ni yıkmak isteyen irtica güçleri ve bölücüler, kuvvetlerini Batı'dan almıyorlar mı?

Onlarla birlikte "Batı ile bütünleşmeyi" savunarak gidilen rota, bugün Türkiye'mizin çamurlara saplanmış olmasından belli değil midir?

Türkiye'nin son 60 yıllık tecrübesi karşısında, Org. Büyükanıt'ın "AB hedefinin bölücü ve çağdışı hedeflerle uyuşamayacağı" tezi,90en ufak geçerlik şansı taşımıyor.

90 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.16.

Bugün Türkiye'de AB ile bütünleşmeyi savunanlara baktığımız zaman, en önde emperyalizmle göbek bağı olan mafya ve tarikat güçleri ile bölücüleri görüyoruz. Çünkü ABD'nin Türkiye'ye dayattığı Avrupa Birliği projesi, o amaçlarla tam uyum içindedir.

AB Aday Üyelik Protokolü'ne, "Millî Program" denen gayrimillî programa bakılırsa, orada Türk devletinin bağımsızlık ve bütünlüğü ve çağdaş toplum adına hiçbir şey bulunamaz ve her şey Türkiye'nin bağımsızlık ve egemenliğini yıkmak, tarikat ve cemaatleri güçlendirmek içindir.

Bu gerçekler karşısında, Batı emperyalizmine tavır almadan Atatürk Devrimi'nin son kalelerini savunmak mümkün müdür?

ABD merkezli Batı emperyalizmine karşı cepheden bir mücadele yürütmeden, Türkiye'yi yeniden Kemalist Devrim rotasına sokma olasılığı var mıdır?

Türkiye'nin güvenliğini Kıbrıs, Ege, Kuzey Irak cephelerinde kime karşı savunmak durumundayız?

Batı ile bütünleşme türünden stratejiler, milletimizin ABD emperyalizmine karşı vatanı savunma bilincini tarumar etmiyor mu?

Günümüz dünya koşullarında Batı ile bütünleşerek, Türkiye Cumhuriyeti devletini, Türkiye'nin toprak bütünlüğünü, özetle vatanı ve milleti savunma olanağı var mıdır?

ABD merkezli Batı emperyalizmi, Türk ordusunu yıpratan uygulamalarıyla ve gerekirse silah kullanma provalarıyla, bir bütünleşme adresi değil, fakat bir tehdit kaynağı olduğunu kanıtlamamış mıdır?

Kuşkusuz Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut'un bildirilerinin esas içeriğinde, bu soruların doğru cevapları bulunmaktadır. Getirdikleri tahlil ve güvenlik algılaması, millî devleti savunma ve sürdürme anlayışından hareket ettiklerini göstermektedir. O nedenle, "Batı ile bütünleşme" stratejisi, Büyükanıt'ın bildirisinin içinde elmanın içindeki kurt gibi durmaktadır ve izin verilecek olsa elmayı yiyecek ve çürütecektir.

Meseleye Türkiye'nin millî devletini sürdürmesi açısından baktığımız zaman, AB'den veya başka bir ülkeden bağımsız bir devlete sahip olma zorunluluğu kesin çizgilerle görülür. Çünkü AB, millî devletlerin biraraya geldiği bir devletler ittifakı değil, fakat içinde millî devletlere yer vermeyen, yeni bir birleşik devlettir. Hem AB'ye girilecek, hem de Türk devleti kalacak: İşte bu mümkün değildir. Çünkü Almanya-Fransa eksenli yeni bir birleşik devlet kurulmaktadır.

Biliyoruz, "Yeter ki Avrupalı olalım, Türk devleti ortadan kalkabilir" diyenler de var. O zaman, Türkiye çağdaşlaşma hedefinden vazgeçmiş olacaktır. Millî devlet ile çağdaşlaşma arasındaki ilişki, bir tunç kanunudur.

Aksi takdirde, gelişmemiş ülkeleri emperyalizmin çağdaşlaştıracağı gibi bir iddia ileri sürülecektir ki, 19. ve 20. yüzyıl tarihi, böyle bir iddiaya hayat hakkı tanımamaktadır.

Almanya, Fransa ve Belçika gibi gelişmiş kapitalist ülkelerin, ABD ve Japonya karşısında daha güçlü bir emperyalist devlet oluşturmaları, kendi büyük sermaye sınıflarının çıkarları açısından yerindedir. Ancak Türkiye, onlardan farklı bir kamptadır, gelişmiş bir kapitalist ülke değildir. Çağımızda emperyalizme bağımlılık yolundan çağdaş bir toplum kurmuş tek bir ülke yoktur. Tersine bütün örnekler, çağdaş uygarlığa ancak bağımsız gelişme çizgisi izlenerek ulaşılacağını gösteriyor. Çin, bunun en parlak örneğidir.

Kaldı ki, Türkiye'nin AB'ye alınma olasılığı da yoktur. Türkiye ancak geçmişteki Cezayir gibi emperyalist Avrupa'nın sömürgesi olabilir. Ve Türkiye, Avrupa kapısına, AB'ye alınmak için değil, başka bir yere kaçmaması için, ABD tarafından bağlanmıştır. Bundan AB de hoşnut değil. Çünkü AB'ye önderlik eden güçler, kendileri gibi gelişmiş kapitalist ülke durumunda olmayan bir Türkiye ile tutarlı ve birleşik bir Avrupa kuramayacaklarını biliyorlar.

Bu nedenlerle Türkiye ile AB arasındaki ilişkileri, iki ayrı, egemen, bağımsız ülke arasındaki karşılıklı yarar zeminine oturtmak, her iki tarafı da rahatlatacak, bir tek ABD'yi zor duruma düşürecektir. Çünkü o zaman Türkiye ile AB arasında, ABD'nin emellerine set çekecek bir ittifak olanağı doğacaktır.

Meseleye bugünkü dünya dengeleri içinde Türkiye'nin güvenliği açısından baktığımız zaman, Türkiye ile AB arasında ABD tehdidine karşı işbirliğinin geliştirilmesi, hiç şüphesiz her iki tarafın yararınadır ve kaçınılmazdır. Ancak bu yararın sağlanması için dahi, Türkiye'nin bağımsız bir millî devlet olarak, AB ile egemenliğe ve toprak bütünlüğüne saygılı, eşit ilişkiler kurması gerekir. AB ile dostluk başkadır; AB'ye katılmak başkadır. AB ile iyi dostluk ilişkileri geliştirmenin şartı, Türkiye'nin bağımsız bir millî devlet olarak yaşamasındadır.

Türkiye, Kurtuluş Savaşı'ndaki ittifaklarını da bağımsız devlet özelliğini sonuna kadar koruyarak kurdu ve yürüttü. Türk-Sovyet dostluğunun inşasında, Atatürk'ün bu konuda gösterdiği duyarlılık, ittifaka zarar vermemiş, tam tersine ittifakın sağlam bir zemin üzerinde yükselmesini güvence altına almıştır. Bu ders, bugün için de geçerlidir.

Belirleyici Olan Daima İç Dinamiktir

AB ile bütünleşme tartışması, Türkiye'de haklı olarak dış dinamik mi, iç dinamik mi tartışmasını getirmiştir.

Türkiye'nin çağdaşlaşma yönünde ilerlemesinin itici gücü dışarda aranamaz. Dünya tarihinde hiçbir toplum, dış dinamikle atak yapmamıştır ve yapamaz da. Çünkü doğadaki ve insan toplumlarındaki bütün gelişmelerin itici gücü, daima ve daima iç dinamiktir. Herhangi bir varlık veya toplum, eğer iç dinamiği elvermiyorsa, başka bir kuvvet tarafından herhangi bir yere sürüklenemez.

Dış ortam, iç dinamiğin kendisini ortaya koyabilmesi için ancak uygun koşullar yaratabilir; yoksa itici gücün kendisi olamaz. Bir kurbağa yumurtasından, herhangi bir dış dinamiğin etkisiyle ceylan balası çıkmaz.

Gen teknolojisi dahi, en sonunda iç dinamiğin, yani bir canlının genlerinin kullanılmasıdır. Bir toplum da, ancak kendi genlerinde mevcut olan imkân ve kabiliyetin elverdiği hedeflere ulaşabilir. Hiçbir toplum, kökleri kendi birikiminde bulunmayan bir sıçramayı gerçekleştiremez. O nedenle temel mesele, bir toplumun kendi iç dinamiğinin, bağımsız itici ve yaratıcı gücünün harekete geçirilmesidir.

Tekerlekli arabayla taşınan bir insanın adaleleri nasıl gelişmezse, bir toplum da dış güçler tarafından geliştirilemez. Tıpkı bir atlet gibi kendi adalesini çalıştıran, bağımsız gelişme yeteneğini harekete geçiren bir toplum güçlenebilir ve ilerleyebilir. O nedenle bütün ilerlemelerin kaynağı, son tahlilde özgüçtedir. İklim, dış imkânlar, dış etkenler; ancak ve ancak bu özgücün azamî verim göstermesine yardımcı olurlar.

Nitekim Org. Büyükanıt da, Atatürk'ün çağdaşlaşma hedefine ilerlemede Türk halkına ve onun dinamik güçlerine güvendiğini saptamaktadır.[91] Bugün bizim için en gerekli olan doğru budur:

91 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.5 vd.

Atatürk, herhangi bir yabancı güce güvenmeyi ilerlemenin önündeki en büyük engel olarak görmüştür. Her büyük devrimci önder gibi Atatürk de, özgüce güvenmeyi ve özgücü seferber etmeyi, ilerlemenin biricik dinamiği olarak kabul etmiştir. Bütün sorunların çözümünde esas mesele, öncelikle kendimize güvenmektir.

Özgüven, hiçbir değerle değiştirilemez, çünkü en büyük itici güçtür, en büyük enerji kaynağıdır. Bir örnek verelim. 1980 öncesi Çin'in en büyük sanayi kentlerinden Tiencin'de yaşanan ve 1 milyondan fazla insanın

ölümüne yol açan, dünya tarihinin en büyük depreminden sonra, ABD Çin'e 10 milyarlarca dolarlık çok büyük bir yardım önerisinde bulundu. Çin, bunu derhal reddetti. Sebebini, o zamanki Çin ziyaretimde, Mao'dan sonraki Çin Komünist Partisi Genel Başkanı ve Çin Başbakanı Hua Guofeng bana şöyle açıklamıştı: "Hiçbir maddî imkân, bizim halkımızın kendine güvenmesi kadar değerli değildir. Özgüveni sarsmanın ve bulandırmanın maliyeti çok ağır olur ve kaybedeceğimiz değer, Çin'in geleceğini inşa eden insan kaynağımızdır."

Atatürk'ün devrimciliğinde de, insan kaynağının kendine güvenmesi, değerlerin en üsütünde yer alır. Bağımsız ve devrimci Türkiye davasını reddederek "Küçük Amerika" projesine yönelenler, milletimizi bile bile aşağılık duyguları içine atmışlardır. Türkiyemiz varken, başka bir ülkenin "küçüğü" olmak gibi alçaltıcı sloganlarla en kıymetli varlığımız olan halkımızın bilincinde derin yaralar açmışlar, onu zavallı bir kötürüme döndürmüşlerdir. Bugün milletimizin, "Küçük Amerika" ve AB masallarıyla yıkıma uğratılmış bulunan kendine güven duygusunu onarmak ve canlandırmak, en temel meselemizdir. Çünkü biricik kuvvet kaynağımız, Türkiye halkı ve onun dinamik, öncü kuvvetleridir.

Türk Ordusu'nun komuta kademesinden yapılan çeşitli açıklamalarda, "AB'ye şerefli giriş" diye özetlenebilecek görüşlerin açıklanması, Türk Ordusu'nun millî güvenlik görevini başarıyla yerine getirmesine zarar vermektedir. Hiçbir mecburiyet olmadığı halde, bu tür açıklamalar, millî güvenliğin temelindeki millî devlet stratejisini bulandırmaktadır.

Bu yanlış, TSK'nın stratejik iradesini zaafa uğratmakta ve kavram disiplinini bozmaktadır.

Bu zaaf, stratejik düzlemden geldiği için her alana yansıyor. Örneğin millî stratejinin vazgeçilmez bir parçası olan dil disiplinini de bozmaktadır. Yalnız Org. Büyükanıt'ın bildirisine bakarak söylemiyoruz bunu, TSK'nın yayınlarını izlediğimiz zaman Türkçeye özen duygusunun zayıfladığını ve Batı dillerine öykünmenin adeta bir meslek hastalığı haline geldiğini görüyoruz. Türkçeleşmiş olan model kavramı varken, niçin "paradigma"? Değişken kavramı gibi güzelim bir Türkçe terim varken, niçin "parametre"? Etken varken, niçin "faktör"?

Dil disiplini, çok önemlidir; bir milletin bağımsız yaşama kararının en önemli araçlarındandır. Dil disiplini, millî kültürün ve millî özgüvenin yapıtaşlarındandır.

Kolektif Güvenlik Eğilimi

Önce kendi gücümüze güveneceğiz. Bütün güvenlik sistemlerinin temel ilkesi budur. Kendisini savunma kararında olmayanı, başkaları savunmaz. Evvelâ kendimizi savunma iradesine sahip olacağız ki, müttefikler bulma kabiliyetimiz de olsun. Dikkatinizi rica ederim: Müttefik, bize kendimizi savunma kararı aşılamaz. Biz, bu karara sahipsek, müttefikler bulabiliriz ve ona bizimle ittifak iradesini aşılayabiliriz.

Hale bakınız! Teslimiyetçi güçler, Türkiye'ye yönelik ABD tehdidi karşısında sürekli olarak, Rusya, Çin, İran, Almanya ve Fransa'dan bir dayanışma umudu olmadığını yaymışlardır. Türkiye'nin kendi millî bağımsızlığını koruma kararı, dış desteğe bağlanmıştır. Yani onlar bizi destekleyecekler ise, biz bağımsız olmaya niyet edeceğiz, desteklemeyeceklerse kendimizi koyvereceğiz. Dış destek yok gösterilmiş ve buradan teslimiyete varılmıştır.

Teslimiyetten yola çıkanlar, hiçbir müttefik bulamaz ve teslimiyete varırlar.

Millî devleti savunma kararından yola çıkanlar ise, önce özgücü seferber etme iradesi gösterir, buna bağlı olarak müttefikleri ve dolaylı müttefikleri bulurlar ve direnme kararlarını pekiştirirler.

Org. Büyükanıt, "geleceği tahmin etmenin en sağlıklı yolunun o geleceği yaratmak olduğunu" belirtiyor.92Alkışlanacak bir saptama, teori ve pratiğin birliği, bilmek ile yapmak arasındaki şahane diyalektik!

92 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.16.

Türkiye'nin büyük müttefik potansiyelini tahmin etmek için, o müttefik potansiyelini yaratma çabası içine girmek gerekir. Bilmezsen yapamazsın, ve yaparsan öğrenirsin.

Her iki komutan da bildirilerinde haklı olarak, küreselleşme sürecinin getirdiği tehditler karşısında, ülkelerin ortak hareket etme ihtiyacının belirdiğine dikkat çekiyorlar. Korg. Reşat Turgut, bu koşullarda "ulusal ve bölgesel güvenliğin kolektif güvenlik anlaşmalarıyla sağlanması eğiliminin güçlendiğini" saptamaktadır. Bu bağlamda Sayın Komutan, AB'nin AGSP'yi hayata geçirmeye başladığına, NATO'nun yeni üyelerin katılımıyla genişlediğine, AGİT'in kıta güvenliğinde daha büyük sorumluluklar üstlendiğine ve Asya'da Rusya ile Çin Halk Cumhuriyeti öncülüğünde Şanghay İşbirliği Örgütü'nün oluşturulduğuna işaret etmekte

ve haklı olarak ülkelerin güvenlik stratejilerini değişen durumlara göre oluşturmaları gerektiğini önemle saptamaktadır.93

93 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.17.

Genelkurmay Başkanı Org. Hilmi Özkök'ün de ABD'nin Irak'a saldırısının arifesinde Diyarbakır'da yaptığı basın toplantısında belirttiği gibi, Avrasya'da oluşan kamplaşmada, Türkiye'nin önündeki mesele, hangi devletler ittifakının içinde yer alacağıdır.

Yani Türkiye, ABD emperyalizmi ve İsrail'in güdümünde Avrasya'nın üzerine mi sürülecektir, yoksa millî devletini savunma kararı alarak Avrasya İttifakı'nın kilit ülkesi mi olacaktır?

Demek ki Türkiye, önce millî stratejisini belirleyecektir, yani Atatürk önderliğinde verdiği kararı devam ettirmek veya o karardan vazgeçme noktasına gelmiştir. İttifakları belirleyecek olan stratejidir, doğru mevzilenmedir ve millî hedefi uygulama kararıdır.

Bölge Merkezli Politika ve Avrasya İttifakı

Türkiye'nin olağanüstü büyük bir ittifak potansiyeli vardır. Bütün dünya ABD'nin durdurulması ihtiyacı içindedir. Bu ihtiyacın çapı ve ağırlığı, Türkiye'nin ittifak potansiyelinin kapsam ve gücünü belirler.

Türkiye, bugün Irak, İran, Suriye ve Afganistan'la birlikte ön cephe konumundadır. Irak ve Afganistan, işgal edildiği için, orada savaş iç hatlardadır. Türkiye ve İran ise, ABD tehdidine hem iç hatlardan hem dış hatlardan karşı koymak durumundadırlar. Suriye de öyle. Türkiye'nin güney cephesi, insanlığın ön cephesi haline gelmiştir.

Türkiye, Kıbrıs'ı birbirinden ayıran hattan ta Kuzey Irak sınırlarının doğu ucuna kadar uzanan cephede, ABD'den gelen tehdide karşı koymaktadır. Türkiye'nin bu cephede çözülmesi, başta İran ve Arap dünyası olmak üzere, Çin Halk Cumhuriyeti'nden Hindistan, Orta Asya Cumhuriyetleri, Rusya, Almanya ve Fransa'ya kadar bütün Avrasya coğrafyası üzerindeki tehdidin olağanüstü ağırlaşması anlamına gelir. Türkiye'nin güney hattının savunulması, bir bakıma Avrasya sathının savunulmasıdır. Türkiye için oluşan tehdit, aynı zamanda Türkiye'nin ittifak potansiyelinin kaynağıdır. Pasifik Okyanusu'ndan Atlas Okyanusu'na kadar uzanan alandaki devletler, Türkiye'nin potansiyel müttefikleridir. Ne var ki, ittifakların inşası kendiliğinden olmaz, ittifaklar bilinçli ve planlı olarak inşa edilir; Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı'nda ve sonrasında yaptığı gibi.

Şanghay İşbirliği Örgütü ve Avrupa Birliği'nin varlığı, Avrasya seddinin kurulmakta olduğu anlamına gelir.

Türkiye, İran'la birlikte bu iki güvenlik sistemini birleştiren kilit konumundadır. Bu koşullarda bölge merkezli politika, Türkiye'nin kısa ve orta vadeli ihtiyaçları açısından tarihin gündemindedir. Türkiye ile İran'ın güvenlikleri, birbirine kenetlenmiş bulunmaktadır. Bu iki ülkeyi hiçbir güç ayıramaz. İran, Türkiye için aynı zamanda çok güçlü bir ekonomik işbirliği imkânı sunmaktadır. Türkiye'nin enerji ihtiyaçları için güvenilir bir kaynak, sanayi ve tarım ürünleri için ise, 70 milyonluk alım gücü olan, zengin bir pazardır. Türkiye, ayrıca gelişmiş insan kaynaklarıyla İran'ın ekonomik inşasına önemli katkılarda bulunabilir. İki ülke arasındaki gümrüklerin kaldırılması, Türkiye'nin bir direnme ekonomisi kurmasına çok önemli katkılarda bulunur. Bölge merkezli politikanın gereği olarak, Türkiye, Suriye ve diğer Arap ülkeleriyle işbirliğini de her alanda geliştirmelidir.

Türkiye, Avrasya seddinin inşasında kilit bir role sahiptir. Bu görevin bilincinde olmak için, Türkiye'nin kendini savunma kararı vermesi yeterlidir. Kendini savunan Türkiye, bütün Avrasya savunmasını harekete geçirir ve kendini savunan Avrasya, bütün dünyayı savunmuş olur.

Bu savunma her cephededir. Şanghay İşbirliği Örgütü'nün kuruluş programına ve bildirilerine baktığımız zaman, hep etnik ayrılıkçılığa, dinsel yobazlığa ve milletlerarası terörizme karşı, Asya'da ortak güvenliğin inşası amacını görüyoruz. Bu program, bizim Millî Güvenlik Kurulu bildirileri ile ve Büyükanıt'ın konuşmasıyla aynı güvenlik algılamasını ve politikalarını içermektedir. Türk Cumhuriyetlerinin bu sistemin içinde olmaları, bizim için ayrıca değerlendirilecek bir imkândır.

O zamanki Genelkurmay Başkanı Org. Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun 30 Ağustos 2002 günü yapılan görev devri töreninde, "Avrasya'da bağımsız devlet olma" stratejisini dile getirmesinin temelinde yatan olgular, sanırım bunlardır.

Org. Büyükanıt ve Korg. Turgut'un ortak güvenlik tehditleriyle karşı karşıya bulunan gelişmekte olan ülkeleri kucaklayan ortak güvenlik paydası da, bizi zorunlu olarak Avrasya'nın Ortak Güvenliği kavramına ve Avrasya İttifakı'na götürür.

Komutanların da dikkatle belirledikleri üzere, günün görevi, artık bu ortak güvenlik paydasını bir ortak eylem zeminine dönüştürmektir. Türkiye, burada dünya ölçeğinde bir rol üstlenebilir, üstlenecektir. Bu işin gökten

inecek bazı tanrısal görevliler tarafından yapılmayacağını kuşkusuz hepimiz tahmin edebiliyoruz.

Oluşan denklemde, ABD'nin bozguna uğrayacağı kesindir. Bütün mesele, bu bozgunun hızlandırılmasında ve insanlığa maliyetinin düşürülmesindedir.

Önümüzdeki zaman, güvenlik açısından yok denecek kadar azdır. Çünkü psikolojik, siyasal, ekonomik ve askerî yönleriyle ittifakların hazırlanmasında yıllar, dakikalar kadar kısadır.

Türkiye, tepesindeki Amerikancı iktidarlar yüzünden iç hatlardan da kuşatılmıştır ve ittifaklarını inşa etmek için çok gecikmiştir. Bu gecikmeyi gidermenin biricik yolu, ABD'nin güdümünde olan bu iktidarın bir an önce devrilmesi ve Türkiye'nin millî kuvvet ve imkânlarını harekete geçirecek bir Millî Hükümetin derhal kurulmasıdır. Hiçbir düşünce, hiçbir kaygı, bu yakıcı görevden daha üstün değildir. Türkiye'de demokrasi de, insanca yaşamak da, her şey ama her şey buna bağlıdır.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM - KÜRESEL MAFYANIN YEREL YÖNETİM SİSTEMİ

I. YEREL YÖNETİMLERİN YENİDEN DÜZENLENMESİ

Merkezin ve Yerelin Tarih İçindeki Değişken Rolü

Emperyalist sistem, Ezilen Dünya ülkelerinde millî devletleri etkisizleştirme ve çökertme hedefine ulaşmada, yerel yönetimlerin yeniden düzenlenmesine özel bir önem veriyor. Dünya mafyası, yerel yönetimleri birer iç yıkıcılık etkeni olarak devreye sokma planını, "Kamu Yönetimi Reformu" perdesi altında uyguluyor.

Türkiye'de de 1990'lardan başlayarak yerel yönetimlerin yeniden düzenlenmesi sorunu, bizzat emperyalist merkezler tarafından gündeme

getirilmiştir. Bu amaçla yasalar hazırlanmış, ancak Meclis'ten çıkarılamamıştır. En son Tayyip Erdoğan yönetiminin Meclis'ten geçirmeye çalıştığı, başlangıçtaki adıyla "Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı"nı incelemek, mafya sisteminin yerel yönetim düzenini anlamamıza hizmet edecektir.

Yerel yönetimlerin güçlendirilmesi, yaşadığımız süreçten kopartılarak değerlendirilmektedir. Ne yazık ki, birçok uzman bu tuzağa düşmüştür.

Bugün merkezde kim var, yerelde kim var sorularına somut cevap vermeden, tarih boyunca merkezde hep şeytanların, yerelde ise hep meleklerin oturduğunu varsayan meşhur sivil toplumcu safsatalar, aydınlarımızın beyinlerini zehirlemiştir. Bugün millî devleti savunanlar, "Siz, eski, muhafazakâr devletin kalıntıları olarak demokrasinin önüne geçiyorsunuz, halk inisiyatifini bastırıyorsunuz" diye suçlanıyorlar.

Demokrasi eşittir yerellik diye özetleyebileceğimiz bir hurafe, emperyalist merkezlerde uyduruldu. Oysa somut sürece bakmak gerekiyor. Örneğin 15-16. yüzyılda, kapitalizmin şafağında, burjuvazinin yerel millî pazarın oluşumunu zorlaması üzerine, krallar köylü ile birleşerek yerel feodallere darbe indirdiler. Bizim Osmanlı ıslahatçılığı da, merkezin âyana (yerel beylere) karşı yürüttüğü harekâtla başlamıştır.

Fransız Büyük Devrimi'ne karşı ayaklanmalar, örneğin Vandê isyanında olduğu gibi, yerelden geldi.

Anzavur, Çapanoğlu da öyle. Kurtuluş Savaşı'nın merkezine karşı, İngiliz emperyalizmi ve İstanbul hükümeti, yerel ayaklanmalar örgütledi.

Bütün devrimler, devrimci sınıfın, merkezi ele geçirmesi ve toplumu devrimci merkez önderliğinde yeniden düzenlemesidir. Karşıdevrimler de yine merkezden yerele doğrudur.

En Merkezin Merkeze Karşı Yerelle İttifakı

Bugün olay şudur: En merkez, yereli harekete geçirerek merkezî tasfiye etmek istiyor ve tasfiye etmektedir.

En merkez, emperyalizmdir. Yerelde, mafya, tarikat, cemaat, bölücü örgüt iktidarları oluşmuştur. Merkezde ise, ikili bir iktidar durumu var. Tayyip Erdoğan yönetimi ve millî kuvvetler iki karşıt iktidar odağı olarak cepheleşmiş bulunuyorlar. Tayyip Erdoğan yönetimi, bütünüyle ABD'yi temsil etmektedir, yani en merkezin vurucu gücünü oluşturuyor. ABD, yerel yönetim reformu adı altında millî devletin merkezdeki son kalelerini de

tasfiye ederek, yerel yönetimleri kendine bağlama peşindedir. Olayın özü budur.

Tayyip Erdoğan iktidarının yerel yönetimleri yeniden düzenleme girişimi, millî devleti ve Türk milletini tasfiye planı içinde işlev kazanmaktadır.

II. YENİ KAMU YÖNETİMİ DÜZENİNİN GETİRDİKLERİ

Tayyip Erdoğan yönetiminin, kamu yönetimini yeniden düzenlemek için hazırladığı beş kanun tasarısıyla kalkıştığı işler şöyle sıralanabilir:

1. Yerelde Fiilen Mafya, Cemaat ve
Bölücü Örgüt Hükümetleri Kuruluyor

Günümüz Türkiye'sine bakınca, taşrada demokrasi kaleleri görülmüyor. Tam tersine, kıyı şeritlerinde yerel mafyalar, daha iç bölgelerde tarikatlar ve Güneydoğu'da ise PKK, yerel iktidar odağı haline gelmiştir. "Kamu Yönetimi Kanunu Tasarısı", o iktidar odaklarını yerel hükümet yetkileriyle donatmaktadır. Bu yasa tasarısı, ABD emperyalizminin dayattığı plan gereği, büyük şehirlerimizi mafyaların yönetimi altında, metropol denen dünya çöplüklerine dönüştürmek içindir. Merkezî devletten kopartılan taşra yönetimi ise, cemaat liderlerinin ve yeraltı dünyasının hükmü altına girecektir. Güneydoğu bölgesi yerel yönetimleri ise, belli bir süreç içinde Kandil Dağı'ndan indirilerek yasallaştırılacak PKK yöneticilerinin eline teslim edilecektir. "Yerelleşme" ve "demokratlaşma" perdesi altında yapılmak istenen işte budur.

Bu yasa, ABD emperyalizminin güdümündeki gericiliğin ve bölücülüğün hizmetindedir.

2. Dünya Merkezinin Diktası Getiriliyor

Ülkemizde ne yazık ki, "Gerici de olsa bölücü de olsa yerel olan bizdendir" anlayışıyla yerel hükümetler kurulmasına hoşgörüyle yaklaşanlar vardır. Oysa aslan payını kapan, dünya merkezleridir. Zaten yasa, onların yasasıdır. Tayyip Erdoğan'lar, kökü dışarıda olan bir kanunu TBMM'den geçirmek gibi bir görev üstlenmiş bulunuyorlar. Bu gerçek, bütün kanıtlarıyla çırılçıplak gözler önündedir. ABD ve AB'nin Türkiye'ye dayattığı bütün programlarda, Uyum Yasaları'nda, IMF ve Dünya Bankası reçetelerinde, hep bu "Kamu Yönetimi Reformu" bulunmaktadır. O nedenle hazırlanan düzenleme, Türkiye halkının insanca yaşama ihtiyacına değil,

emperyalist devletlerin Türkiye'nin merkezî yönetimini dağıtma programına hizmet etmektedir. İngiliz muhibbi Prens Sabahattin'in liberal merkezkaççılığı, her zaman olduğu gibi yerel gericilikle birliktedir. En merkez (emperyalizm), merkeze (millî devlet) karşı, her zaman olduğu gibi, yerel gericilikle ve etnik bölücülükle birleşmiştir. Emperyalist merkeziyetçilik, millî merkeziyetçiliğe karşı savaş ilan etmiştir. Hedef, Cumhuriyet'i yıkmak ve yerel iktidarları Washington yönetimine bağlamaktır; özetle dünya merkezlerinin diktasını kurmaktır. Bu nedenle Tasarı, aslında aşırı merkeziyetçidir.

3. Kamu Hizmeti Ortadan Kaldırılıyor

"Devleti küçültme" sloganı, yasanın ekonomik ve toplumsal cephesini özetliyor. Türkiye küçültülüp "Küçük Amerika" haline getirilirken, ABD devleti büyütülmektedir. Kamu hizmeti, kamu yararı gibi millî devletin halkçılık döneminden kalan kurumları, Amerikan devleti büyüsün diye, bütün araçlarıyla yıkıma uğratılmıştır. Ve şimdi son kalıntılar da bu yasayla yok edilmektedir. Cumhuriyet'in, Atatürk'ün ifadesiyle "Kimsesizlerin Cumhuriyeti" olma hedefi, bütün temelleriyle yok edilmektedir. Kamu yönetimi özelleştirilmekte, kamu hizmetinin temeli olan kamu mülkiyeti yok edilmektedir. Böylece ilerde kurulabilecek olan millî hükümetin kamu hizmeti yapmasını önlemek için, bütün imkân ve araçlar ortadan kaldırılmaktadır. Artık her ihtiyaç, özel girişimciliğin insafına teslim edilmektedir. Hizmet, bundan böyle yalnız ve yalnız bir avuç para babası ve onların menecer takımı içindir. Vatandaş kavramı ortadan kaldırılmakta, yurttaşlar müşteriye dönüştürülmektedir. Bu açıdan devlet ile vatandaş arasındaki bağlar da dinamitlenmekte ve Devlet baba kavramının geçmişten kalan son kalıntıları da ortadan kaldırılmaktadır. Özetle, devlet özelleştirilmektedir; daha doğrusu yok edilmektedir. Çünkü devlet bir sınıfa ait olsa dahi kamusaldır; özel değildir.

4. Memur Kıyımı Yapılacak

Bu yasa tasarısı, 2 milyon 400 bin kamu çalışanını Kamu-Sen'in yaptığı hesaplara göre, 700 bine indirecektir. Kamu hizmeti ortadan kaldırıldığı için, kamu emekçisine ihtiyaç kalmıyor. Çünkü memur ne de olsa "kamu hizmeti" görevlisidir. 50 yıldır devleti arpalıkları haline getirenler, şimdi "hantallaştırdıkları devletin" bütün suçlarını çilekeş memurun sırtına yıkmaktadırlar. AB ülkelerinde kamu hizmetlileri, nüfusun yüzde 7 ila 13'ü

arasında iken, Türkiye'de bu oran, yüzde 3'tür. Bu orana bile tahammül yoktur.

Memurun tasfiyesi, aynı zamanda Türkiye'yi bölme planına hizmet etmektedir. Çünkü yerel yönetimlere bırakılan görevlere, bundan sonra mafyanın, bölücü örgütlerin ve tarikatların adamları alınacaktır. Yerel talepler ön plana geçecektir. Diyarbakırlının İstanbul'da, Trabzonlunun Mardin'de görev yaptığı, bütün milleti kaynaştıran merkezî idare tarihe karışmaktadır.

5. Türkiye'yi Parçalamanın Hukuki Zemini Döşeniyor

Millî devletin tasfiyesi ve Türk milletinin çözülmesi için, 1990 yılından bu yana bir dizi uygulama gerçekleştirildi.

1. Özelleştirmeler ve Avrupa Gümrük Birliği'ne girilmesi yoluyla, millî devletin ekonomik temeli yıkıma uğratılıyor.

2. Uyum Yasaları'yla Türkiye'nin egemenliği, bağımsızlığı, toprak bütünlüğü ve millî ekonomi adım adım tasfiye ediliyor.

3. 2003 yılında çıkartılan İkiz Yasalar, halkların kaderini tayin hakkını, bölgelerin kendi ekonomik kaynaklarına sahip olma hakkını tanıdı ve bu konularda uluslararası organlara yetki verdi.

6. Türkiye, AKP ile PKK Arasında Parselleniyor

Yasa tasarısının arkasında, Türkiye'de iki parti bulunmaktadır: AKP ve PKK. Bu iki partinin ittifakı, apaçık ortaya çıkmıştır. Çünkü bu yasa tasarısı, Türkiye'yi bu iki parti arasında parselleyerek bölmeyi amaçlamaktadır. Güneydoğu'da PKK'nin yerel hükümetleri, diğer bölgelerde de AKP'nin yerel hükümetleri kurulacak ve ABD'ye bağlanacaktır. Millî devleti ve Cumhuriyet'i yıkmaya yönelik bir koalisyon oluşmuştur.

7. Millî Devrimci Kültür Tasfiye Ediliyor

Bu yasa, Cumhuriyet kültürünü bütün araçlarıyla birlikte yok etmektedir. Millî kültürün tarihsel dayanakları olan müzeler, kitaplıklar ve tarihsel zenginlikler özelleştirme kapsamına alınmakta, böylece milletin tarihsel temelleri yıkılmaktadır.

Türkiye'de yıllardan beri milleti birbirine bağlayan bütün bağlara, millî değerlere karşı yoğun bir saldırı kampanyası yürütülmektedir. Etnik ve mezhepsel kimliğin öne çıkarılması, dinler arası diyalog, Hıristiyanlaştırmak için misyoner faaliyetleri, uyuşturucunun yayılması,

eşcinsellik propagandası, Anarşizmin örgütlenmesi ve kışkırtılması, millî kültürü tasfiye uygulamalarından başlıklardır.

İslamcı gelenekten geldiğini iddia eden bir grup, ABD güdümüne girdikten sonra açıkça Müslüman Türkiye halkını gâvurlaştırma planını uygulamaktadır. “Dinler arası diyalog” ve “insan hakları” gibi kavramlar, bu planın hizmetindedir.

8. Millet Çözülüyor ve Dağıtılıyor

Bu yasa, Türk milletini çözme ve dağıtma yasasıdır. Millet, tarikatlara, cemaatlere, etnik gruplara, mezheplere vb. bölünmektedir. Bütün Ortaçağ kalıntısı unsurlar harekete geçirilmektedir. Yurttaşın yerini mürit, cemaat mensubu, aşiret bağımlısı ve müşteri alsın diye bu yasa çıkarılmaktadır. Türkiye yeniden şeyhler, müritler, mensuplar ülkesi haline dönüştürülmektedir. Zaten yaşıyoruz bunları. Fatih Camisi’nin avlusunda sarıklı bereli gösteri yapan kalabalık, kendisini milletin parçası olarak görmemekte, ümmet olarak adlandırmaktadır. Yasa tasarısı, getirdiği uygulamalarla bütün halkı, o cami avlusunda toplanan ümmete dönüştürmektedir.

9. İç Savaşın Önkoşulları Hazırlanıyor

Toplam olarak bakılırsa, bu tasarı, Türkiye’yi istikrarsızlaştırma operasyonunda yeni bir hamledir. Fetret Devri’ne geçiş öngörülmektedir. Düşman, bu yasa tasarısıyla, kuvvetlerini iç savaş için yerel hükümet mevzilerine yerleştirmekte ve savaş düzenine sokmaktadır. Hükümet yetkisi verilecek Anzavur’lar ve Çapanoğlu‘lar, Cumhuriyet’in son kalelerinin üzerine sürülecektir.

10. Millî Devlet Tasfiye Ediliyor

Esas mesele budur. Devlet, bu yasayı çıkarmak isteyenlerin arpalıkları iken, “yüce devlet” idi. Şimdi o “yüce devleti” verip kurtulmak isteyen yine onlar! Ve ne ilginçtir, onların viran ettiği o devlet, şimdi emekçi halkın son kalesidir. Çünkü bağımsız millî devlet, en başta emekçilerle birlikte millî sermayedarlara gereklidir.

Herkes bilmektedir ki, Türk devleti barışçı yoldan tasfiye edilemez. Bu yasa Türk devletini en sonunda silahla tasfiye etmenin koşullarını yaratmaktadır. Amaçları, Türkiye’nin zaaflarını artırmak, direnme imkânlarını ortadan kaldırmak, direncini kırmaktır. Bu açıdan yasa tasarısı, tarımın çökertilmesi, sanayinin tasfiyesi, çarşı pazarın yabancıların eline geçmesi programını tamamlamaktadır. Zaafa uğramış, ekonomisi

direnemeyen, millî bağlantıları köreltilmiş, diğer millî kurumları yok edilmiş ve ordusu zaafa uğratılmış bir millete en sonunda silahlı darbe indirilecektir. Onun koşulları hazırlanmaktadır. Körfez Savaşı'ndan sonra Saddam Hüseyin'in devletinin 13 yıl boyunca zayıflatılıp, son darbenin 2003 yılında indirilmesi gibidir bu olay. Oraya doğru gitmektedir.

Bunu anlatmak çok önemli. Bu yasa, en sonunda Türkiye'ye yapılacak bir silahlı müdahalenin önkoşullarını hazırlama planının parçasıdır. Bunun üzerinde önemle durulmalıdır. Zaten bilindiği gibi, ABD 24 Temmuz 2002 tarihinde Türkiye'yi işgal tatbikatını başlatmıştı.

III. "KAMU YÖNETİMİ REFORMU"NUN BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİYLE BAĞLANTISI

Diyarbakır'ı Kukla Devletin Merkezi Yapma Girişimi

Türkiye, 1990'dan beri adım adım uygulanan bir planla karşı karşıyadır. En son "Büyük Ortadoğu Projesi" adı verilen bu plan, ABD güdümlü İsrail-Kürdistan eksenine dayandırılmaktadır. Türkiye'ye verilen rol, ABD'nin kriz bölgelerine müdahale gücü olmaktadır. Bu amaçla Türkiye'nin parçalanarak denetlenebilir ve güdülebilir hale getirilmesi gerekiyor. Tayyip Erdoğan yönetimi bu planın hizmetinde olduğunu gizlemiyor. Başbakan sıfatını taşıyan zat, en son, "ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi içinde Diyarbakır merkez olacak" sözleriyle Türkiye'nin parçalanması planına açıkça dahil olmuştur.[94]

94 Org. Yaşar Büyükanıt, Teori, sayı 163, s.4.

"Kamu Yönetimi Reformu" dedikleri, bu kapsamlı planın parçasıdır. Yasanın, doğrudan doğruya Türkiye'yi kuşatan uygulamalarla birlikte değerlendirilmesi gerekir.

Bir: ABD Kuzey Irak'taki kukla devleti resmîleştirme ve genişletme planını uygulamaktadır. Birleşik bir Irak devleti kuramamıştır. Ancak kuzeyde bir kukla Kürt devleti kurabilmiştir. ABD, kukla devleti güneye Kerkük petrollerine ve kuzeye Türkiye'ye doğru genişletmek ve ayakta durabileceği sınırlara kavuşturmak için uygulamalara başlamıştır.

İki: Türkiye, Kıbrıs üzerinden de ABD tehdidiyle yüz yüze gelmiştir. Washington yönetimi, Türkiye'yi Batı'da Kıbrıs'tan baskı uygulayarak, Doğu'da teslim almaya çalışmaktadır.

Üç: ABD'nin eski Türkiye büyükelçisi Pearson, Erzurum'dan Bağdat'a kadar tek bir ekonomik havza bulunduğunu belirtmiştir. Böylece, "Büyük Kürdistan" planının ekonomik temelini yaratma çabası içinde bulunduklarını itiraf etmiştir. Arkasından 2004 Mayıs'ında Bağdat'ta açılacak Fuar, Diyarbakır'da gerçekleştirildi.

Dört: Güneydoğumuz ile Kuzey Irak belediyelerini birleştirme girişimleri de bir hayli mesafe almış bulunmaktadır.

Beş: Irak'ta federasyon girişimi, uygulama aşamasındadır. Ne yazık ki, Türkiye Genelkurmay Başkanlığı adına yapılan açıklamalarda bile, "Etnik federasyona hayır, coğrafi federasyona evet" gibi garip görüşler yer almaktadır. Talabani ve Barzani de coğrafi federasyonu savunduklarını ilan etmiş bulunuyorlar. Zaten dünyada "etnik federasyon" diye bir kavram yoktur ve olamaz. Çünkü federe devlet yetkisi, yalnız ve yalnız belli bir coğrafya üzerindeki otoriteye verilir. Öyle görülmektedir ki, bu kavram karmaşası, Türkiye kamuoyunu Irak'ta federasyon çözümüne ısıtmak içindir.

IV. TEK ÇÖZÜM: KEMALİST DEVRİM'İ TAMAMLAMAK

Devrimci Merkeziyetçilik

Bugünün koşullarında yereli kuvvetlendirmek, çöküş ve dağılma getirir. Tam tersine Türkiye için gerekli olan, bugün devrimci bir merkezin yaratılmasıdır. Ancak devrimci bir merkez, millî hükümetin kurulması mücadelesini başarıya ulaştırabilir ve ancak millî hükümet, karşılaştığımız tehdidi göğüslemek için, milletin bütün imkân ve yeteneklerini harekete geçirebilir.

Atatürk'ün Demir Süpürgesi

Geldiğimiz noktada, Türkiye Cumhuriyeti devleti, bu harap haliyle değil, artık yalnız halkçılaştırılarak ve devrimcileştirilerek savunulabilir. Bu yıkıntı, ancak onarılarak bir savunma mevzisi haline getirilebilir. İşte en önemli nokta budur. Devleti savunmak ile devrim yapmak, artık bir elmanın iki yarısıdır. Türkiye'yi savunurken onu yenilemek zorundayız.

Atatürk'ün demir süpürgesini elimize alma zamanı gelmiştir. Emperyalizmin bütün dayanaklarını temizlemek, ortaçağ güçlerinin kökünü

kazımak, artık yalnız özgürlük ve refahın şartı değil, millî devleti var etmenin, toprak bütünlüğümüzü korumanın şartıdır.

Halkı harekete geçirir ve yerel iktidarların efendisi olmasına önderlik edersek, işte o zaman yerel demokrasi de olur, halkçı devlet de olur, insanca yaşamak da olur. Ortaçağ kalıntılarının temizlenmesinden ve halkın özgürleştirilmesinden sonra yerel yönetimlerin merkezle uyum içinde güçlendirilmesi, demokrasiye hizmet eder.

1921 Anayasası'nı alın, bu getirilen tasarıdan çok daha yerelcidir. Ülkenin, merkezde TBMM ve yerelde nahiye ve vilayet şûraları tarafından yönetilmesi öngörülmüştü. Fransız sisteminden alınan ikili idari yapı tasfiye ediliyordu. 1921 yılında kararlaştırılmış olan bu şûralar sistemi uygulanamadı. Uygulanamazdı, çünkü yerel otorite büyük ölçüde ortaçağ kuvvetlerinin elindeydi.

Bir devrim, yerel olan gericiliğin kökünü kazıyıp, kendi devrimci yerelini, yani halk inisiyatifini yaratarak, ilerici bir yerel yönetim kurabilir. Atatürk'ün 1921'deki şûra meclisleri projesinin temelindeki anlayış buydu. Lenin'in, "Bütün iktidar Sovyetler'e!" formülü de aynı anlayıştan kaynaklanır. O da bir yerellik. Ama aynı zamanda çok kuvvetli bir devrimci merkezle birlikte olan bir olay.

Kendi Yerel Hareketimizi Yaratmak Durumundayız

Biz de halkçı-devrimciler olarak, kendi yerel inisiyatifimizi, yani halk hareketini yaratmak durumundayız. Şu anda şu güçler görülüyor:

Birincisi, işçi sendikaları ve kamu çalışanı sendikaları. Özellikle Yol-İş gibi işçi sendikaları, Kamu-Sen ve KESK gibi memur sendikaları için, bu yasanın önlenmesi hayati önem taşıyor. İkincisi, üniversiteler. Onları da ilgilendiriyor. Üçüncüsü, genel yurtseverlik. Bu yasa tasarısının diğerlerinden çok önemli bir farkı vardır. Millî devlet ve millet konularında hassasiyeti olan tüm kuvvetler, iyi bir çalışmayla belli bir mücadele zeminine kazanılabilir.

Bu yasa tasarısının diğerlerinden farkı, milletin bütününü ilgilendirmesidir. Çünkü millî devlet ve milletin geleceği hedef alınmaktadır. Mücadele, işte bu zeminde yürütülürse başarıya ulaşır.

Ama örneğin KESK'in tutumuyla başarı şansı yoktur. Çünkü onlar, yasa tasarısını millî zeminden kopartarak, milletin geniş güçlerinin mücadeleye katılması imkânını da ortadan kaldırıyorlar. Böylece AKP ve PKK ile üstü örtülü bir ittifakı temsil ediyorlar. Sosyal devlet ile millî devletin

birbirinden koparılması vahim bir yanlıştır. “Millî devlet de neymiş” gibi tavırları olanlarla bu yasaya karşı mücadele edilemez. KESK’in ortaya koyduğu fikirlerle veya platformla bu yasa yıpratılamaz ya da önlenemez. PKK’nin denetimindeki kuvvetlerle eylem birliği yapmak, bu yasaya karşı mücadeleyi baltalamaktan başka bir anlam taşımaz. ABD ve Avrupa Birliği de zaten bunu istemektedir.

Millî devleti ve milleti tasfiyeyi amaçlayan bir girişimle karşı karşıya olduğumuz meydandadır. Bu tehdidi Türk Ordusu dahil, bütün millete anlatmakla yükümlüyüz. Türkiye’de ağırlığı olan bütün kuvvetleri harekete geçirecek bir çizgi izlemek gerekir. Bu yasaya karşı mücadelede başarı kazanmak için, milletin geniş kesimlerini birleştirmek ve ayağa kaldırmak şarttır. Türk Ordusu’nu da buna katıyorum. Çünkü, yerel yönetimde yapılmak istenen “reform”, en başta güvenliğimizi tehdit etmektedir. Bu nedenle Türk Ordusu’nun ilgi alanının merkezindedir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM - SİSTEMİN DENETİM AĞI: HAÇLI İRTİCA

ABD, Türkiye'deki ideolojik hegemonyasını iki ayak üzerine kurmuştur. Merkezlere yaklaştıkça Neoliberalizmin çeşitli açılımları, bu arada Kozmopolitizm, vatansızlık ve Anarşizm; çevreye yaklaştıkça tarikat ideolojisi başlıca denetim araçlarıdır. Çevre derken, hem kentlerin kenar semtlerini, yaygın deyişle varoşları kastediyoruz; hem de ülkenin çevresini oluşturan kasabaları ve kırsal alanı.

Bu bölümde Batı güdümlü irticayı inceleyeceğiz. Bir sonraki bölümde ise, Anarşizmi ve vatansızlığı.

I. DÜNYADA VE TÜRKİYE'DE GERİCİLİĞİN EKSENİ

Batı emperyalizmi ve irtica, millî demokratik devrimimizin stratejik düşmanlarıdır. Neredeyse iki yüzyıldır onlarla boğuşuyoruz! Önce şunu belirleyelim: Batı, bugün 1640 İngiliz Devrimi'nin, Fransız Büyük İhtilali'nin, 1780'lerin Amerikan Demokratik Devrimi'nin Batı'sı değildir. Batı, Japonya da dahil, artık emperyalist Batı'dır; dünya gericiliğinin eksenidir. Sistemin en büyük gücü ABD'dir.

Ezilen dünyadaki irtica, emperyalist eksene bağlıdır ve onun sayesinde ayakta durmaktadır. Marcos'tan Pinoşe'ye, Salazar'dan Franko'ya, Taliban'lardan Körfez şeyhlerine ve Evren-Özal-Çiller-Recep Tayyip'lere kadar dünya gericiliği, hep Batılı emperyalistlere yaslanarak kendi mazlum halklarını ezmiştir.

Batı ile irtica arasındaki ittifak ve işbirliği, Emperyalizm ve Devrimler Çağı'nın tunç yasasıdır.

Bu tunç yasasını Türkiye'nin yakın tarihi açısından özetlersek şu yargıya ulaşırız: İrtica haçlıdır!

İrticanın arkasında İngiliz emperyalizmi olmuştur ve irtica tarihimiz boyunca emperyalizm, işbirlikçisi liberal akım tarafından desteklenmiş ve kullanılmıştır.

- Tanzimat döneminin halife sultanları, hürriyet mücadelelerini emperyalizmle işbirliği yaparak ezmişlerdir.

- 31 Mart gerici isyanının arkasında İngiliz emperyalistleri ve onların liberal Ahrar Fırkası vardır.

- Kurtuluş Savaşı'mızı ve Cumhuriyet Devrimi'mizi, Batı'yı yenerek ve işbirlikçi gerici ayaklanmaları ezerek zafere ulaştırdık.

- 1950'den bu yana Kemalist Devrim'i yıkıma uğratan "Küçük Amerika" sürecinin dış desteği Batı, içteki dayanağı ise alafranga sermaye ile irticadır. Prens Sabahattin'den Turgut Özal ve Çiller'e kadar liberaller ile Derviş Vahdeti'lerden Fethullah Hoca'lara kadar şeriatçılar, hep el ele olmuşlardır. Bizde liberalin laik ve demokratına rastlanamaz. Tayyip Erdoğan'lar, bu emperyalizm güdümlü liberal-şeriatçı ittifakını tek partide birleştirmişlerdir.

Böylece taşlar yerine oturmuş, saflar belirginleşmiş, emperyalist Batı'yı laikliğin yanında göstermek isteyen büyük yalan, bir kez daha açığa çıkmıştır. En büyük ve en pahalı yanılgı, işte bu büyük yalana kanmaktı. Laiklik, alafrangalık değil, halkçılıktır; halkın aydınlanmasıdır.

II. ABD'NİN TAYYİP OPERASYONU

Gelenekçi-Yenilikçi Ayrışması

Türkiye'de Haçlı İrtica'nın son yıllarda bir ABD operasyonuyla iktidar koltuğuna nasıl oturtulduğunu hatırlamak çok önemlidir.

1996 yılına gelindiği zaman, Washington'un, artık ülkemizdeki denetimini DYP ve ANAP gibi liberal partiler aracılığıyla sürdüremeyeceği ortaya çıkmıştı. "Ilımlı İslam", hem 50 yıllık Küçük Amerika sürecinde imal edilen toplumu daha sıkı kontrol altına alabilirdi; hem de ABD'nin Orta Asya ve Ortadoğu planlarıyla daha uyumlu görevler üstlenebilirdi. Fethullahçılığa, Orta Asya'ya uzanan uluslararası görevler bu sırada verildi.

Vatan satıcısı küreselleşmecilik ile Ortaçağ'ın ittifakını tek bir çatı altında birleştirme operasyonu da bu yıllarda gündeme geldi. Refah Partisi içinde Yenilikçi-Gelenekçi ayrışması bu amaçla tezgâhlandı. ABD'nin Yahudi büyükelçisi Abramowitz, daha 1996 yılında "Biz Tayyip Erdoğan'ı tercih ediyoruz" diyordu. ABD'nin CIA istasyon şefi Graham Fuller, 1998 yılında "Yenilikçiler dört yıl içinde iktidara gelecek" kehânetini açıkladı ve bu kehâneti 2001 yılında "Yenilikçiler Erbakan ekolünü silecek" diye tekrarladı.1

Tayyip Erdoğan'ın Wolfowitz'e Mektubu

Graham Fuller'in takvimine uygun olarak, dört yıl sonra, ABD'nin Tayyip operasyonunun en önemli hedefine ulaşılmıştı. Ancak operasyon henüz tamamlanmamıştı.

4 Kasım 2002 sabahı Tayyip Erdoğan, bağlı bulunduğu ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz'e, "beni başbakan yapın" diye yalvaran meşhur mektubunu yazdı. Bu mektubu İşçi Partisi 2004 yılının Ocak ayında açıkladı. 18 Ocak 2004 gününden bu yana, basın organları bu mektubu Tayyip Erdoğan'a defalarca sordu. Bu mektubun hesabı henüz verilmemiştir. Ancak bilinen bir şey var: Tayyip Erdoğan, işgal ettiği başbakanlık koltuğuna, Wolfowitz'e yalvaran o mektubu yazdıktan sonra oturtulmuştur. Anayasa, seçim yasaları, diğer yasalar çiğnenmiş, hepimizin bildiği gibi Siirt seçimleri iptal edilmiş, yine yasalar çiğnene çiğnene seçim yapılmış. Sonuç olarak, bir süre önce CIA işbirlikçisi Afgan tarikat lideri Hikmetyar'ın dizinin dibinde oturan, Fethullah Hoca'nın talebesi, Nakşibendi tarikatının İskenderpaşa dergâhından Recep Tayyip Erdoğan Türkiye Cumhuriyeti'nin başbakanlık koltuğuna oturtulmuştur.

III. POWELL'IN İSLAM CUMHURİYETİ

Türk Milletine İrtica Brifingi

Tayyip Erdoğan'ın iktidara getirilmesi, ABD güdümlü kuvvetlerin Cumhuriyet Devrimi'ni yıkma ve karşıdevrimi tamamlama sürecinde tarihî önemde bir hamledir. Nitekim ABD'nin o zamanki Dışişleri Bakanı Powell, 2004 yılı Mart ayında, Türkiye'de kurulan mafya-tarikat rejiminin adını koymuştur: "İslam Cumhuriyeti"!

Devlet katındaki, örneğin Millî Güvenlik Kurulu'ndaki "irtica brifingleri"nde irticanın çeşitli devlet kurumlarındaki kadrolaşması ele alınır. Fakat bu brifingleri yapanlar, çeşitli bakanlıklardaki memurların listesini yapar, fakat tarikat mensuplarının iktidar koltuklarını işgal etmesini görmezden gelirler. Mesele, onlar için, gerçek anlamda bir "İrtica dökümü" yapmak değildir. Mesele, daha çok irticaya karşı mücadele edildiği görüntüsü vermektir. Çünkü irticanın arkasında ABD vardır.

Bu nedenle iktidar koltuklarındaki irticaya, "irtica brifingi" veren devlet görevlileri hiçbir zaman "sen ABD güdümlü haçlı irticasın, esas irticanın başı sensin" diye gerçek bilgiyi sunamazlar. Oysa Türkiye eğer irticadan kurtulacaksa, bağımsız, egemen olacaksa, önce iktidarın tepesindeki irticanın temizlenmesi gerekir.

Bu durumda Powell'ın İslam Cumhuriyeti yöneticilerini tanıtma işi bize düşmüştür. Aydınlık dergisi ve Ulusal Kanal, Tayyip Erdoğan yönetimi kurulduktan hemen sonra, bütün bakanların hangi tarikata bağlı olduklarını tek tek açıklamıştır.95Aydınlık'ın bu önemli haberine yalnız iki bakan açıklama göndermiş ve tarikatlara bağlı olmadıklarını söylemişlerdir. İşçi Partisi'nin 19 Mart 2004 günü İstanbul'da düzenlediği "Türk Milleti'ne İrtica Brifingi"nde, o bakanların adlarına yer verilmemiştir.

95 Korg. Reşat Turgut'un aynı sempozyumundaki bildirisi.

Cumhuriyet'in hükümet koltuklarını işgal eden tarikat mensuplarının listesini buraya alıyoruz:

Tayyip Erdoğan, Başbakanlık koltuğunda, Nakşibendi müridi İskenderpaşa dergâhından!

Abdullah Gül, Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi, İskenderpaşa dergâhından!

Mehmet Ali Şahin, Başbakan Yardımcısı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Beşir Atalay, Devlet Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Ali Babacan, Devlet Bakanı koltuğunda Nakşibendi müridi!

Mehmet Aydın, Devlet Bakanı koltuğunda, Fethullahçı!

Cemil Çiçek, Adalet Bakanı koltuğunda, Yeniden Millî Mücadele cemaati mensubu!

Erkan Mumcu, Turizm Bakanı koltuğunda, Fethullahçı!

Hilmi Güler, Enerji Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Millî Eğitim Bakanı koltuğunda, Hüseyin Çelik, Nurcu!

Kemal Unakıtan, Maliye Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Osman Pepe, Orman Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi!

Recep Akdağ, Sağlık Bakanı koltuğunda, Nakşibendi müridi.

Haçlı İrticanın İcraatı

Bu koltuklarda ne yapmaktadırlar, esas soru budur.

84 yıllık Cumhuriyet'i yıkıyorlar. Bu herkesin gözü önünde cereyan eden bir gerçektir. Ayrıca kendi itiraflarıdır. Ulukışla'da AKP'nin seçim minibüsünün üzerinde "İktidarla el ele, 84 yıllık karanlığa son" diye yazmışlardır. Atatürk'ün belirttiği gibi, 23 Nisan 1920 günü Ankara'da fiilen kurulmuş olan 84 yıllık Cumhuriyet'e son vereceklerini, Anadolu'nun ortasında minibüs dolaştırarak ilan etmektedirler.

İkinci olarak, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni sırtından hançerliyorlar.

Üçüncüsü, Başbakan sıfatını taşıyan Tayyip Erdoğan, 15 Şubat 2004 günü "ABD'nin Büyük Ortadoğu Planı'na göre Diyarbakır'ı merkez yapacağız" diyerek, Diyarbakır'ı ABD'nin kurduğu kukla Kürdistan'a merkez yapma amaçlarını açıkça ilan etmiştir96 ve adım adım hayata geçirmektedir.

96 Tayyip Erdoğan'ın 15 Şubat 2004 gecesi Kanal D televizyonunda Fatih Altaylı'nın "Teke Tek" programında söyledikleri için bkz. 16 Şubat 2004 günlü Hürriyet ve diğer gazeteler.

Dördüncüsü, ABD'nin Haçlı savaşında Müslüman milletlere karşı ihanet görevi yapıyorlar. AKP kurulurken Hürriyet gazetesinde yayımlanan ilk programında, Ortadoğu'da yıkılmakta olan Arap hanedanlarının yerini alarak ABD'ye hizmette bulunma misyonu açıkça belirtilmişti. Bu misyona bağlı olarak, 2003 yılı baharında Türkiye'yi Amerikan ordusuna işgal ettirmeye kalkmışlardır. Savaş başladıktan sonra da, AKP liderleri İran'a ve Suriye'ye karşı Amerika'nın yanında olduklarını, birkaç kez ifade etmişlerdir. En önemlisi, hem Abdullah Gül, hem de Tayyip Erdoğan hükümetlerinin hükümet programına yazdıklarıdır. "Kriz bölgelerine müdahale misyonunu" üstlendiklerini bütün dünyaya ilan etmekten çekinmemişlerdir. Ortadoğu'daki biricik müttefikleri, İsrail'dir.

Bu hizmetleri karşılığında, Tayyip Erdoğan, ABD gezisi sırasında Uluslararası Yahudi Örgütü JINSA'dan cesaret madalyası almıştır.

Haçlı İrticanın göğsündeki iman, ABD'ye olan imandır. AKP'nin Maliye Bakanı Unakıtan'ın hanımı, göğsünde ABD bayrağı ve başında türbanla dolaşmaktadır. Türban ile ABD bayrağı arasındaki ilişkiyi çok açık biçimde sergilemektedirler. Onların başına o türbanı taktıran da ABD'dir; onları

Cumhuriyet’in üstüne yürüten de ABD’dir. Artık Amerika’ya olan imanlarını bütün topluma böyle teşhir etmektedirler.

Powell’ın Halkı

Haçlı İrtica’nın en önemli görevi, ABD’nin ideolojik denetim ağını örmesidir. Tarikatlar, cemaatler, bir kısım imam hatip okulları, vakıflar, yeraltı örgütleri bu örgütlenmenin hizmetine sokulmuştur. Türkiye, şeyhler, müritler, mensuplar ülkesi haline getirilmektedir. 2004 yılı başında, bir Nakşibendi şeyhinin cenaze töreninde Fatih Camisi‘nin avlusunda toplanan sarıklı kitle, mafya-tarikat rejiminin artık olağan karşılanan manzarasıdır.

Türban da, Cumhuriyet’i yıkacak kuvveti toplamanın aracı haline getirilmiştir. Aynı Sıffin savaşında Muaviye’nin askerlerinin mızraklarına Kur’an sayfalarını taktırması gibi, bugün türban bir savaş hilesi olarak kullanılmaktadır. Arkada kalan yıllarda, özellikle üniversite kapılarında örgütlü ve planlı bir kışkırtma hareketi sahnelenmiştir. CIA’nın denetiminde olduğu bilinenler, kalkışmanın hep merkezinde olmuşlardır.

Geniş halk kitlelerinin tarikat ağı içinde denetim altına alınması ve devlet katındaki kadrolaşma, aslında bir iç savaş hazırlığıdır. Önce barışçı yoldan kritik mevziler işgal edilecek ve millî devletin en zayıf anında nihaî darbe kaçınılmaz olarak silahla indirilecektir. Silah, hem dışardan emperyalizmin doğrudan güçleri tarafından kullanılacaktır; hem de içerden irtica ve bölücülük tarafından.

BEŞİNCİ BÖLÜM - MAFYOKRASİNİN KAOSU DENETLEME ARAÇLARI: VATANSIZLIK VE ANARŞİZM

I. ANARŞİZMİN SERÜVENİ: SARAY SOYTARILIĞINDAN KÜRESELLEŞMENİN KIŞKIRTICI AJANLIĞINA

Mafyalaşan emperyalist-kapitalist sistemin toplum üzerindeki ideolojik hegemonya araçları, merkezlerde ve özellikle şehir gençliği içinde Kozmopolitizm ve Anarşizmdir.

Her sistem, nizam ve disiplin ister. Yobazlık ve tarikatlar, emperyalist sistemin ezilen ülkeler halkını disiplin altında tutmasının geleneksel araçlarıdır. Ancak mafyalaşan sistem, kaçınılmaz olarak bir kaos yaratmaktadır. Anarşizm ve vatansızlık, emperyalizmin kaosu ideolojik düzlemdeki kontrol araçlarıdır bugün. Yarattıkları kaosu, kaosun içinden yönetmektedirler. Kaos nasıl olsa vardır ve mafyalaşan sistem içinde önlenmesi mümkün değildir. Bu koşullarda o kaosu, emperyalizme itaatin ortamı olarak denetim altında tutmak, sistemin çözümü olmaktadır.

Bütün değerlere sadakatsizlik, bütün ilişkilere vefasızlık, Anarşizmin anayasasıdır. Bu anayasa, anarşiste bir tek değer bırakmıştır: İhanet.

Anarşist fikir babaları, sahneye hep kahraman edasıyla çıkmış ve perdeyi hep kışkırtıcı ajan olarak kapatmışlardır. Tarihin Anarşizme açık bıraktığı tek bir kapı vardır: Provokasyon kapısı. Kahraman bir anarşist, eğer kahraman olmakta ısrar ederse, kahraman bir kışkırtıcı ajan olur.

Bakunin'lerin, Kropotkin'lerin, Proudhon'ların ve diğer saray soytarılarının devlet düşmanlığı ve vatansızlığı, bugün dünya merkezleri tarafından kışkırtılmakta ve piyasaya sürülmektedir. Anarşizm ve vatansızlık, ezilen ülkelerin gençliğini, kendi millî devletlerini yıkma faaliyetine yöneltmek için, elverişli bir alet olarak kullanılmaktadır.

“Küresel direniş” ve “Sivil itaatsizlik”, aslında ABD emperyalizmine itaatin eylem biçimidir. Bu eylemler kesinlikle kendiliğinden değildir, doğrudan doğruya SüperNATO güdümlü gizli servisler tarafından planlanmakta ve örgütlenmektedir.

Anarşizm, kendi milletine kurşun sıkmanın ideolojisi olarak, küreselleşmenin amaçlarıyla tam uyum halindedir; kumanda mekanizmasına tam itaat halindedir.

Anarşizm ve vatansızlık, bugün emperyalist mafyanın Neoliberal ideolojisinin bir kolu konumundadır. Artık Anarşizm, Beyaz Saray’ın, bu kitaba adını veren terimle belirtecek olursak mafyokrasinin soytarısıdır. O nedenle Anarşizmin serüvenini ve bugünkü işlevini incelemek, Mafyokrasinin özellikle gençlik üzerindeki ideolojik hâkimiyet araçlarından birini incelemek anlamına gelmektedir.

II. ANARŞİZM NEDİR?

İdeoloji Değil, Doktrin

Anarşizm için ideoloji değil, doktrin kavramını vurgulayarak kullanıyoruz. Çünkü ideoloji, sistemlere, dolayısıyla sınıflara aittir. İdeolojiler, fikir adamları tarafından icat edilmez, tarih içinde sistemlerle ve sınıflarla birlikte oluşur. İdeoloji, ait olduğu sistemin, ait olduğu sınıfın düşünce ve değerlerinin bütünüdür. Başka deyişle, ideolojiyi, tarih yapar. Aydınlar ise, tarih içinde oluşan malzemeye şekil verirler. Aydının yaptığı iş, doğada bulunan altına biçim veren kuyumcunun yaptığı iş gibidir. Kuyumcu altını yaratamaz, ancak ona biçim verir.

Bir toplumun üretici güçleri ile üretim ilişkileri, o toplumun üretim tarzını oluşturur. Her üretim tarzı, üstyapıda belli bir devlet örgütlenmesi ve ideolojiyle birlikte var olur. Hâkim sınıf, toplum üzerindeki hegemonyasını, bu silahlı kurumları ve ideolojik hâkimiyeti sayesinde sürdürür. Altyapısı ve üstyapısıyla bütün ilişkiler ve kurumlar, sistemi veya başka deyişle toplumsal-ekonomik kuruluşu oluşturur.

Anarşizm, ideoloji değildir. Çünkü anarşist bir sistem olamaz.

Anarşizm, insanlığın yaşaması, üretim çarkının dönmesi, üretilenlerin dağılımı ve insan ihtiyaçlarını karşılaması için bir sistem sunmuyor.

İdeoloji, sisteme ve sınıfa aittir. Doktrin ise, o doktrini ortaya atan fikir adamına aittir.

İdeolojiyi, toplumsal süreç yaratır; başka deyişle tarih yapar. Doktrini, fikir adamı yaratır; kişiler yapar.

Fikir adamları da kuşkusuz tarih sahnesindedirler ve ideolojilerin dışında değillerdir. Her doktrinin sınıfsal bir kaynağı vardır; dolayısıyla her doktrinin dayandığı bir ideoloji vardır. Ama doktrin, tarih içinde oluşan ideolojinin kendisi değildir. Doktrin de kuşkusuz belli bir sistemin, belli bir sınıfın hizmetindedir; belli bir ideolojinin de hizmetindedir; ancak ideolojinin kendisi değildir. Anarşizm, bir doktrin olarak, hâkim sisteme yamanmış, onun hâkimiyet araçlarından biri olmuştur.

Kuramayan Yıkamaz

Anarşizm, insanlığa hiçbir olumlu vaatte bulunmuyor; kurma ve yapma iddiasını reddediyor; yalnızca yıkma iddiası taşıyor veya yalnızca yıkma çağrısında bulunuyor.

Anarşizmin otorite düşmanlığı ve yıkıcılığı, devrimcilik değildir. Devrimcilik, yıkıcılık değil, fakat kuruculuktur. Kuşkusuz devrim, köhnemiş olanı yıkar; ama daha önemlisi, yeniyi inşa etmesidir.

Devrimin yıkma ve kurma eylemlerinde, belirleyici olan kurmaktır. Başka deyişle yıkabilmek, kurabilmeye bağlıdır. Bu nedenle Anarşizm, yıkma çağrısı yapabilir, ama bir sistemi yıkamaz.

Ancak kurucular, yıkabilirler. Kuramayacak olan, yıkamaz!

Yeni devleti kuramayacak olan, eskiyen devleti yıkamaz. Eğer herhangi bir toplumsal güç, yerine yeni bir sistem kuramayacaksa, var olan sistemi yıkamaz. Herhangi bir yıkma heveslisi, eğer yeni bir toplumun kurucusu değilse, yıkma işleminde en küçük bir başarı kazanamaz; tersine sistemi güçlendirir.

Toplum, dağılmayı kabul etmez; her toplum yaşamaktan yanadır ve yaşamaya devam edecektir. Ve her toplum, kendi yaşamını devam ettirmeyi sağlayacak bir mecrada hareket eder ve ilerler. Kimi zaman bu mantığa uymayan, devrimci olmayan başıbozuk yıkım dönemleri yaşansa da, toplum kaçınılmaz olarak yaşamını sürdüreceği üretim ilişkilerini ve sistemi yeniden kuracak bir yapıcılığa yönelir. O nedenle her fetret devrini, yeni bir kuruluş dönemi izler. Kurucu olmayan yıkıcılar, hayatla çarpışırlar ve hayata yenilerek sahneden çekilirler.

Temel sınıflar, yapıcı oldukları, yani var olan üretim ve hayat çarkının yerine yenisini koyabildikleri için, eskiyen sistemi yıkabilmişlerdir. Onların yıkıcılığı, yapıcı bir tasarıma sahip olmaktan kuvvet alır. Sistemi yıkabilmek için yenisini koyabilmek gerekir. Osmanlı devletini, dağa çıkan eşkıyalar veya Çerkez Ethem'ler değil, ancak Mustafa Kemal'ler yıkabilirdi. Çünkü Mustafa Kemal'ler, yeni bir toplumun kurucuları idiler. Atatürk önderliğindeki toplum, Osmanlı devletini, yerine Cumhuriyet'i koyduğu için yıkabilmiştir.

Bugünkü "Küçük Amerika" sistemini de, yerleşik değerlere meydan okuyan başıbozuk takımı, marjinaller vb. yıkamaz. Çünkü insanlar, su içecek, ekmek yiyecek, santraller enerji üretecek, demiryolları, karayolları işleyecek, limanlardan gemiler kalkacak, mahkemeler yargı dağıtacak, tiyatro sahnelerinde oyunlar oynanacak, futbol maçları devam edecek vb.

Zaten devrim, bütün bu toplumsal işlevlerin büyük çoğunluk yararına yapılması için gerçekleşecektir.

Toplum bir örgütlenmedir. İnsan toplumunun hayvan sürüsünden farkı buradadır. Toplum, o nedenle kendisini örgütlü olmaya ve yapıcılığa sigortalamıştır. Kuruculuğu ve örgütü reddedenler, toplumu reddetmiş olurlar. İnsan, tekrar sürü halinde yaşamaya dönemeyeceği için, kurucu olmayanların arkasından gitmemiştir ve gitmez. Onların abartılı yıkıcı sloganları, vur kırdaki aşırılıkları toplumdan destek almaz.

Toplum, yalnız ve yalnız yeni toplumu kuracak bir yıkıcılığın çağrılarına cevap verir; o da eski sistemin yıkılmaya yüz tuttuğu koşullarda. Eğer toplum, tarihsel olarak yeni bir sistemin eşiğine gelmemişse, devlet iktidarını yıksanız bile, kuracağınız toplum yine aynı toplumdur. Pir Sultan Abdal, Şah'ı kastederek, "İstanbul şehrinde ol sahip sultan, tacı devlet ile salınmalıdır" diyordu. O çağda, Osmanlı hanedanını yıkabilmeniz için, bir başka feodal hanedana bağlanmanız gerekirdi. Feodal toplum, çağını doldurmamıştı.

Devrimci, kurulacak toplum ve devleti, hayal dünyasında değil, toplumsal gerçeklik temelinde tasarlayabilir. Başka deyişle, kurulacak toplum, ancak ve ancak kurulabilecek toplumdur. Bu nedenle yalnız ve yalnız kurucular, devrimcidir.

Felsefe düzleminde bakarsanız, kurucu devrimci ile başıbozuk yıkıcı arasındaki cepheleşme, Materyalizm ile İdealizm arasındaki karşıtlığa da

oturur. Kurma ve yapma ile ilgilenmeyen başıbozuklar, toplumun önüne imkânsız yıkıcılığı koyarlar ve yıkmanın imkânsızlığını kanıtlarlar.

Anarşizmin İdealizmi, dinlerin İdealizminden daha aşırıdır. Çünkü dinler, ne de olsa, bir üretim sistemi üzerinde yükselirler ve bu açıdan gerçeklik zeminine dayanırlar. Dinler, yeryüzünde oluşmuş bulunan efendi-kul ilişkisi gerçeğini, yani toplumun maddesini, gökyüzüne taşırken İdealizme dönüşürler. Anarşizmin ise, gökyüzüne taşıdığı herhangi bir toplumsal sistem yoktur. Anarşizm, sistemi reddettiği için, toplumu da reddeder ve bu anlamda, sanki toplumun dışında, gökyüzünde oluşur. Bu açıdan gelmiş geçmiş en idealist doktrindir.

Ancak bütün idealist akımlar gibi Anarşizmin de, tersyüz ettiği bir gerçek vardır. Anarşizmin dayandığı gerçek, dinler gibi hâkim sınıfın var oluşu ve hükmetmesi gerçeği değil, hâkim sınıfın yok oluşu ve artık hükmedemeyişi gerçeğidir.

Yükselişin Değil Alçalışın Doktrini

Anarşizmin yıkıcılığı, sistemleri temsil eden temel sınıflardan birinin uyguladığı şiddetle aynı şey değildir.

Ne köle sahibi aristokrasi, ne feodal sınıf, ne burjuvazi, ne de işçi sınıfı; kendisini otorite düşmanlığına ve yıkıcılığa adamıştır ve adayabilir. Bu sınıflar, belli üretim ilişkileri temelinde ve belli üretici güçlerle birlikte var olurlar; dolayısıyla belli toplumsal kuruluşları, yani sistemleri temsil ederler. Bu temel sınıfların dağılmakta olan bir önceki sisteme ve hâkim sınıfa karşı tavırları yıkıcıdır; ancak bu yıkıcılık, yeni bir sistemin gerekli kıldığı yapıcılıkla bütünleşir. O nedenle köle sahipleri dahil, tarihin bütün hâkim sınıfları, yükseliş dönemlerinde ilerici bir rol oynamışlardır. Örneğin Yunan ve Roma uygarlığını, köleci aristokrasi kurmuştur.

Köle sahiplerinin, feodal beylerin, burjuvazinin ve işçi sınıfının temsil ettikleri sistem, başlangıçta çökmekte olan sistemin içinden filizlenmiştir.

Anarşizm ise, herhangi bir sistemin içinden filizlenmez. Gelmekte olanı, geleceği, yeniyi ve ileriyi temsil etmez. Dikkat edilirse Anarşizm, yükselişin değil, alçalışın doktrinidir; yükselen sistemin süngüsü değil; alçalan sistemin kör baltasıdır.

Çöken Hâkim Sınıfların Aleti

Anarşizm, 19. yüzyılda köhnemiş asilzadeliğin ve yok olan Ortaçağ loncasının en umutsuz kesimleri arasında ortaya çıktı. Fakat yıkıcılığı nedeniyle devrimci akımın içine saklanabildi. Bu nedenle dönemin

devrimcileri tarafından başlangıçta devrimci akım içindeki bir sapma gibi değerlendirildi. Oysa Anarşizm, devrimci akım içindeki bir sapma değil, yıkılan feodalizmin curufudur, çamurudur.

Anarşizmin yıkıcılığı, kaçınılmaz olarak sistemin yıkıcılığına yamanır ve o sistem de yeni gelen sistem değil, eskiyen, çürümekte olan sistemdir. Anarşizm, yükselen burjuvazinin veya geleceğin sınıfı olan proletaryanın yıkıcılığına değil, çırpınmakta olan feodal sınıfın son yıkıcı girişimlerine eklemlenir.

Bütün siyasal akımlar, tarih sahnesinde bir rol oynarlar. Roller, verilidir, var olan tarih sahnesinin içindedir. Tutucusu da devrimcisi de o sahnenin içindedirler. Tutucu, var olan üretim ilişkilerini koruma rolünü oynamaktadır. Devrimci ise, o sahneyi değiştirme görevini yapar. Ancak devrimci de o sahnededir, çünkü değiştireceği sahne orasıdır ve yeni gelecek üretim ilişkileri de o sahnede filizlenmektedir.

Tutucunun ve devrimcinin aktif roller üstlendikleri, kendi beyinlerine, kendi sinir sistemlerine sahip oldukları bu sahnede, anarşist kukla olarak yer alır.

Anarşist, sistem kurmayı, yani tasarımı reddettiği için kendi beyni yoktur, başkasının tasarımına, başkasının kumandasına bağlanmıştır.

Örgütlenmeyi reddettiği için kendi sinir sistemi ve organları yoktur. Başkasının sinir sistemi ve organları, onun iplerini oynatmaktadır.

Anarşizm, siyasal doktrinler arasında kukla işlevi için üretilmiş biricik doktrindir. Hükmeden ile hükmedilen arasındaki ilişki, Anarşizmde bir bağımlılık ilişkisi olmaktan çıkar; bir alet olma ilişkisine dönüşür. Bağımlı olanın yine de bir iradesi vardır. Anarşizm ise, her türden iradeyi daha başından reddetmiştir ve o nedenle bir maşanın, bir çekicin, bir tornavidanın, bir baltanın, bir kerpetenin veya bir hela süpürgesinin işlevine sahiptir.

Anarşizm, insanlığın bu serüveninde, şu veya bu tarihsel aşamada, tarih yapan temel sınıflardan birini temsil edemez ve etmemiştir. Anarşizm, ne köle sahiplerinin, ne feodal beylerin, ne burjuvazinin, ne de işçi sınıfının ideolojisidir. Tarihi yapmadan tarihi yıkma olanağı bulunmadığı için, Anarşizm tarihin ideolojik inşasının esas etkenleri arasında yer almaz. Ancak bir hâkim sınıfın oyuncağı işlevini görür.

Gerici Safsata

Tarihî olarak yenilmiş ve hiçbir gelecek umudu olmayan sınıfların artıkları, “Benden sonra tufan” düşüncesinin kucağına düşerler. İşte “Benden sonra tufan” ruh halinin doktrini, Anarşizmdir.

Ama Anarşizmin öngördüğü “tufan” hiç olmayacaktır. Çünkü bir toplumun sistemsiz kalması, üretim çarkından, üretim ilişkilerinden yoksun kalması mümkün değildir. Hayatın sürmesi için, yıkılan üretim ilişkilerinin yerini yeni üretim ilişkilerinin alması gerekir. O nedenle bir sistem, ancak yenisi gelirken yıkılır. Yani kabuğun kırılması için, o kabuğun içinde cücük olması gerekir. Cılk yumurtanın kabuğu kırılmaz. Yumurtanın içindeki cücük gelişip civciv olacak ve kabuğu zorlayacaktır ki, o kabuk kırılsın. Civciv büyürken, kabuk, yani sistem onu korumaktadır. Kabuk o sırada hayatın hizmetindedir. Ancak civcivin büyümesi için kabuğun kırılması gerektiği an, artık kabuğun kırılması kaçınılmaz olur.

Sistemlerin yıkılması da böyledir, yani hayatla karşı karşıya geldikleri zaman yıkılmaları kaçınılmaz olur. Ancak o yıkım, yeni bir hayatın başıdır. Bu nedenle hiç kimse kendisini zorlayarak tufan yapamaz. Ve hiçbir tufan, birisi “Benden sonra tufan” dedi diye kopmamıştır. O nedenle Anarşizm, tufan koparamaz.

“Tufan”, ancak o yeni üretim ilişkilerini temsil eden yükselen sınıfın tufanı olabilir. Doğadaki tufan nasıl doğal nedenlerle kopuyorsa, toplumsal tufanlar da toplumsal nedenlerden kaynaklanır. Toplumsal tufanlar, genellikle yapıcılığa yönelik bir yıkıcılığı temsil ederler ve tarih sahnesinde estikten sonra, yerini yeni sistemin huzur ve barışına terk ederler.

Anarşizm, işte tarihin seyrindeki bu temel mantığa hiçbir yerde ve hiçbir anda uymadığı için gerici bir safsatadır. Anarşist doktrin, bir safsata olduğu için, tarihin öznesi olan temel sınıfların ideolojisi olamaz.

Soyut Devlet Düşmanlığının Karşıdevrimci Karakteri

Tarihi, sınıflar yapar. Sınıflar, tarihi devlet olma mücadelesiyle ve devlet olarak yapar. Bu açıdan tarihin öznesi, devlettir. Anarşizm, soyut devlet düşmanlığıyla tarihin karşısına çıkar.

Devlet, üretim fazlasıyla ortaya çıktı ve üretim fazlasının bölüşümüne bekçilik eden örgüttür.

Devlet, ancak üretim fazlasına bekçiliği zorunlu kılan toplumsal-ekonomik temelin ortadan kalkmasıyla söner. Yani üretim o kadar fazla olacak ki, herkesin ihtiyacına yetecek ve üretilenleri bölüştürmek için, silahı

tekeline alan bir örgüte (yani devlete) ihtiyaç kalmayacak. Başka deyişle devlet, ancak bolluk toplumunda ortadan kalkabilir.

Üretim fazlası, devletin oluşmasına neden oldu. Üretim fazlasının aşırıya varıp, herkesin ihtiyacına yetecek noktaya varması ise devletin zeminini ortadan kaldıracaktır. Bu nedenle sosyalizm döneminde de devlet olacaktır. Çünkü sosyalizm döneminde bölüşüm ilkesi, hâlâ emeğe göredir, yani sosyalizmin kuruluşu sırasında da kapitalizmin bölüşüm ilkesi geçerlidir. Sosyalizm, uzun bir tarihsel süreç içinde, kapitalist mülkiyeti ortadan kaldırır; ancak kapitalizmin emekçiye emeğine göre pay veren bölüşüm ilişkisini ortadan kaldırmaz. Herkese ihtiyacına göre pay verebilmek için, herkese ihtiyacı kadar verecek üretimin olması gerekir. Bu nedenle bölüşüm sisteminin bekçiliği için gerekli olan devlet, varlığını sürdürecektir. Ancak üretim herkesin ihtiyacına yetecek düzeye geldiği zaman, devletin sönmesi şartları da oluşur. Tabii burada ihtiyacın tanımlanması meselesi de vardır. Bu yalnız ekonomik değil, aynı zamanda kültürel bir meseledir. Çünkü ihtiyacı aynı zamanda kültür belirliyor. Bolluk ekonomisi yanında, yeni kültür ve yeni insan vb., devletin sönüşünü getiren etkenlerdir.

Felsefi planda bakarsak, Anarşizmin devleti ortadan kaldırma iddiası, idealizmin doruğudur ve gericiliğin dibidir.

Her yenilik, her devrim, ancak devlet halinde örgütlenerek, toplumu değiştirir. Devrim, devlet kurmak içindir ve toplumu kurduğu devletle değiştirir. Bu nedenle Anarşizmin soyut devlet düşmanlığı, karşıdevrimciliğinin ifadesidir.

En Aşırı Kendiliğindencilik

Anarşizm, sisteme karşı olduğunu iddia eder, ancak o sistemin yerine yeni bir sistem konmasına daha büyük bir şiddetle karşı çıkar. Yeniyi ve yeniyi getirecek olan örgütlenme ve otoriteyi reddettiği için, kendiliğindencidir. Hatta gelmiş geçmiş en aşırı kendiliğindencilik, Anarşizmdir. Halkı bilinçlendirmenin biricik yöntemi olan, öncünün kitlelere bilinç taşımasına karşı çıkar. Çünkü bir örgütlenme biçimi olan öncüyü reddeder. Bu nedenle halkın örgütlenmesine, halka önderlik edilmesine itiraz eder. Kendiliğinden halk hareketini kutsar.

Her siyasal akımın, sistem içi bile olsa, belli bir reformculuğu ve belli bir müdahaleciliği vardır. Sistemin hiçbir akımı, sistemle Anarşizm kadar örtüşmez. Çünkü örgütlenme varsa, bir topluluk vardır. Ve o topluluk sistemin içinde bile olsa, farklı çıkarlara sahiptir. Ve o grubun örgütlenmesi,

o farklı çıkarları savunur. Farklı çıkar, müdahale demektir, reform demektir. Anarşizm ise, sistemin içindeki farklı çıkarları savunmaktan bile acizdir, zavallıdır. Devrim için örgütlenme bir yana, herhangi bir grup adına sistem içi reformculuğun ve müdahaleciliğin de karşısındadır. Her türden örgütlenmeyi reddeden ve bireyi bütünüyle yalnız ve zavallı bırakan bir siyasal akımın, yapabileceği tek iş kalmaktadır: Sisteme sonuna kadar bağlılık. Bu nedenle Anarşizm, sisteme teslimiyette en aşırı akımdır.

Anarşizmi, sistem içindeki diğer kendiliğindenci akımlardan ayıran temel özelliği, hayatın ve gerçeğin dışında olmasıdır. Kendiliğindencilik, sistemin içinde olan kitlenin sürekli olarak sistemi yeniden üretmesi anlamına gelir. Toplumsal süreci zihninizde durdurarak baktığınız zaman, kendiliğindencilik, en gerçekçi tavır gibi görünür. Çünkü var olan duruma uyum göstermektedir. Ancak bu uyum bile, bir tasarımın (projenin) ürünüdür. Ve o tasarım, başlangıçta devrimci bir tasarımdı. Anarşizm ise, örgütlenmeyi reddettiği için, aslında her türden tasarımı reddetmiş olur. Oysa toplum, ancak tasarımlarla yaşar, üretim tasarımlarla ve bu tasarımların örgütlenmesiyle gerçekleşir. Toplumla ilgili herhangi bir tasarım, ister ekonomik düzlemde ister siyasal ve ideolojik düzlemde, ancak örgütlü olarak yerine getirilebilir.

Anarşizm, örgütlenmeyi reddederek, aslında hayatı, üretimi ve toplumu reddetmiş olmaktadır. İşte bu yüzdendir ki, Anarşizmin kendiliğindenciliği, olmayacak bir kendiliğindenciliktir.

En Aşırı Bencillik ve Bireycilik

İnsan, tasarım yapan hayvandır. Tasarımı ve o tasarımı gerçekleştirecek örgütlenmeyi reddeden bir doktrin, daha o anda kendisini insan olma olgusunun dışına atmaktadır.

Anarşizmin özgürlük anlayışı, toplumu reddeden bir özgürlük anlayışıdır; toplumdışı bir özgürlük anlayışıdır. Anarşistin özgürlüğünü sınırlayan ne bir toplum vardır, ne bir birey, ne aile, ne örgüt, ne kabile, ne kral, ne bey, ne tarikat!

Anarşist, sistemi ve toplumu reddettiği için, bütün değerleri de birlikte reddeder, aslında kendisi dışında hiçbir değeri tanımaz ve sevmez, yalnız ve yalnız kendisini sayar, kendisini sever. Bütün değerleri ve en yakınlarını bile bir kibrit çakarak yakmaktan çekinmez. Anarşistin ne arkadaşlığı olur, ne dostluğu, ne evlatlığı, ne babalığı. O yalnız ve yalnız kendisinin dostu, kendisinin evladı, kendisinin babası ve kendisinin arkadaşıdır. Anarşizm,

her türden sorumluluğun, sadakatin, vicdanın, bağlılığın, vefanın ve insanî ilişki ve duygunun dışındadır.

Anarşist, gerçekten alabildiğine koptuğu için, yalancıdır; sahtekârdır; komplocudur; utanma duygusundan yoksundur; yüzsüzdür. Anarşist kendisinden başka her şeyi reddederken, hiç olur.

Yabancılaşma, Karamsarlık ve İntihar

Aşırı bencillik, aşırı bireycilik, yabancılaşmanın doruğudur.

Yıkılan Ortaçağ asilzadesi, yok oluş gerçeği karşısında bir çıkış yolu aramıştır. Cervantes'in Don Kişot'u, şerefini hayaller âleminde değirmenlerle savaşarak kurtaracaktır.

Yıkılan sarayın gururlu asilzadesine, Anarşizm de, üstüne çıkabileceği bir taht sunmuştur. Ancak anarşist asilzade, Don Kişot gibi saf ve zararsız değildir. Yeni sisteme düşmanlığı, onu toplum düşmanı yapar. Kin ve nefretle doludur. Çevresi ateşle çevrilidir. En sonunda bir akrep gibi kendisini sokacaktır. İntihar, yeni sistemde kendisine yer bulamayan asilzadenin, asilce gerçekleştirdiği son eylemidir.

Yine gelişen kapitalist ilişkilerin tasfiye ettiği küçük zanaatkârın koyu karamsarlığı da ifadesini Anarşizmde bulmuştur. Elindeki Ortaçağdan kalma dokuma tezgâhını, yün çıkrığını veya demirci körüğünü yakmaktan başka yapabileceği bir iş kalmayan, mülksüzleşen zanaatkârın en karamsar olanları, Anarşizmin kucağına düşmüşlerdir.

Avrupa saraylarının ve umutsuz küçük burjuvazinin kimi aydınları da, sınıflarının çöküşü karşısında Anarşizme yöneldiler. Anarşizmin teorisyenleri onların arasından çıktı. Bunlar, kralların tahtlarının devrildiği çağlarda, asilzadeler adına tarihe meydan okudular. Yerlerde yuvarlanan taçları, tekrar efendilerinin başına giydirme şansları yoktu. Ancak feodalizme karşı yükselen halk hareketinin içine bombalar atma, kargaşalık çıkarma şansları vardı ve bu şanslarını kullandılar. Ancak Anarşizmin teorisyenleri, soylu olmadıkları için, şereflerini intiharla kurtarmak gibi bir seçeneğe sahip değillerdi. Saray soytarılığı ve kışkırtıcı ajanlık dışında bir çıkış yolu bulamadılar.

Çöken sınıfların aydınlarının üretime, emeğe, insana, topluma ve kendilerine yabancılaşmaları olayı, özellikle Rus edebiyatına derin çizgilerle yansımıştır. Gonçarov'un Oblomov'u, Turgenyev'in Rudin'i, çöken sınıfın yıkılan aydın tiplerini temsil eder. Üretimden ve hayattan kopukturlar. İnsana ve topluma yabancılaşmışlardır. Bu yabancılaşma, kimi

zaman Oblomov’un vurdumduymazlığı ve boşvermişliği şeklinde kendini gösterir; kimi zaman da Rudin örneğinde olduğu gibi, barikatların üzerindeki intihar eylemiyle noktalanır. Anarşist, eğer kışkırtıcı ajan olamadıysa, en sonunda kendisine “büyük” bir ölüm seçecektir.

Oblomov ve Rudin, Dostoyevski’nin Verkovenski’si yanında melek kadar temiz kalırlar. Verkovenski, bir insan değil, fakat gerçek anlamıyla ecinnidir. Anarşistlere özgü aşırı bencilliği, komploculuğu, entrikacılığı, en yakınındaki insanı bile hiç olarak gören karakteriyle bir şeytan, bir iblistir o. Verkovenski, belki de dünya edebiyatının en olumsuz ve en iğrenç kahramanıdır.1 Ne köleci aristokrat, ne derebeyi, ne vahşi kapitalist, hiçbiri, anarşist kadar insanlık dışı ve insana yabancı değildir.

Anarşizm, her çağda çökmekte veya dağılmakta olan sınıfların içindeki en karamsar unsurların intihar çılgınlığına cevap vermiştir.

İnsanı insana yabancılaştırmada, insanı insani duygulardan koparmada, Anarşizmin eline su dökebilecek başka bir akım bulunamaz. Çünkü bütün sömürü ve zulüm sistemlerinin, yine de üretim çarkını çeviren tarihsel bir işlevi vardır. Anarşizm ise, tarihin dışında olduğu için, insanlığın da dışındadır ve bu nedenle insana en yabancı cereyandır. Anarşizm ile intihar arasındaki iç içelik de bunu kanıtlar. Bilindiği gibi, yabancılaşmanın en önemli göstergesi, intihar olayıdır.

Anarşist, sistemin ve dolayısıyla toplumun içinde yer almayı reddeden aşırı bireyciliğiyle, sistemin parçası olan üretime yabancılaşmasıyla, yine sistem içinde gördüğü her türden toplumsal örgütlenmeye karşı çıkışıyla, hatta yine sistemin içinde gördüğü devrimci örgütlenme ve devrimci çözüme karşı kin ve nefretiyle, intihara doğru koşar ve intihara doğru koşturur. Siyasal akım mensupları arasında en çok anarşistlerin intihar etmesi, bu aşırı yabancılaşmanın bir sonucudur.

Hiçbir beklentiye, hiçbir umuda, hiçbir özleme cevap vermeyen bir doktrin, insan enerjisini hangi amaca yöneltebilir. Anarşizm, ölmek için enerji harcamaktır; bir intihar doktrinidir. Anarşist ise, bir intihar öznesidir. Anarşizm, yıkıcılığını, karamsarlığını, karanlık faaliyetini ve karanlık sonunu kara rengiyle ifade etmiştir. Beklentileri ve vaat ettikleri kapkara olduğu için, bayrağı da karadır.

Bırakılan Tek Değer: İhanet

Anarşistin önündeki çatalçıkmaz, intihar ya da ihanettir.

Bütün değerlere sadakatsizlik, bütün ilişkilere vefasızlık, Anarşizmin anayasasıdır. Bu anayasa, anarşiste bir tek değer bırakmıştır: İhanet. Anarşist, var olan bütün insanî değerlere ihaneti, değerler sisteminin doruğuna oturtur. Bu hiyerarşide ikinci bir değeri yoktur. Bütün değerler, ihanete ve sadakatsizliğe indirgenmiştir. Anarşist, kendisine de ihanet eder. O andan itibaren hainlik ve şerefsizlik, anarşist için biricik yükselme yolu olur. Anarşistler, ancak kendi şereflerinin üzerine basarak yükselebilirler.

Bütün değerlerin inkâr edildiği yerde, ne insan vardır, ne toplum vardır. Anarşizm, her türden rezilliği ve pespayeliği biraraya getirebilen tek doktrindir. Feodalizmin faziletleri vardır, kapitalizmin erdemleri bulunur, ama Anarşizm erdemsizliktir. Sıfırdır. Hiçtir.

Anarşizmin amentüsü, ana-baba, ağabey, kardeş, eş, dost, herkesi sıfıra indirmektir. Anarşistin pratiğinde, bütün yeminler çiğnenir. Bütün sözler, ayaklar altına alınır. Döneklik ve inkâr dizginlerinden boşanır. Anarşist, güvenilmez adamdır. Dün yaptığını, bugün çiğner. Bugün yaptığını ise, yarın çiğneyecektir. Dün, saydığına bugün söver. Dün sevdiğine, bugün kin kusar. Dün yücelttiğini, bugün yere batırma hummasına kapılır.

Anarşist, ipini satmış olan adamdır. Ünlü anarşistlerden Jean Genet, tiyatro seyircisine şu satırlarla takdim edilmektedir: “O bir ‘piç’, öksüz, eşcinsel, hırsız, kaçakçı, asker kaçağı, serseri, marjinal, asi, gedikli mahkûm; tüm yerleşik ahlâksal ve toplumsal değerlere meydan okuyan bir anarşist; parmak ısırtan bir ‘kötülükler’ bireşimi.”2

Dikkat edilirse, sayılan bütün nitelikler, çok köklü ve çok boyutlu bir yıkıcılığa işaret ediyor. Yapıcılığı besleyecek herhangi bir kaynağa ise rastlanmıyor. Genet, Balkon adlı oyununda, ne zaman çözüm sorunu gündeme gelse, hep gerçekleştirilebilir bir yapıcılığın karşısına dikiliyor. Onun için, yalnız itaatsizlik gösterilecek değerler, ilişkiler ve örgütlenmeler vardır; fakat onların yerine konacak herhangi bir değer, ilişki ve örgütlenme yoktur.

Tarihin Anarşizme Açık Bıraktığı Tek Kapı: Kışkırtıcı Ajanlık

Tarihin içinde, anarşistin talip olduğu yıkıcı kahramanlığa bir rol tanınmamaktadır. Ama o yıkıcılığı, sistemin hâkim sınıfının emrinde görevli rolüne dönüştürme şansı her zaman açık bırakılmıştır.

Görevli geleneği, günümüz anarşistlerine, Anarşizmin 19. yüzyıldaki babalarından miras kalmıştır. Hemen hepsi, saray soytarılığı yanında, ikinci

bir saray görevi daha yapmışlardır. O da yıkılan sarayların kışkırtıcı ajanlığıdır.

Anarşizm, bu geleneğini daha sonraki sistemler içinde de sürdürdü; sürdürmeye mecburdu.

Kendi tarlasını kaybedince, beyin harmanını yakan hesapsız cahil; nasıl bir adım sonra o toprak ağasının köylü hareketinin içindeki ispiyoncu ve kışkırtıcı olabiliyorsa, Anarşizmin ve anarşistin serüveni de budur.

Yine yok olan zanaatkâr, son çareyi dokuma makinelerini kırmakta bulduysa, anarşistin ilk çaresi de, kırmak ve yıkmaktır. Ancak o ilk çare, çaresizliği temsil ettiği için, arkasından gelen ikinci çare, makinelerin ve fabrikanın sahibi olan patronun kışkırtıcı ajanı olmaktır.

Demek ki, yok olan küçük burjuva için iki yol vardır. Çoğunluk, işgücünü satarak proletere dönüşür. Bir avuç denecek kadar küçük bir azınlık ise, yıkıcılık üzerinden sistemin ajan-provokatörlüğü mertebesine ulaşır.

Anarşist fikir babaları, sahneye hep kahraman edasıyla çıkmış ve perdeyi hep kışkırtıcı ajan olarak kapatmışlardır. Devrimci halk hareketine ve sosyalizme düşmanlık, biricik faaliyet programları olmuştur. Tarihin Anarşizme açık bıraktığı tek bir kapı vardır: Provokasyon kapısı. Bu nedenle Anarşizmin tarihi ile kışkırtıcı ajanlığın tarihi iç içe geçmiştir. Kahraman bir anarşist, eğer kahraman olmakta ısrar ederse, kahraman bir kışkırtıcı ajan olur.

İnsanlık Tarihinin En Gerici, En Karşıdevrimci Doktrini

Anarşizm, kapitalizmin rekâbet çağında ve emperyalizm döneminde de, hep devrimci hareket içinde kargaşalık çıkartan, tertipler ve kışkırtmalarla devrimci hareketi ezdiren bir işlev gördü. Marx ve Engels, devrimci hayatlarında hep Anarşizmle boğuştular ve bu alanda çok önemli eserler bıraktılar. Lenin ve Mao da, önderlik ettikleri devrimleri, Anarşizm ve benzeri cereyanların kışkırtma ve tertipleriyle savaşarak başarıya ulaştırdılar. İspanya İç Savaşı ise, Faşist Franko’nun beşinci kolu görevini yapan Anarşizmin ihanetleriyle baş edemediği için yenildi.

İnsanlık tarihinin tanıdığı en gerici, en yıkıcı doktrin, Anarşizmdir. Çünkü Anarşizm, topluma ve insana var olma şansı tanımıyor. Hiçbir doktrin, bu açıdan Anarşizm kadar gerici ve karşıdevrimci değildir.

III. KÜRESEL MAFYALAŞMA DÖNEMİNDE ANARŞİZMİN GÖREVİ

Yeniden Piyasaya Sürüldü

Anarşizm, emperyalizmin artık mafyalaştığı küreselleşme döneminde, yeniden imal edilmiş ve piyasaya sürülmüştür. Bu olayın hem küresel çaptaki, hem de ulusal düzlemdeki toplumsal-ekonomik temelinin aydınlatılması gerekiyor.

Anarşizme, küresel planda işlev kazandıran olay, ABD'nin millî devletleri tasfiye ederek dünya imparatorluğu kurma peşinde koşmasıdır.

Anarşizme ülke zemininde yol veren olay ise, geniş kitlelerin planlı olarak kaosun içine itilmesidir.

Anarşizm, bir yönüyle ezilen dünya ülkelerini devletsizleştirme harekâtının aletidir. Bir yönüyle de, ezilen milletleri çözme harekâtının bir parçasıdır.

İki yön kuşkusuz birbirini tamamlıyor. Kurtuluş savaşlarıyla kurulan milî devletler yıkıldığı zaman, millî devletlerin kurduğu milletler de dağılacak ve Ortaçağın etnik grup ve cemaatlerine bölüneceklerdir. Milletlerin çözülmesi süreci ise, Millî Devletin dayandığı insan unsurunu zaafa uğratmaktadır.

Ezilen Dünya'da millî devletin ve milletlerin tasfiyesi için, her türlü bölünme etkeni harekete geçirilmekte, toplum büyük bir kaosun içine itilmektedir. Anarşizm ve onun türevlerinden olan "Sivil itaatsizlik" bu amaçla kullanılıyor.

Sırayla inceleyelim.

Devletsizleştirmenin Aleti

Küreselleşme, Ezilen Dünya ülkelerinin ve hatta bazı kapitalist ülkelerin devletsizleştirilmesi olayıdır. Millî devletler yıkılacak ve ülke çeşitli yerel yönetimler ve "hükümetdışı kuruluşlar" (NGO'lar) aracılığıyla Washington merkezli süper devlete bağlanacaktır.

Bu durumda gelsin Anarşizm!

Bakunin'lerin, Kropotkin'lerin, Proudhon'ların ve diğer saray soytarılarının devlet düşmanlığının tam zamanıdır. Ezilen Dünya ülkesinin gençliği, kendi millî devletini yıkma faaliyetinde dünya merkezlerinin dinamiti ve balyozu olarak kullanılacaktır. O nedenle Anarşizmin devlet

düşmanlığı, yalnız ve yalnız millî devlet düşmanlığıdır. Süper devlet ise, Anarşizmi, millî devletin üzerine süren güçtür.

Böylece Anarşizm millî devlet düşmanlığı üzerinden süper devlet hizmetkârlığına varmıştır. Anarşizm, millî devlet düşmanlığı yaparken, süper devletin dünya imparatorluğu planının sopası işlevini görmektedir.

Türkiye'de ve diğer Ezilen Dünya ülkelerinde Anarşizm diye bir akım yokken, birden bire dünya merkezlerinden pompalanmasının hikmeti buradadır.

Milleti Birbirine Bağlayan Bütün Değerlerin Dinamitlenmesi

ABD, küreselleşme adı altında, Ezilen Dünya ülkelerinde milleti birbirine bağlayan bütün değerleri yıkma ve çözme programını uygulamaktadır. Bu amaçla etnik bölücülük, mezhepçilik, tarikatçılık, cemaatçilik, falcılık, büyücülük, satanizm gibi feodal ve hatta kabile toplum kalıntıları yanında, Anarşizm de kullanılmaktadır. Devletsizleştirilen halklar, etnik gruplar ve mezhepler arasında boğazlaşmalar, cemaat ve tarikat savaşları, toplumsal çatışmaları kışkırtmak için, Anarşizm, sistemin efendilerine çok geniş imkânlar sunmaktadır. O zaman gelsin Anarşizm!

Dinlerarası diyalog, Hıristiyan misyonerliği, hep Anarşizmle kol koladır.

Milletimizin bütün değerleri yoğun bir bombardıman altındadır. Sistem bütün iletişim araçlarını seferber etmiştir. Sistemin merkezlerinde olsun, çevrede olsun televizyonlar, radyolar, gazeteler; Anarşizmin, Otonomluğun, eşcinselliğin, ensest ilişkilerin ve her türden topluma yabancılaşmanın reklamını yapmakta, gençliği bu kanallara yöneltmektedir.

Bu satırları yazdığım günün (17 Şubat 2004) Hürriyet gazetesini bir örnek olarak alıyorum. Birinci sayfanın manşetinde koca koca harflerle eşcinsellik reklamı ve kışkırtıcılığı yapılıyor: “Eş durumundan oturma izni.” Kocaman bir fotoğraf konmuş, iki Türk genci, ikisi de erkek ve Almanya'da nikâh yapmışlar, eşcinsel evliliği gerçekleştirmişler. Bir de evlat edineceklermiş. Biri annesinden çekindiği için evleneceğini annesine nikâhtan önce söylememiş, ama artık annesi de olumlu bakıyormuş. Eşcinsel evliliğinin Almanya'da oturma izni almak gibi büyük bir ödülü (!) de var.3

Hemen bu manşetin yukarısında Hürriyet başlığının da üzerinde bir üstmanşet bulunuyor. Almanya'da ödül alan filmin başoyuncusu Sibel Kekilli'nin gerdanında kocaman bir Hıristiyan haçı sallanıyor. Milletine yabancılaşmanın ve diğer gençleri milletine yabancılaştırmanın bundan güzel bir reklam aracı bulunabilir mi?

Duygular ve görüşler, eşcinselliğe, gözler ise Hıristiyan haçına alıştırılıyor.

Diğer başlıklara ve sayfalara geçmiyorum. Radikal, Hürriyet, Milliyet, Sabah, Vatan, bütün gazeteler; Ulusal Kanal dışında bütün televizyonlar ve dergiler, sürekli olarak gençliği, Anarşizme, vatansızlığa, eşcinselliğe, otorite düşmanlığına, aşırı bireyciliğe, Hıristiyanlaşmaya ve her türden yabancılaşmanın girdabına atan bir kampanya yürütüyorlar. Türkiye gençliğini bu topraklara, milletimize, ailesine, tarihine bağlayan bütün bağlar koparılıyor. Kökler, hoyratça sökülüyor. Bu kampanya, her alanda ve her fırsattan yararlanarak yürütüyorlar. Örneğin Antalya'ya Attalos'un heykelinin dikilmesi, eşcinselliğe methiye kampanyası için bir fırsat olarak kullanılıyor.

Bir üniversite öğretim üyesi arkadaşımla konuşuyorum, yine bir hekim dostumla ve başka dostlarla, çocukları anarşist olmuşlar; her türlü toplumsal değeri inkâr ediyorlar, ne Türklük, ne devrimcilik, ne Atatürk, ne aile, ne ana, ne baba, ne çalışma, ne disiplin, ne ahlâk, hiçbir şey tanımıyorlar. "Bir uçurumdan aşağı düşüyor çocuklarımız" diye yakınıyorlar. "Daha doğrusu bir uçurumdan aşağı itilmişler, boşlukta döne döne, savrula savrula düştüklerini görüyoruz. Anarşizm, bugün gençliği tehdit eden bir akım haline gelmiştir."

Doğru, ama niçinini iyi görmek gerekiyor. Küreselleşen mafyaya küresel bir gençlik gerekiyor. Kendi milletine, kendi halkına, millî devletine, özet olarak dünyanın ezilenlerine düşman, hainleştirilmiş bir gençlik gerekiyor.

Anarşizmin, özellikle gençlik içinde, eroinle birlikte tüketilmesi de çok anlamlıdır. Anarşizm de eroin gibidir. Uyuşturur. Aşırısı, altın vuruş denen intihara götürür. Uyuşturucu kullanımı, küreselleşmenin girdabına düşen bütün ülkelerde, bu arada Türkiye'de, hem çok zengin bir kesimin şımarık çocukları arasında, hem de sefaletin diplerine itilen kesimlerde hızla yaygınlaştırılmaktadır.

ABD, arkada kalan dönemde çeşitli akımları kullanmıştır. Ancak bu akımlar, yine de toplumla çeşitli bağlara sahipti, anarşist ise toplumla bütün bağlarını koparmıştır; ne anası vardır, ne babası, ne milleti vardır ne vatanı, ne ailesi vardır ne cemaati; ne ahlâk bilir ne görenek; bu nedenle Anarşizm, kendi milletine kurşun sıkmanın ideolojisi olarak, küreselleşmenin amaçlarıyla tam uyum halindedir; kumanda mekanizmasına tam itaat halindedir.

Kaosun Patlayıcı Maddeleri

Dünyada tutunacak hiçbir dalı olmayan Anarşizm, dün ölen aristokrasinin ve yok olan küçük burjuvazinin, ancak çok sınırlı ve çok dar kesimlerinde yankı bulabiliyordu. Şimdilerde ise, Anarşizm, sefalete itilen ve ölmesinde hiçbir sakınca olmayan üretim dışı ve işsiz geniş kitleler için, en uygun siyasal tüketim markasıdır. Büyük altüst oluşların cangılında sersemlemiş olan kesimler, Anarşizme yöneltiliyor.

Mafyalaşan emperyalist sistem, Ezilen Dünya ülkelerinde yüzde 10 çevresinde bir nüfusu zenginleştiriyor ve toplumun yüzde 90'ını aşırı yoksullaştırıyor, sefaletin içine yuvarlıyor. Bu yüzde 90 oranındaki büyük kitle, sistem için büyük tehdittir. Sistemin bu tehdidi etkisiz kılmak için bulduğu çare, o kitlenin enerjisini birbirini kırmaya ve amaçsız ve örgütsüz faaliyete yönlendirmektir. Birbirlerini vursunlar, kırsınlar, sağa sola koşuşsunlar, kargaşalık içinde çırpınsın dursunlar.

Üstelik Anarşizmin ezilen gruplara çekici gelecek isyancı temaları da var.

Sistem, kendini hedef alabilecek isyanı, yoksul kitleleri darmadağın eden bir dinamite dönüştürüyor. Böylece emperyalizm, biriken gazı boşaltmanın da ötesinde bir kazanç sağlıyor. Ezilen Dünya'nın enerjisi, Ezilen Dünya'yı kırmakta kullanılıyor.

Anarşizmin kaos teorileri, artık, küreselleşme dönemi emperyalizminin Ezilen Dünya'yı kaosun içine yuvarlama ihtiyacının aletidir.

Anarşizm şırınga edilerek vatansızlaştırılan, her türlü toplumsal bağdan ve kuraldan, her türden sorumluluk anlayışından, hesap verme duygusundan, vicdandan, bireysel ve toplumsal denetimden, örgütlenmeden kopartılan gençler, birer canlı bomba, fitili ateşlenmiş birer dinamit lokumu olarak toplumun içine atılmaktadır. Sistemin merkezleri bu görevi, Anarşizm, Otonomculuk gibi ipini koparmış eğilimlere vermiştir.

Sivil İtaatsizlik

Bugün gerek sistemin metropollerinde ve gerekse Ezilen Dünya ülkelerinde anarşistlerin, otonomların, eşcinsellerin vb. grupların sözde küreselleşme karşıtı eylemleri kışkırtılıyor ve örgütleniyor. "Küresel direniş" ve "Sivil itaatsizlik", aslında ABD emperyalizmine itaatin eylem biçimidir.

Bu eylemler kesinlikle kendiliğinden değildir, doğrudan doğruya sistemin merkezlerinde, SüperNATO güdümlü gizli servisler tarafından planlanmakta ve örgütlenmektedir. Bunu anlamak için, küresel direniş adı

altında yapılan eylemlerin vurduğu hedefleri sıralamak yeter: “Militarist Türk ordusu”, “Kasap Miloşeviç”, “Katil Saddam Hüseyin”, “İran mollaları”, “Castro diktatörlüğü”, “Kim Jong İl hanedanı”, “Çin emperyalizmi” vb., ABD emperyalizminin vurun dediği ne kadar kuvvet varsa, küresel direnişçilerin hedef tahtasındadır. Bunlar, Paris Metrosu’nun zeminine ABD emperyalizminin düşman ilan ettiği herkesi, bu arada Türkiye’nin Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu’nun resmini koymuş ve çiğnetmek istemişlerdir.

Sistem, bu akımları, hedef aldığı Ezilen Dünya devletlerine karşı seferber etmek yanında, toplumun içinde kaos yaratmak, toplumun devrimci örgütlenmesini bertaraf etmek, halkı birbirine düşürmek, halkın enerjisini amaçsız ve sonuçsuz hareketlere yöneltmek için de bir alet olarak kullanmaktadır. Kendiliğindenci olan Anarşizm, Otonomculuk, eşcinsellik gibi akımlar, sonuna kadar örgütlü ve silahlı olan sistemin kumandası altındadır.

Sistem, bu küreselleşme karşıtı denen eylemlerle toplumun özellikle genç kesimlerini, Ezilen Dünya ülkelerinde millî devlet ve orduyu yıpratmak için kullanmaktadır. Öte yandan toplumun genç nüfusu, adeta duvarlara çarpıla çarpıla güçsüz düşürülmekte, sersemleştirilmektedir. Örgütsüz gençlik, bir kaos ortamı içinde fareler gibi sağa sola koşuşmakta, yorgun düşmekte ve kaosun denetimi altında tutulmaktadır. Böylece toplumun gizil enerjisi, emperyalizme karşı devrimci amaçlar için harekete geçirileceğine, ABD’nin dünya imparatorluğu tasarımının gizil gücüne dönüştürülmektedir.

“Eşcinsellerin, hırsızların, kaçakçıların, asker kaçaklarının, serserilerin, marjinallerin, gedikli mahkûmların, bu türden asilerin, tüm yerleşik ahlâksal ve toplumsal değerlere meydan okuyan anarşistlerin”[97] sokaklarda yaptıkları gösterilerdeki yıkıcılıklarının sisteme hiçbir zararı yoktur; tam tersine sistem, bu kaosu kışkırtarak, bu kaosu yöneterek ayakta durmaktadır.

97 Aktüel, 5-11 Temmuz 2001.

Beyaz Saray’ın Soytarısı

Küresel sistemin efendileri, kurucu olmayan sözde yıkıcıları besliyor ve kışkırtıyorlar. Sistemin ihtiyacı, muhalif güçleri devrim yapacak kuruculardan uzak tutmak ve başıbozuk anarşistlerin peşine takmaktır. O nedenle başıbozuk yıkıcılık, her zaman sistemin sigortasıdır. Sistem,

yıkılmazlığını onlar aracılığıyla gösterir. Onların tarihsel rolleri, sistemin toplum üzerindeki otoritesini pekiştirmektir.

Sistemin sahipleri, eğer kendilerine “meydan okuyan” sözde yıkıcılar yoksa, onları yaratmak zorundadırlar. Her sistem, devrimci kurucuların önlerini kesmek için, kendi Bakunin’lerini ve Kropoktin’lerini üretmiştir. Sisteme, zaptiye kadar, “sivil itaatsizler” de gerekir. 1980’den sonra Erich Fromm’ların piyasaya salınması, anarşistlerin düğmelerine basılması ve ÖDP gibi Anarşizme komşu örgütlerin kurdurulması boşuna değildir.[98]

98 Aydınlık, 24 Kasım 2002.

Hiçbir doktrin, hayatın dışında kalamaz. Anarşizm de yıkıcılığıyla hayatın dışında kalamaz ve kalmamıştır. Anarşizmi hayatın içine çeken, hayatını kaybetmekte olan sistemin, ölüme giden hâkim sınıfıdır. Anarşizm, bütün fikirleriyle gerçeğin dışında dururken, kendisine verilen işlevle kollarından tutulup gerçeğin içine çekilir. Onun aşırı kendiliğindenciliği, sistem sahibinin aleti işlevinde hayat bulur.

Anarşizm, bugün emperyalist mafyanın neoliberal ideolojisinin bir kolu konumundadır.

Artık Anarşizm, Beyaz Saray’ın soytarısıdır.

ALTINCI BÖLÜM - ÖNÜMÜZDEKİ KAVŞAK

I. ALTI KESİŞEN

Bugün önümüzde altı ayrı sürecin birbiriyle kesiştiği bir kavşak görünüyor. O kavşakta acaba neler olabilir? Önce kavşakta buluşmakta olan kesişenlere bakalım.

Birinci Kesişen: ABD Irak'ta Yeniliyor

2003 yılının Nisan ayı başlarında, ABD askeri Bağdat'a girdiği zaman, emperyalizmin çizme parlatıcıları, "Nerede o Saddam'ın Devrim Muhafızları" diye naralar atıyorlardı. Bir yıl yeni doldu, onlara diyoruz ki, şimdi gördünüz mü güvenebileceğiniz bir efendiniz bulunmadığını?

Irak güçleri, dünya tarihinin en büyük kahramanlık destanlarından birini yazıyorlar. Komşularımız, kardeşlerimiz, akrabalarımız oldukları için, onlarla gurur duyuyoruz. Bu büyük savaş, yalnız kahramanlığıyla değil, savaş strateji, taktik ve tekniğine getirdiği çığır açıcı yeniliklerle de dünya tarihinde yer bulmaktadır.

Kuşkusuz daha zorluklar var. Ancak ışık görünmektedir artık. Irak yenmektedir. Ve bu savaş, "Devrimler çağı bitti" dendiği bir ortamda, 21. yüzyıl devrimleri için muhteşem bir açılış oluyor. Millî kurtuluş savaşı, böldük dedikleri Irak halkını birleştirmektedir. Herkesin elinde üç yıldızlı Irak bayrakları vardır. ABD'nin grafikerlere yaptırdığı mavi bayrak, Kıbrıs'ta olduğu gibi, bir kez daha bez parçası olarak kalmıştır. Savaş, Irak halkını daha da birleştirecektir. Milliyet ve mezhep ayrılıkları, çeşitli tertipleri göğüsleyerek aşılmaktadır ve nice çılgınca tertipleri alt ederek aşılacaktır. Emperyalizmin böldüğü halkları, devrim birleştirmektedir. Irak'ın Kemalistleri diyebileceğimiz BAAS, millîci-halkçı-laik birikimiyle burada çok önemli bir görev yapıyor.

ABD birlikleri Bağdat'a girdiği o en dar günde, silahı çok olanın değil, silahı az olanın bu savaşı kazanacağını belirtmiştik. Teknolojisi ürkütücü olan zenginlerin değil, teknolojisi geri olan yoksulların bu boy ölçüşmeden zaferle çıkacağını güvenle vurgulamıştık. Bizim Kurtuluş Savaşımız, Çin Devrimi, Kore, Vietnam, Cezayir, Kamboçya, Laos devrimleri, özetle 20. yüzyıl, bunu kanıtlamıştı zaten. İşte kurtuluş savaşlarının tunç yasası yine yürürlüktedir. NATO, artık ABD için şerefli bir geri çekilişi örgütlemek durumuyla karşı karşıyadır.

İkinci Kesişen: Avrupa ve Diğer Büyük Devletler Atağa Kalkıyor

ABD Irak'ı işgal etmekle, aynı zamanda rakip gördüğü diğer büyük devletlerin çıkarlarına karşı kritik bir hamle yapmıştı; yalnız Ezilen Ülkeleri değil, İngiltere ve İsrail bir yana, bütün dünyayı karşısına almıştı. Dikkatli bakılırsa, ABD'nin Paris ve Berlin'de oturan müttefikleri şimdi kıs kıs gülmektedirler. Moskova ve Pekin de, ABD'nin önünü kesecek girişimlere katılacak ve destekleyeceklerdir. Artık atak sırası, ABD'nin rakiplerinde ve karşıtlarındadır. Nitekim Avrupa'ya bağlı güçlerde pek rastlamadığımız bir tavır gelişiyor son zamanlarda. NATO karşıtı eylem hazırlıkları yapılıyor. Buradan da anlaşılıyor ki, Almanya ve Fransa, ABD'ye karşı daha cesur bir tavıra girmektedirler.

Üçüncü Kesişen: Irak'ın Komşuları İnisiyatif Kazanıyor

ABD, Ortadoğu'ya yeni bir düzen vermeye Irak'tan başladığını ilan etmişti. Savaşın eşiğinde 90 bin kişilik ABD Ordusu'nun Türkiye'ye konuşlandırılması gündeme gelmişti. Türkiye'nin işgali böyle başlayacaktı. Ortadoğu'nun bütün rejimleri birer birer değiştirilecekti. Sırada kim var diye soruluyordu. Irak'ın işgalinden sonra Türkiye, İran ve Suriye topun ağzında görünüyordu. Suudi Arabistan ve Körfez ülkeleri, hepsi ABD tarafından "dizayn" edilecekti. "Dizayn" sözcüğü, Türkçemize değil, onlara ait.

Irak güçleri, aynı zamanda komşuları için savaştı. Komşuları da büyük belaya karşı şu veya bu yoldan ve kendi konumlarının elverdiği oranda Irak'ı desteklediler. 2003 yılı Temmuz ayı başında, Türk subay ve astsubaylarının başına çuval geçirilmesinden sonra, ABD Savunma Bakanı Rumsfeld'in Tayyip Erdoğan'a yazdığı mektubu hatırlayınız. Orada Türk Ordusu, açıkça ABD'nin başını çektiği Koalisyon güçlerine karşı askerî harekâtlar hazırlamakla suçlanıyordu.

Artık çuval, ABD Ordusu‘nun başına geçmektedir. Ve bölge ülkeleri inisiyatifi adım adım ele geçirmekteler.

Ancak bölge yine de ciddi tehdit ve tehlikelerle karşı karşıyadır. ABD, Irak’ı “Lübnanlaştırmak” amacıyla bir iç savaş kışkırtarak aniden çekilebilir. Irak’ta ülkenin birliğini sağlayacak bir önder örgütlenmenin ve gücün oluşması, belirleyici önemdedir. Türkiye, İran, Irak gibi bölge ülkeleri, hatta Suudi Arabistan, Irak’ın birliğinin sağlanmasına yardımcı olmak konumundadırlar. Bölge ittifakı, yalnız Irak için değil, bütün bölge ülkelerinin güvenlik ve birliği için gereklidir; şarttır. Bu koşullarda İran Dışişleri Bakanı, 2004 yılı Mayıs ortasında, Esenboğa Havaalanı’nda İran’ın Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti konusunda bir açılımda bulunacağı işaretleri veren bir demeç vermiştir. Türkiye ve İran arasında yakınlaşmanın geliştirilmesi, dünyanın geleceğini etkileyecek önemdedir. ABD de bunun farkındadır ve böyle bir yakınlaşmayı baltalamak için her şeyi yapmaktadır.

ABD’nin yenilgiye gitmesi ve bölge güçlerinin yükselişe geçmesi, ABD işbirlikçisi güçlerin hareket alanını daraltmaktadır. Kuzey Irak’ta ABD güdümlü kukla devlet kuranların bir süreden beri sesi çıkmıyor. Irak’ın kuzeyinde yaşayan Kürt halkı, emperyalizme bel bağlayan yöneticiler tarafından bir kez daha aldatılmış ve büyük tehlikelerin kucağına itilmiştir. Bu koşullarda bölge ittifakının Kürtleri de kucaklayabilmesinin koşulları oluşmaktadır. Böyle bir birlik, yeni önderliklerin ortaya çıkmasını gerekli kılmaktadır. ABD’nin iç savaş planlarının bozulması, en başta yoksul Kürt kitlelerinin yararınadır. Çünkü ABD onları ateşe sürmeye hazırlanmaktadır. Kürtler, 1964, 1973 ve 1990’da ABD tarafından üç kez Irak’a karşı savaşa yöneltildiler ve daha sonra ortada bırakıldılar. Aynı yanlışa düşecek olurlarsa, iç savaşın faturası, en başta onlara çıkacaktır. Ders çıkarmak için yeterli tecrübe birikmiş bulunmaktadır.

Dördüncü Kesişen

Dick Cheney Savaş Çetesine Çılgınlık Ruhsatı

2004 yılı Kasım ayında yapılan ABD Başkanlık Seçimi’nin sonuçları, dünyayı dikkatli izleyen ve tahlil eden çevrelerde, Dick Cheney Savaş Çetesi’ne çılgınlık ruhsatı olarak yorumlanmıştır. Ne var ki, Bush yönetiminin çılgın hesapları, Bağdat’tan dönmektedir. Yalnız Bağdat’tan mı, ABD saldırganlığı kendisine o kadar geniş bir cephe açmıştır ki, artık o cephenin esiri olmuştur ve o cephede yenilgiye koşmaktadır.

Beşinci Kesişen: Türk Milleti ve Ordusu

ABD Güdümlü “İslam Cumhuriyeti” Planını Çökertiyor

ABD’nin o zamanki Dışişleri Bakanı Powell, 2004 yılı Mart ayında Türkiye’nin “İslam Cumhuriyeti” olduğunu ilan etti. Siz, bunu “Haçlı Cumhuriyeti” diye okuyun.

İşçi Partisi, Tayyip Erdoğan iktidara getirilişini daha ilk günden gayrimeşru ilan etmişti. Bugün Tayyip Erdoğan yönetiminin gayrimeşru olduğu saptaması gittikçe yayılmaktadır. Çünkü bu iktidar, Türkiye’yi içerden vurmaktan başka bir iş yapmıyor. Cumhuriyet, meşruluğun temelidir. Cumhuriyeti yıkmak ise, en büyük suçtur. Irak’ın ABD emperyalizmine ağır darbe indirdiği koşullarda, Türkiye’nin millî güçleri de ayağa kalkmakta ve ABD güdümlü Haçlı İrtica’nın karşısına dikilmektedir. ABD emperyalizminin Türkiye’yi ve Türk Ordusu‘nu Tayyip Erdoğan’lar aracılığıyla denetim altında tutamayacağı belli olmuştur. O zaman başka bir denetim aracı gündemdedir. Arayış başlamıştır.

Altıncı Kesişen: Ayak Sesleri Gelen Ekonomik Kriz Koşullarında

Tayyip Erdoğan Yönetiminin Sonu Gözüktü

Tayyip Erdoğan yönetiminin sonu gözükmüştür. Kuzey Kıbrıs’ı vermesi için ömrü uzatıldı, ama onu da beceremedi. İşçi hareketinin ayak seslerini üniversitelerin ve gençliğin ayak sesleri izledi. Arkasından Türk Silahlı Kuvvetleri’nin komutanları, Cumhuriyet’i ve vatanı savunmak için “ahdettiklerini” açıkladılar. Daha çok Misakı Millî diye bilinen ve Ahdı Millî diye de anılan Büyük Yemin yeniden tarihin gündemine gelmiştir. Bu yemin aslında, Millet ile Ordunun ortak yeminidir ve Millet ile Ordunun ortak eylemiyle yerine getirilmiştir.

Ve milletin ayak seslerine ekonomik krizin ayak sesleri karışıyor. Rekora giden dış ticaret açığına bir başka rekor eşlik ediyor; bütçe açığı da gemi azıya aldı. ABD işbirlikçisi büyük tefeciye, hortumcuya, dolar ve borsa vurguncusuna çalışan mafya ekonomisinin matematiği, bu yılın sonuna doğru devalüasyonu (Türk lirasının değerinin düşürülmesini), şiddetli zamları ve ağır vergileri zorunlu kılıyor. Cumhuriyet’i yıkan tarikatlar yönetimi, halkı çılgınca yoksullaştırmaktadır. En önemlisi, dar gelirlilerin yoksullaştığı dönemden, artık zenginlerin de mülklerini ve sermayelerini kaybettikleri bir döneme girilmektedir. Turgut Özal’lardan beri uygulanan Neoliberal programı sürdüren Tayyip Erdoğan yönetimi, Türkiye’nin iç ve dış borcunu kısa zamanda toplam 300 milyar dolara tırmandırmıştır. Deniz bitmiştir. Türkiye’ye haciz konması aşamasına gelinmiştir. Türkiye,

borçlarını Mehmetçiğin kanı ve toprakla ödeme tehdidiyle yüz yüze gelmektedir.

II. KAVŞAK

Kavşaktaki Olası Gelişmeler

Kesişenlerin kavşağında kısa sürede olası gelişmeler şöyle belirlenebilir:

Bir: Irak'ta yenilen ABD geri adım atmak durumundadır.

İki: Müttefikleri dahil büyük devletler, ABD'ye bu geri adımda "yardımcı olmaya" hazırlanmaktadırlar.

Üç: Irak, bağımsızlık zaferine doğru ilerlemektedir; ancak önünde iç savaş tertiplerini aşma sorunu bulunmaktadır.

Dört: ABD, saldırganlığını çok geniş bir cepheye yayarak, kendi yenileceği cepheyi yaratmış bulunmaktadır.

Beş: Irak'ta yenilgiye giden Dick Cheney Savaş Çetesi'yle kaderini birleştiren Tayyip Erdoğan yönetiminin de sonu gözükmüştür. Türkiye'yi içerden vurmak için tepemize oturtulan bu iktidar, Türkiye'yi içerden vurma yeteneğini hızla kaybetmektedir.

Gerileyen ABD, ilerleyen Irak, sürece dahil olmak isteyen Avrupa ve Rusya, inisiyatif kazanan bölge ülkeleri; bütün bu güçler hangi kavşakta buluşacaklar? Ve o kavşakta, bütün bu güçlerin amaçladığı ve ulaşabileceği çözümler nelerdir? Bu kavşakta, Türkiye'yi hangi seçenekler beklemektedir?

ABD Türkiye'yi Büyük Ortadoğu Planı'na Katmak Peşinde

ABD, yeni bir mevzide tutunmak peşindedir. Washington, denetim altına alamadığı Irak'ta NATO desteğiyle yeni bir arayışa girmiş bulunuyor. NATO toplantısının gündeminde ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi bulunuyor.

Irak direnişinin başarılarından sonra ABD için tek bir çare gözüküyor: Türkiye'yi ne yapıp yapıp kriz bölgelerine müdahale misyonuyla harekete geçirmek. Bu dayatmaya başta İşçi Partisi olmak üzere Türkiye'nin millî güçleri başından beri direniyor. Türk Ordusu da 1996 yılından sonra direnen cephedeki yerini aldı ve ABD planlarını bozdu. ABD, Türk Ordusu'nu hizaya getirmek için, 1990 sonrasında Kuzey Irak'ta kukla devleti kurdu; Kıbrıs üzerinden yöneltti̇ği baskıları ağırlaştırdı ve özellikle ekonomik alanda Türkiye'nin direncini çökerten bir çizgi izledi. ABD bu uygulamaları, Türkiye'yi 1999 yılında AB kapısına bağlayarak gerçekleştirdi. Dahası, ABD 2002 yılında yürüttüğü operasyonla,

Türkiye'yi içerden vuracak bir hükümet kurmayı da başardı. Böylece Türkiye ve Ordusu dış cepheden ve iç cepheden kuşatıldı. Çuval geçirme olayı, bu kuşatmanın tamamlandığı noktada gerçekleştirildi.

Ancak bütün bunlara rağmen, ABD, Türk Ordusu'nu hizaya getiremedi. Hele Irak'ta zora girdiği koşullarda, ABD'nin bu amacına ulaşması daha da zorlaştı. ABD açısından en önemli olgu, Türk Ordusu'nu Tayyip Erdoğan yönetimi aracılığıyla kontrol altına alamayacağıdır. Washington, herhalde bunu biliyordu. Tayyip Erdoğan hükümetinin görevi, Türk Ordusu'nun direncini kıracak iç ve dış baskıları ağırlaştırmaya yardımcı olmaktı. AKP iktidarının bu görevi kısmen yerine getirdiği ancak kısmen de yerine getiremediği görülüyor. Tayyip Erdoğan yönetimi, tezkereyi çıkartamadı ve ABD Ordusu'nu Türkiye'ye getirtemedi. Bununla birlikte içerde Haçlı İrtica'yı güçlendirdi. Bu sayede ABD, Türk Ordusu'nu devlet kurum ve kadroları aracılığıyla da kuşatmış oldu. Ne var ki, bu arada Irak'ın direnişi ABD'nin tertibini büyük ölçüde bozdu.

Amerika'nın Yeni "Mutabakat"çıları

Şimdi bu gelinen noktada Türkiye'deki Amerikancı güçler, Tayyip Erdoğansız bir Amerikancı çözüme yönelmiş bulunuyorlar. 17-18 Mayıs 2004 tarihli Star gazetesinde Bedrettin Dalan ile tam sayfa bir görüşme yayımlandı. Birkaç yıl öncesine kadar Org. Çevik Bir'le birlikte hareket eden Bedrettin Dalan'ın söylediklerini okuyunca, Amerikancı güçlerin yeni yönelişini, onun ağzından özetlemenin çok kavratıcı olacağını gördüm. Bedrettin Dalan, ABD'nin dayattığı misyonu benimseyerek, durumu şöyle özetliyor:

> "Amerika Hazar'ın doğusu ve Hazar'ın batısında iki proje yürütüyor. Hazar'ın doğusu Afganistan, Kırgızistan, Özbekistan, Kazakistan, bütün buralarda Hayber Geçidi ve aşağıya, oraların petrol ve doğalgaz meselesi artı İran'ın doğusunu kuşaklama, Çin'i batısından sarma, mükemmel bir operasyon. Bence bitti o iş. Şimdi ikinci, Hazar'ın batısı operasyonu, taa Kafkaslar'dan Umman Körfezi'ne kadar inen dikey bir coğrafyada petrolleri kontrol etmek. Bunun için de oradaki mahalli hükümetleri kontrol etmek. Bu, Amerika'nın ulusal çıkarları açısından doğal bir hadise. Bir yandan da petrolün tek hakimi olmak suretiyle Avrupa'da gelişen ABD karşıtı oluşan başka bir gücü de kontrol etmek. Amerika böyle bir operasyon yapıyor, sen Türkiye'de tümüyle, hayır ben bu

operasyonun dışında kalacağım dediğin zaman, bitaraf olan bertaraf oluyor. (...) Türkiye, olayın önünde koşmuyor. Koşmadığı için de Güneydoğu’da pat diye bir Kürt Devleti çıkarıyorlar. O da aslında Türkiye’yi silkelemek için yapılmış bir senaryo. (...) Ortadoğu’nun yönetimleri çok eskidi. Mesela Saddam eskimişti, gitmesi gerekiyordu. Suudi Arabistan yönetimi çok eskidi. (...) Halkın kendisi değiştirirse kontrolden çıkar. O halde kontrollu bir değişim yapmak lazım. Büyük Ortadoğu Projesi, bu eskimiş yönetimleri kontrol altında yenilemek. Kafkaslar’dan aşağı kadar patronluğunu ilan edip Avrupa’ya petrolü silah olarak kullanarak otur oturduğun yerde demek, işin aslı bu. Tabii bu arada İsrail’in güvenliği de sağlanmış oluyor. (...) Amerika Türkiye’yi bir şekilde içine almazsa, mutabakat sağlanmazsa, Ortadoğu’da bu proje asla gerçekleşemez. Irak’ta tek başına gerçekleşemedi. Osmanlı’nın Ortadoğu’da büyük tecrübesi var. Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya’ya baktığınızda üçünün de barış devrinin Osmanlı yönetimi zamanı olduğunu görüyorsunuz. (...) Bu bölgede sulh, sükûn, barış isteniyorsa, Türkiye’nin, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin gücü mutlaka lazım. Bunu Amerika biliyor, ama Türkiye’de belli mutabakatları sağlayamıyor ve o yüzden devamlı gerilim çıkıyor. (...) Yeditepe Üniversitesi’nde Think Thank grubumuzun başında emekli bir orgeneral var. Edip [Başer] Paşa. (...) Ankara oturacak Ermeni Enstitüsü’nü de, Kürt Enstitüsü’nü de kuracak. Ankara bize görev verirse, Ankara’dan alacağımız talimatla biz de burada paralelini götürürüz, ama koordinasyon Ankara’da olacak. (...) Ben Türk milliyetçisiyim, net ve kesin söylüyorum. (...) Çıkış yolunun bir tek şey olduğunu düşünüyorum, doğru eğitim. Atatürk’ün yolunda giden açık fikirli insanlar. (...) Türkiye 1946 yılında demokrasiye geçerken burjuva ahlâkı ve kontrolu olmadığı için, demokrasi doğrudan doğruya siyasetçilerin elinden otomatik olarak Şemsettin Günaltay’la başlamıştır, tarikatların eline verildi. Kurulu sistem oydu, tarikatların 1 000 yıllık geçmişi var. Yani NGO dediğimiz sistem. Sivil toplum örgütü, gerçekten Türkiye’de NGO olarak tarikatlar vardır. Sistem tarikatların eline geçmiştir.”[99]

99 15 Şubat 2004 gecesi, Kanal D’de, Fatih Altaylı’nın “Teke Tek” programında yapılan bu dehşetli açıklama için bkz. Hürriyet, 16 Şubat 2004.

Bedrettin Dalan, Necef Uğurlu'ya söylüyor bunları. Ancak asıl konuşanın, ABD'de hazırlanmakta olan yeni planın sözcüleri olduğu rahatlıkla söylenebilir. Dalan'ın ABD'nin "Hazar'ın doğusunda işi bitirdiği" yolundaki iddiasını tartışmıyoruz bile. Gerçekçi olmasa da, Türkiye'de ABD'nin gücünü pazarlayanlar açısından zorunlu bir iddia.

Türkiye'nin önemini satmak isteyenler, eskiden beri iki tez üzerine oturturlar bu satış politikasını.

Birincisi, Türkiye kamuoyuna yöneliktir: "ABD işi bitirmiştir; ABD'nin yanında yer almazsak bertaraf oluruz." Hatta bertaraf olmak ballandıra ballandıra anlatılır: "Türkiye, olayın önünde koşmadığı için de Güneydoğu'da pat diye bir Kürt Devleti çıkarıyorlar" denir. ABD'nin sopası gösterilir. "Türkiye'yi silkeleme" görevi, Türkiye'deki reklam kuruluşlarına yaptırılır. Cengiz Çandar, bu tezi "Ya büyüyeceğiz, ya küçüleceğiz" diye özetlemişti.

İkinci tez ise Washington'daki efendilere yöneliktir: Bizi kullanmazsanız, hedefinize ulaşamazsınız. Başka deyişle: "Biz sizin için vazgeçilmez bir aletiz."

Dikkat edilirse, bu iki tez birbirini çürütmektedir. Eğer ABD, bu işi Türkiye'siz yapamıyorsa, işi bitirdiği falan yoktur. Eğer Türkiye, ABD açısından vazgeçilmezse, alet konumuna düşmek zorunda değildir. Türkiye, ABD'den vazgeçerse, ABD işi bitiremez ve Türkiye de işin dışında kalmış olmaz. Demek ki, aslında Türkiye'nin ABD'ye boyun eğme mecburiyeti yoktur ve ABD'nin de Türkiye'yi silkeleme kudreti yoktur.

ABD'ye Türk Ordusu ile "Mutabakat" Sunuşu

Bedrettin Dalan'ın önümüzdeki dönem Türkiye'de önemli bir rol oynayacağını sanmıyoruz. Ancak söyledikleri, ABD ile Türk Ordusu arasında "mutabakat" hazırlayanların görüşlerine tam oturduğu için, buraya uzun uzun aldık. Türkiye'nin önemini satanlar, şimdilerde yeni bir iktidar arayışı için harekete geçmiş görünüyorlar. ABD'nin Tayyip Erdoğan'a yüklediği rol, şimdi de tarikatçı olmayan, "Mason Atatürkçüsü" diye anılan cinsten yeni bir ekibe yüklenmek isteniyor. Bedrettin Dalan, ABD'ye şöyle seslenmektedir: "Bölgeye hükmetmek istiyorsan, Türk Silahlı Kuvvetleri'ne mutlaka hükmetmelisin." "Mutabakat" kavramı, burada, "hükmetme" kavramını yumuşatan sözcüktür ve aynı zamanda anahtar sözcüktür. Bazı emekli generallere maaş verenler, bu ilişkiden de yararlanarak, ABD'ye tepsi içinde "Türk Ordusu ile mutabakat" sunuşunda bulunmaktadırlar. Ve

eğer ABD ile Türk Ordusu arasında bu bağlantı kurulamazsa, “devamlı gerilim” çıkacağı belirtilmektedir. Bunu, Dalan’a göre, ABD de bilmektedir.

Bizim işaret etmek istediğimiz tehlike tam da budur.

Büyük Ortadoğu Projesi ve “İslam Cumhuriyeti”

ABD, Türk Ordusu’nu Tayyip Erdoğan’lar aracılığıyla kontrol altına alamamıştır ve alamaz da. ABD, Türk Silahlı Kuvvetleri’ni piyonlaştırma çabasını artık yeni bir zeminde yürütecektir. “İslam Cumhuriyeti” sopası, biraz da bu yeni zemini yaratmak için gösterilmiştir. Tayyip Erdoğan’a “Diyarbakır’ı ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi içinde merkez yapacağız” açıklaması da, aynı tehdidi dile getirmek için yapılmıştır. Önce sopayı göster, sonra uzlaşma zeminine çek; politika budur. Bu arada havuç da uzatılmakta, tarikatlardan vazgeçilebileceği mesajları da verilmektedir.

Türk Ordusu’nun belli mecburiyetleri ve kaygıları olduğunu ABD çok iyi bilmektedir. Bu mecburiyetler ve kaygılar, TSK Komutanları tarafından “ahdettik”, yani yemin ettik diye ifade edilmektedir. Bilindiği gibi, Kurtuluş Savaşı’mızın programı olan Misakı Millî veya Ahdi Millî, “millî yemin” anlamına geliyordu. Türk Ordusu, “İslam Cumhuriyeti” istemiyor; tarikatları yasadışı görüyor. İç cephedeki kırmızı çizgi budur. Dış cephedeki kırmızı çizgiler ise, Kıbrıs ve Kuzey Irak hattındadır. Bu çizgilerin bozulduğu söylense de, Türk Silahlı Kuvvetleri’nin “Hattı müdafaa” değil, fakat “sathı müdafaa” taktiği içinde bulunduğu bilinmektedir. Aslında Türk Silahlı Kuvvetleri, kırmızı çizgileri değil, fakat kırmızı düzlemi savunmakta, yani vatan savunması yapmaktadır. Kırmızı çizgiler geçici olarak terk edilmiş gibi görünmektedir, ancak daha geri hatlarda ve yeniden kazanılmak için bir savunma mevzisi kurulmuştur. Öte yandan Türk Ordusu’nun ABD ile NATO içinde veya ikili ilişkiler kapsamında yarım yüzyılı aşan bir süredir devam eden ilişkileri bulunmaktadır.

Türk Ordusu’nda Türkiye’yi savunma kaygıları da var; ABD’ye bağımlılıklar da var, komuta kademesinin kararlarını etkileyen iki karşıt etken bunlardır. Genelkurmay İkinci Başkanı Org. İlker Başbuğ, ABD’den döndükten sonra, 19 Mart 2004 günü bu iki karşıt etkenin bileşkesini açıklamıştı. Açıklama, önce ABD ile Büyük Ortadoğu Projesi konusunda anlaşmaya vardıklarını içeriyordu:

“Washington’daki temaslarımızda Büyük Ortadoğu Projesi’ni de muhataplarımızla ele aldık. Burada temel nedenin, terörle mücadelenin

daha etkili kılınması olacağına inanıyoruz. Terörü en alt düzeye indirmek için silahlı mücadele dışında, teröre neden olan unsurları ortadan kaldırmak gerekiyor. Bu açıdan Büyük Ortadoğu Projesi'nin yararlı, isabetli olacağı düşüncesindeyiz. Teröre karşı mücadelenin sadece askerî tedbirlerle olmayacağını biz 80'lerden beri söyledik. Eğitimsel, ekonomik, sosyal, kültürel unsurlar da olmalı. Bu girişimin şeffaf olması, tepeden inme, zorlayıcı olmaması gerektiğini de muhataplarımızla paylaştık."

Başbuğ'un açıklamasındaki ikinci önemli nokta ise, ABD'ye yapılan bir itirazı içeriyor ve muhatapların bu itirazı anladıkları belirtiliyordu: "İslam devleti modeli gibi kavramlar ortaya atılıyor. Hem laiklik, hem ılımlı İslam devleti birarada olmaz. Ya biri, ya diğeri olur. Biz anlattık, Türkiye'nin laik, demokratik, sosyal bir hukuk devleti olduğunu, bunun dışındaki düşüncelerin uygun olmadığını düşünüyoruz. Bu muhataplarımızla çok iyi anlaşıldı."

TSK NATO Temsilcisi Korg. Engin Saygun da, 4-7 Nisan 2004 günlerinde Washington'da gerçekleştirilen Amerikan-Türk Konseyi 23. Yıllık Konferansı'nda aynı görüşü dile getirmiştir:

"Ortadoğu'da makul bu girişimi desteklemeye istekliyiz. Türkiye, bölgesinde barış ve istikrar görmek istiyor. ABD'nin Büyük Ortadoğu girişimi takdire şayan. Bu girişimin politikalarımızda derin etkisi olacak. Ancak halen projede belirsizlikler var. Karanlık noktalar aydınlanmalıdır. Ortadoğu'da istikrar ancak barışçı yöntemlerle sağlanabilir. (...) Türkiye, diğer Avrupa ülkeleriyle gruplandırılmalı, hedef ülkelerle değil."

Özetlenecek olursa, Genelkurmay 2. Başkanı ve TSK NATO Temsilcisi, Büyük Ortadoğu Projesi'ne evet, İslam Cumhuriyeti'ne hayır diyorlar. Büyük Ortadoğu Projesi, İslam Cumhuriyeti şartına bağlanırsa, kabul edilmiyor. Bu açıklamalar, ne kadar dikkatli formülleştirildi ve Komuta kademesinin görüşünü ne kadar temsil ediyor, bu tartışılır. Ancak iki komutanın açıklamaları, ABD ve Türkiye'de Atlantikçiler arasında oluşturulmakta olan yeni çözüme denk düşmektedir. Bu yeni çözüme göre, ABD, "İslam Cumhuriyeti"nden vazgeçiyor ve Türk Ordusu'nun kendi milleti önündeki sorumluluklarını dikkate alıyor görünecek, Türk Ordusu ise, Büyük Ortadoğu Projesi'ndeki rolünü üstlenecek. Bir bakıma 12 Eylül'ün yeni bir uygulaması!

Piyon Fedası

Hemen belirtelim: Washington yönetimi de, hattı değil, sathı savunmaktadır. Belli hatlardaki geri çekilişler, sathın tamamını ele geçirmek içindir. ABD stratejisinde Türk Ordusu'nun bölge polisi haline getirilmesi kilit önemdedir. Öyleyse bu kilit işin yapılması için, bazı hatlarda geri adımlar atılabilir. Örneğin Tayyip Erdoğan'ı her an ve duraksamadan feda edebilir. Mason ve Rotary kulüplerinin bayraktarlığını yaptığı sahte bir laiklik anlayışı, her an desteklenebilir. Zaten o sözde "laiklik" ile Tayyip Erdoğan'ın Haçlı İrticası, Türkiye tarihinde her zaman el eledir, iç içedir. Türk ordusu, Türk ordusu olmaktan çıkarılıp kriz bölgelerine sürüldükten sonra, artık Cumhuriyet Devrimi'ni savunma ve "İslam Cumhuriyeti"ni önleme şansını da kaybeder. Irak, İran, Suriye, Arap ülkeleri, hatta Rusya ve diğer Asya ülkeleri ile karşı karşıya getirilen bir Türkiye, o andan itibaren ABD'nin dayatmalarına boyun eğmek zorundadır. ABD'ye mecbur ve muhtaç duruma düşen bir Türkiye'de, artık Türk Ordusu'nun kırmızı çizgileri de kalmaz, o kırmızı çizgileri kurtarma umudu da. Bu süreç, kaçınılmaz olarak Türk Ordusu içinde birbirini izleyecek bölme ve iç çatışma kışkırtma operasyonlarıyla yürütülür. Bu gerçekler ışığında Org. İlker Başbuğ ve Korg. Saygun'un açıkladığı görüşler, Türkiye açısından şu an en tehlikeli çözümleri yansıtmaktadır. Bu görüşlerin "taktik nedenlerle ABD'yi oyalamak için öne sürüldüğü" gerekçesi, durumu kurtarmaz. Çünkü millet ve ordu yanlış yönlendirilmektedir. Daha doğrusu, milletin ve subay kitlesinin komuta kademesine olan güveni sarsılmaktadır. Çünkü artık milletin geniş kesimi de Ordu'nun subay kadroları da bilmektedir ki, vatan ve cumhuriyet ABD ile işbirliği içinde savunulamaz.

Bütün bu nedenlerle Türkiye'de millîci güçlerin programının merkezînde, tıpkı 20. yüzyılın başlarında olduğu gibi, emperyalizme karşı kararlı ve tutarlı tavır bulunmaktadır.

Önümüzdeki süreçte Türkiye'nin önemini satma politikası sık sık gündeme gelecektir. Sonu gözüken Tayyip Erdoğan yönetiminden vazgeçme karşılığında, ABD ile uzlaşma yolları arayan güçler vardır. Hatta bu güçler, Tayyip Erdoğan yönetimini kuran ve düne kadar destekleyen güçlerdir.

Türkiye'nin önemini satan firma iflas edince, o firmanın arkasındaki sermaye, yeni bir firmayla ortaya çıkmaktadır. Yakın tarihimizde hep buna tanık olduk. Bu senaryo bir kez daha tekrar edilebilir mi? İşte bu satırlar, böyle bir tertibe karşı milleti ve orduyu uyarmak için yazılmıştır.

Kolay Olan ABD'ye Direnmek

Türkiye için, İngiliz emperyalizmi 20. yüzyılın başlarında neyi ifade ediyorsa, bugün de ABD emperyalizmi aynı tehdidi ifade ediyor. Ve zor olan, ABD'ye direnmek değil, ABD'nin piyonu olmaktır. ABD'den korkarak hesap yapanların hesapları yanlış çıkmıştır. Savaşın galibini silahların sayısının belirlediğini sanan bazı muhasebeciler, savaş tarihlerini bilmiyorlarsa, Irak'a bakmalıdırlar.

O yanlış hesap sahipleri, Tayyip Erdoğan'lar ile birlikte Türk Ordusu'nu Irak'ın felaket üçgenlerine sürmeye kalkışmışlardı. Hatta Tezkere'nin reddinden sonra Tayyip Erdoğan'lar ile aynı ezikliği paylaşmışlardı. Eğer onların istediği olsaydı, Türkiye işgal edilmişti ve Türk Ordusu da Irak batağında ABD'nin bozgununu paylaşacaktı.

Bugün Türkiye'nin önüne aynı senaryo, bu kez NATO perdesi altında ve "mutabakat" yalanlarıyla getirilmektedir.

Türkiye'nin ABD'nin içte bölücülüğü ve gericiliği silahlı kalkışmaya kışkırtma tehditlerine boyun eğmek vahim hatadır. Cumhuriyet ve vatan, gericilik ve bölücülüğü etkisiz hale getirmeden kurtarılamaz. Büyük devrimci Mustafa Kemal önderliğindeki Kurtuluş Savaşı'mız, aynı zamanda bir iç savaştır. Bütün mesele, kendi yurttaşlarımızı Türkiye'nin birliğine ve Cumhuriyet Devrimi'ne kazanacak devrimci-halkçı programı uygulamaktır. O programı uygulamaya cesareti olmayanlar, mafya-tarikat düzeninin efendileriyle işbirliğinden vazgeçemeyenler, en azından onların üzerine yürüme cesareti olmayanlar, ABD ile "mutabakat" arayışlarına razı oluyorlar.

ABD ve Batılı emperyalistler, bizim Kürdümüzü kazanmak için her şeyi yapıyorlar ve hatta bize İkiz İhanet Yasaları'nı bile dayatabiliyorlar; ancak biz Cumhuriyet güçleri, kendi Kürdümüzü Türkiye'ye kazanacak politika ve programların sahibi olamıyoruz. Madem Türkiye, Kürt yurttaşlarımızın çeşitli haklarını gerçekleştirecekti, bunu niçin kendi iradesiyle ve birlik için yapmamıştır da, Batı'nın dayatmasıyla ve bölünme planlarına yardımcı olmak için yapmaktadır?

Mesele niçin şöyle konmuyor: Irak'ın yendiği bir ABD'ye karşı Türkiye kendisini savunacak güçten ve birikimden yoksun mudur? Üstelik ABD bölgede çok zor durumdadır ve gelişmeler Kemalist Devrim'i tamamlama programı için son derece elverişlidir. Ekonomik gidiş, Haçlı İrtica'nın aldattığı kesimleri uyandırmaktadır. Öte yandan ABD'nin yenilgisi,

Türkiye'deki Kürt kitleleri içinde yeniden birlik eğilimini güçlendirmektedir. O zaman iki şeye ihtiyaç vardır: Kararlılık ve biraz sabır! Ve tabii her şeyden önce Kemalist Devrim'i tamamlama programına!

Küresel Mafyanın Yeni Seçeneği ve Millîci Seçenek

Tayyip Erdoğan yönetimini götürmek için iki çizgi var:

Biri, küresel mafyanın yeni seçeneğidir. Türkiye'de millîci kesimle ilişkisi olan bazı kesimler de bu seçenekle cilveleşmektedirler. ABD'nin yeşil ışık yakmasına bağlanmanın ve bütün politikaları bu eksende belirlemenin başka bir anlamı yoktur.

Bu seçenekte, halk kitlelerine piyon rolü verilmektedir; ilerici ve millîci güçler kullanılacak kuvvetler olarak görülmektedir. Bu çizgi, ABD'nin Türkiye üzerindeki denetimini tazelemeye, Türk Ordusu'nu iç çatışmalara sürüklemeye ve ABD kontrolüne teslim etmeye hizmet eder. Bu çizgi, Türkiye'nin haracını yiyen büyük tefecinin, hortumcunun, dolar ve borsa vurguncusunun tahakkümüne dokunmaz, dolayısıyla Cumhuriyet'i yıkımdan kurtaramaz; dolayısıyla Turgut Özal-Tansu Çiller-Tayyip Erdoğan politikalarını yeniden üretir.

Millîci çizgi ise, Türkiye halkına güvenir, halkın bağımsız eylemini harekete geçirir, millet ile ordu arasındaki bağı güçlendirir. Tayyip Erdoğan yönetimine, millet-ordu birliğiyle son verir ve millî hükümetin yolunu açar. Bu çizgi, bağımsızlığı kazanır, millî devleti millî ekonomi temelinde yeniden yapılandırır; Cumhuriyet'i yeniden kurar; Kemalist Devrim'i tamamlar.

Irak direnişinin şahlandığı ve Türkiye'de işçi kitlelerinin, üniversitelerin, gençliğin ayağa kalktığı bir ortamda, millî seçeneğin güç kazandığı açıktır. İşçi Partisi'nin kazandığı saygınlık ve güven de, bu seçeneğe kuvvet kazandırmaktadır.

SONUÇ: KUŞATMA NEREDEN VE NASIL YARILIR

I. KUŞATILMIŞ TÜRKİYE

Türkiye, bugün dış cepheden ve iç cepheden kuşatılmış durumdadır. Bu kuşatma, 1990 yılındaki Birinci Körfez Savaşı'ndan sonra ABD'nin Irak'ın kuzeyinde bir kukla devlet kurmasıyla başladı; 3 Kasım 2002 erken seçimlerinde, ABD'nin bir operasyonla AKP iktidarını Türkiye'nin tepesine oturtmasıyla tamamlandı. Seçim sürecinde ısrarla belirttiğimiz gibi, ABD, Türkiye'yi içerden vuracak bir hükümet planlamıştı ve bunu gerçekleştirdi. AKP iktidarı, yönetime geldiği günden beri hem Irak cephesinde, hem de Kıbrıs cephesinde ABD ile işbirliği halindedir ve Türkiye'yi içerden vurmaktadır.

Türkiye'yi dış cepheden kuşatan güçler şunlardır:

Kıbrıs cephesinde

- ABD-AB
- İngiltere
- Yunanistan
- Güney Kıbrıs Rum kesimi

Irak cephesinde

- ABD
- İngiltere
- İsrail
- Kuzey Irak'ta Kukla Kürt Devleti

Türkiye'yi iç cepheden kuşatan güçler ise şöyle sıralanabilir:

- Tayyip Erdoğan iktidarı
- ABD güdümlü büyük tefeciler, hortumcular, dolar ve borsa vurguncuları
- Holding medyası

- ABD güdümlü irtica
- ABD güdümlü bölücülük

Ekonomik kuşatma, teslimiyetin zeminini oluşturmaktadır. Türkiye bugün toplam 300 milyar dolar iç ve dış borca batırılmış bulunmaktadır. Herkes bilmektedir ki, Türkiye'nin bugünkü mafya-tarikat rejimi içinde bu borcu ödeme olanağı yoktur. Buna rağmen dünya merkezleri borç vermeye devam ediyor. Çünkü amaçları Türkiye'ye haciz koymaktır. Türkiye'nin, bu borcu, toprağıyla ve Mehmetçiğin kanıyla ödemesi planlanmıştır.

II. İKTİDAR MEVZİLERİNDEN KUŞATMA

Bugün Türkiye'de mafya-tarikatçı-bölücü koalisyonu iktidardadır. Tayyip Erdoğan'ın kurmay kadrosu, CIA güdümlü mafya-tarikat kadrolarından ve yine CIA bağlantılı bölücülerden oluşmaktadır.

AB'ye Uyum Yasaları, İkiz İhanet Yasaları, Kamu Yönetimi Temel Kanunu AB ilerleme raporları, 17 Aralık 2004 Brüksel zirvesi ve Türk Ordusu'nun Kıbrıs'tan çıkartılması gibi, Türk devletini adım adım ortadan kaldıran girişimlerde, AKP yönetimi ve PKK hep aynı cephede ve işbirliği halindeler. ABD'nin planındaki birinci aşama gereği, Türkiye'deki yerel yönetimler AKP ile PKK arasında parsellenecek ve Türkiye'nin bölünmesi süreci yerel zemine oturtulacaktır. Yerel yönetimler, çeşitli NGO'lar, bazı vakıflar, bazı tarikatlar vb. bu amaçla kullanılmaktadır.

Hep böyle olmuştur: Tarihimizin bütün devrimci atılımlarında Türk ve Kürt ortak vatanlarının bağımsızlığı için sımsıkı birleşirken, emperyalizm onlara karşı irtica ve bölücülüğü Türkiye'yi içerden vurmak için kullanmıştır.

Gelinen nokta çarpıcıdır. Kimin aklına gelirdi, Türkiye'de Boşnakça, Lazca ve Zazaca televizyon olacak ve etnik parçalama devlet eliyle yürütülecek.

Millî devlet, devlet iktidarını ele geçiren Haçlı İrtica ve bölücülük tarafından yıkılmakta ve millet dağıtılmaktadır. Millî devletin ve milletin temelini oluşturan Kemalist Devrim Türkiye'nin altından çekildiği zaman, doğacak sonuç budur.

Millî Hükümetin Kurulması

Cumhuriyet'i yıkmak isteyenler kesinlikle yıkılacaktır.

Tayyip Erdoğan'ın attan düşüşü, bir ata binme macerasının sonunu göstermişti. Herkes attan düşebilir. Ama bir başbakan, fiyaka için atın üzerine çıkarsa, ortada bir macera olayı vardır. Tayyip Erdoğan'ın şov yapacağım diye manejde ata binmesi ile iktidarda yaptıkları arasında çarpıcı bir benzerlik bulunuyor. Tayyip Erdoğan, bilmediği ve yapamayacağı işlere kalkışmaktadır ve yeteneksizliğini de şovla örtmek peşindedir.

Küçük macera attan düşmekle sonuçlanmıştır. Büyük macera ise, iktidar koltuğundan düşmekle sonuçlanacaktır.

Tayyip Erdoğan iktidarının bertaraf edilmesi ile Millî Hükümetin kurulmasını, mutlaka tek bir eylem olarak düşünmemek gerekir. Sürecin çeşitli aşamalardan geçen bir seyir izlemesi daha büyük olasılıktır. Önce Tayyip Erdoğan iktidarı bertaraf edilecek, sonra bazı ara aşamalardan geçilecek, çeşitli hükümet çözümleri denenecek ve zamanla Türkiye'nin ihtiyacı olan, Millî Hükümet çözümüne varılacaktır. Bugün mesele, Türkiye'yi Haçlı irticadan kurtaracak ve millî hükümeti kuracak gücü adım adım inşa etmektir.

Millî Hükümetin Program ve Stratejisi

Millî Hükümetin programı, özet olarak millî devleti savunmak ve Kemalist Devrim'i tamamlamak; Cumhuriyet'in değerleri temelinde, bağımsız, halkçı, kamu sektörü ve özel sektörün toplumun ihtiyaçlarını karşılamak için birbirini tamamladığı, laik bir Türkiye kurmaktır.

Bu programın alt başlıklarını sıralayacak olursak:

- İç tehdit unsurlarını bertaraf ederek milletin güçlerini birleştirmek, caydırıcı bir savunma kuvveti inşa etmek.
- Dış tehdide karşı Kıbrıs ve Kuzey Irak cephelerinde kararlı direnme, Irak'taki ABD işgaline son verilmesi ve Irak'ın toprak bütünlüğünün sağlanması, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni tanımaya yönelik Avrasya birikiminin harekete geçirilmesi.
- Millî Direnme Ekonomisini inşa etmek, iç borçları on yıl takside bağlamak, hortumcunun malına el koymak, ülke içindeki dolar ve euroyu Türk lirasıyla değiştirmek, Avrupa Gümrük Birliği'nden çıkmak, Türkiye'de üretilebilen malları dışardan almamak, bir üretim ekonomisi

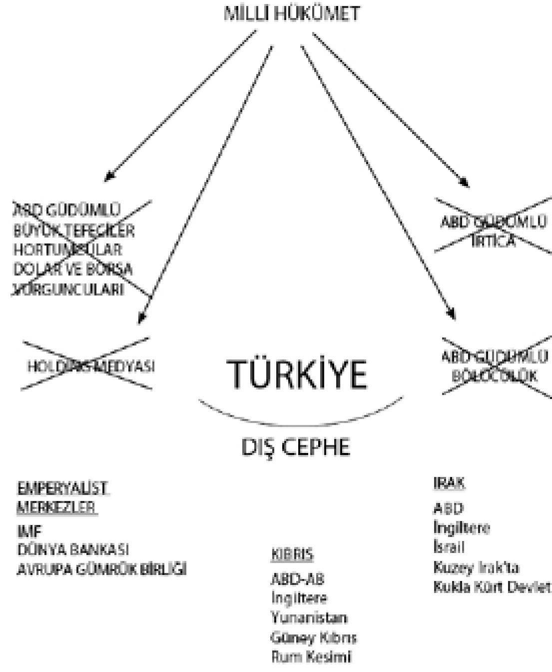
inşa etmek için tarımı ve millî sanayiyi desteklemek, özelleştirmeye son vermek, KİT'lere yatırım yaparak verimli çalışmalarını sağlamak, ülkenin bütün işgücü birikimini değerlendirecek bir emek seferberliği gerçekleştirmek, iç piyasada yabancı hipermarket ve süpermarketlerin hegemonyasına son vererek Türk esnaf ve tüccarının ticaret tekelini sağlamak.

MİLLÎ HÜKÜMETİN PROGRAM VE STRATEJİSİ

Türkiye'nin bölgedeki ve dünyadaki ittifak potansiyelini değerlendirmesi, öncelikle Türkiye'nin kendisini savunmaya karar vermesine bağlıdır. Kendisini savunmada kararlılık gösteren bir Türkiye, Kıbrıs ve Kuzey Irak cephelerinde müttefik bulabilir.

Millî Hükümetin stratejisi, millî devleti yeniden kurarak, Kemalist Devrim'i tamamlamaktır.

- Bu amaçla, başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalizme ve Ortaçağ ilişkilerine karşı, işçi sınıfı, köylülük, küçük esnaf ve zanaatkâr, millî sanayici ve tüccar ile ordudan oluşan milletin bütün güçleri birleştirilecektir.
- Bugün belirleyici görev, ABD'den gelen esas tehdide karşı millî bağımsızlığın, millî egemenliğin, toprak bütünlüğünün ve Cumhuriyet Devrimi değerlerinin savunulmasıdır.
- ABD tehdidine karşı, başta Rusya-İran-Azerbaycan-Suriye ve diğer Arap ülkelerinin oluşturduğu bölge güçleri olmak üzere Çin ve Orta Asya cumhuriyetlerinden Almanya-Fransa'ya kadar uzanan Avrasya ittifak potansiyelini adım adım harekete geçirmek, uluslararası görevdir.

KİTABIN TEZLERİ

1. İki kamp: Bugün dünyanın açıklanmasında ve Türkiye'nin Kemalist Devrim'i tamamlama stratejisinin oluşturulmasında, dünyanın Ezen ve Ezilenler diye iki kampa ayrıldığını saptamak, belirleyici önemdedir.

2. Ezen-Ezilen kamplaşması keskinleşiyor: Küreselleşme denen süreç, emperyalizm ve devrimler çağının 1990 sonrasındaki dönemidir. Bu sürecin en önemli özelliği, dünya ölçeğinde ve tek tek ülkelerin içinde zengin ile yoksul arasındaki uçurumu derinleştirmesi, emperyalizm ile Mazlumlar Dünyası arasındaki çelişmeyi olağanüstü ölçülerde şiddetlendirmesidir. O kadar ki, emperyalist sistemin başını çeken ABD, bu süreçte Yeni Dünya

Düzeni tasarımıyla millî devletleri ortadan kaldırmayı ve bu sayede bütün dünya ekonomisini kendi hegemonyası altında tek bir dünya piyasasında bütünleştirmeyi amaçlamıştır. Bu nedenlerle küreselleşme sürecinde gittikçe daha derin çelişmelerle ve daha kalın duvarlarla birbirinden ayrılan ve birbirine karşı mevzilenen emperyalizm ile Ezilen Dünya arasında “ortak değerler”, “ortak yaklaşımlar” ve “ortak tavırlar” yoktur; “karşıt değerler”, “karşıt yaklaşımlar” ve “karşıt tavırlar” vardır. Emperyalist sistemin “ortak değerler” diye adlandırdığı kavramlar, emperyalizmin çıkarlarını temsil etmektedir. Bu çıkarlar, Mazlumlar Dünyasına “zorla” dayatılmıştır. Ancak dünya hızla uyanmaktadır.

3. Emperyalistler arası çelişmeler keskinleşiyor: Kapitalizm, her zaman çok sayıda sermayenin birbiriyle rekâbetidir. Kapitalizm, tekelleşmekle birlikte tek bir kapitaliste dönüşemez. O zaman kapitalizm kalmaz. Milletlerarası tekeller, tek bir dünya tekeli oluşturmuş değillerdir ve oluşturamazlar. Aralarındaki kıyasıya çarpışma, emperyalist devletler arasındaki bloklaşma ve kapışmalar zemininde cereyan etmektedir. O nedenle emperyalizm tek bir süper devlet veya ultra süper devlet çatısı içinde birleşmiş veya toplanmış değildir. Emperyalist devletler arasındaki rekâbet ve çatışma, önümüzdeki dönem daha derinleşecektir. ABD patronluğu altında tek kutuplu bir dünyanın kurulması mümkün değildir. Dünyanın gidişi çok kutuplu yöndedir. Bu durum, millî devletler için baştehdit olan ABD emperyalizmine karşı yeni ittifak ve dolaylı ittifak imkânları yaratmaktadır. ABD emperyalizmini tecrit eden dünya güvenlik stratejisi, Rusya, Avrupa Birliği ve Japonya gibi büyük kapitalist devletlerle ittifak ve dolaylı ittifak imkânlarını da içermektedir. Bunlardan Rusya, iki kez parçalanan bir büyük devlet olarak, bir bakıma Mazlum Milletler konumuna itilmiştir ve savunmadadır ve daha çok uzun süre savunmada kalmak zorundadır. Bu açıdan Türkiye için güvenli bir cephe gerisini ve işbirliği olanağını temsil etmektedir. AB ve Japonya ise, gelişmiş kapitalist ülkeler olmaktan gelen çıkarları gereği, ABD tehdidiyle göğüs göğüse gelmişlerdir.

4. Serbest piyasanın rolü: ABD emperyalizminin tek kutuplu dünya planının ekonomik aracı, sözde serbest piyasadır. Dünya ölçeğindeki “serbest piyasa” denen mekanizma, aslında tekellerin diktatörlüğünü örten bir perdedir.

5. Şirket-devlet ilişkisi: Devlet, eskiden beri şirketlerin gücüdür ve şirketler de güçlerini devlet üzerinden büyütürler. Emperyalizm çağında devletin rolü ve müdahale alanı daha da artmış ve genişlemiştir.

6. Emperyalist devletin işlevi: Emperyalist sistem, büyük devletler arasında en sonunda silahların konuştuğu hegemonya mücadelesidir. Emperyalist devletin işlevi, bu üstünlük mücadelesini yürütmektir. Burada şirketin çıkarı değil, şirketlerin ağırlıklı kesimini temsil eden tekelci kapitalist devletin çıkarı belirleyici olur. Şirket kârının değil, kuvvetin azamîye çıkarılması da bu sayede gerçekleştirilir.

7. Silahın rolü: Dünyanın yeniden paylaşılması, 19. yüzyılın sonlarından beri ancak ve ancak silahlı güçle gerçekleştirilebiliyor. Ekonomik açıdan geriden gelen kapitalist devlet, ancak silah üstünlüğü kurarak, dünyanın yeniden paylaşımını talep edebilir, ancak bu yoldan rakibini geçebilir ve ekonomik üstünlüğü sağlayabilir. Bu nedenle büyük kapitalist ülkeler, azamî silahlı güç inşasını, 20. yüzyılın eşiğinden başlayarak, temel politika olarak belirlemiş ve uygulamışlardır.

8. Dünya gericiliğinin merkezi: Demokrasiyi, rekâbet çağındaki kapitalizm getirmişti. Gençlik çağındaki kapitalizm, köylüyü feodal bağlardan kurtarmıştı ve feodal devletlerle birlikte Ortaçağ ilişki ve kurumlarını tasfiye etmişti. Ancak kapitalizm, emperyalizm çağında, Ezilen Dünya'daki her türlü gericilikle ittifak ederek, demokrasi karşıtlığına dönüşürken, kendi iç ilişkilerinde de, demokrasinin kazanımlarını yok etti. Demokrasi ve insan hakları emperyalist kapitalist ülkelerin merkezlerinde, artık bütünüyle görüntüdür, sahtedir ve eskiden kalan bir kabuktan başka bir şey değildir.

9. Dünyanın demokrasi dinamiği: Emperyalist merkezler, özellikle ABD, artık kendi içinde ve dışında her türden gericiliğin ve demokrasi karşıtlığının ekseni haline gelmiştir. Emperyalizme karşı millî devletlerini korumaya çalışan gelişmekte olan ülkeler ise, bugün dünyamızda demokrasi dinamiğinin görece var olabildiği alanlardır.

10. Demokrasi ve ulusallık: Faşizm, yalnız emperyalist ülkelerde değil, Ezilen Dünya'da da emperyalizm eksenlidir. Ezilen Dünya ülkelerindeki hâkim güçler, dünya gericiliğinin merkezi olan emperyalizmin en şoven ve en zalim güçlerine daha sıkı bağlandıkları oranda faşizme yöneliyorlar. Emperyalizme daha fazla bağımlılık, faşizm eğilimini güçlendirir. Daha

fazla ulusallık ise, daha fazla demokrasi getirir. Halkçı-devrimci demokrasi ve ulusallık, birbirlerini güçlendirirler.

11. Kuvvet dengelerinde değişme: Kapitalizm, toplumsal-ekonomik kuruluşun niteliğinde değişiklik anlamında yeni bir aşamaya girmiyor. Hâlâ Lenin'in teorisini yaptığı tekelci kapitalizm çağındayız, başka deyişle emperyalizm ve devrimler çağındayız. Ancak 1990 yılından beri emperyalist sistemin siyasal dengelerinde önemli değişiklikler yaşanıyor. ABD emperyalizmi, 1990 öncesinde rakibi Sovyetler Birliği tarafından dengelendiği için, hem Avrupa ve Japonya gibi büyük kapitalist devletler, hem de Ezilen Dünya devletleri, geniş bir manevra alanına sahiplerdi. ABD emperyalizmi, iki kutuplu dünya koşullarında, Ezilen Dünya devletlerini ve görece zayıf kapitalist devletleri parçalama, dağıtma ve mümkünse sömürgeleştirme fırsatını bulamıyordu. Ancak rakibi Sovyetler Birliği'ni dağıttıktan, iki kez böldükten ve savunmaya ittikten sonra bu fırsatı yakaladığı hesabıyla atağa geçmiştir. Değişiklik, sistemin niteliğinden çok, siyasal dengelerdedir.

12. Yeni Dünya Düzeni: Kapitalizmin, 20. yüzyılda iç sömürüyü azaltması, kendi tercihinin sonucu değil, fakat 19. ve 20. yüzyılda dalga dalga yükselen devrimlerin dayatmasıydı. Emperyalist devletler, Birinci Dünya Savaşı öncesinden beri kendi ülkelerindeki işçi hareketini yatıştırmak için, elde ettikleri dış sömürüden kendi emekçi sınıflarına pay veriyorlardı. Dünya dengeleri ABD emperyalizminin lehine değişince, bu politikalardan vazgeçilmiş ve Yeni Dünya Düzeni projesi gündeme getirilmiştir. Bugün özetle emekçinin maliyetini ucuzlatan ve Ezilen Dünya üzerindeki sömürüyü ağırlaştıran program uygulanmaktadır. Paranın sınırsız dolaşımı, gümrüklerin kaldırılması, özelleştirme, devletin küçültülmesi, sosyal hakların kısıtlanması, işten çıkartma ve sendikasızlaştırma, emperyalist saldırının altbaşlıklarıdır.

13. Millî devletin rolü: Emperyalizm, azamî sömürü eğilimidir. Ancak Ezilen Dünya devletleri ve emperyalist devletler arası çelişmeler, azamî sömürüyü sınırlar. Bu açıdan azamî sömürü eğilimi, başka ülkeleri devletsiz bırakma eğilimi diye de tanımlanabilir. Çünkü millî devlet, iç pazarıyla, gümrükleriyle, destek ve teşvik uygulamalarıyla kendi iç piyasasını korur ve dünya piyasasının genişlemesi önünde set oluşturur.

14. Küreselleşmenin önündeki esas engel: ABD merkezli emperyalist sistemin küreselleşme denen sömürgeleştirme saldırısının önündeki esas

engel, millî devletlerdir. Mustafa Kemal tarafından sık sık belirtildiği ve Lenin'in önerisi üzerine 1920 Komünist Enternasyonal Kongresi kararında da saptandığı üzere, emperyalizm çağının başçelişmesi olan ezen-ezilen milletler çelişmesi, günümüz durumunda ezenler ile millî devletler arasındaki çelişmedir. Ezilen milletler (Mazlumlar), arkada kalan 80 yıl içinde millî kurtuluş savaşları yoluyla sömürge olmaktan kurtulmuş ve millî devletlerini kurmuşlardır. Ancak 1990'lardan beri küreselleşme saldırısıyla yüz yüze gelerek yeniden sömürgeleşme tehdidiyle karşı karşıya kalmışlardır. O nedenle dünya ölçeğindeki mücadele, günümüzde ABD emperyalizminin başını çektiği kuvvetler ile yok olma tehdidi altındaki millî devletler arasındadır. Millî devletlerin savunulması, dünya devriminin bugünkü esas savunma hattı olarak saptanmazsa, emperyalizme karşı mücadele başarıyla sürdürülemez.

15. Ayrılma hakkının ilerici içeriği kalmadı: Sömürgelerin kurtuluş döneminde esas olarak halkların ve milletlerin bağımsız devletler kurmalarına hizmet eden, milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkı, 1990'dan sonra ABD tarafından bağımsız devletlerin parçalanması ve sömürgeleştirilmesi amacıyla kullanılmaktadır. Artık dünyada sömürge kalmamıştır, ancak sömürgeleşme tehdidi altında olan millî devletler vardır. O nedenle millî devletleri parçalama amacının hizmetinde olan milletlerin kendi kaderlerini tayin hakkının devrimci ve ilerici bir içeriği kalmamıştır. Bugün ilerici olan, devletlerin bağımsızlık, Afganistan ve Irak gibi ülkelerin işgalden kurtuluş ve halkların devrim mücadeleleridir. 1970'lerde ortaya atılan "Devletler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor" formülü, bu içerikle bugün de geçerlidir. Millî devletlerin bağımsızlık mücadelesi, bu üç mücadele içinde birinci önemdedir ve bugün dünya tarihinin en büyük itici gücüdür.

16. Bugünkü süreç: Vahşi kapitalizm, kapitalizmin belli tarihsel evresidir. Vahşi kapitalizmde, işgücünün maliyetini düşüren kıyasıya rekâbet geçerlidir. 20. yüzyıl eşiğinde ortaya çıkan tekelci kapitalizmin bugünkü gidişatı, kârın verimliliğe göre dağıldığı bir piyasa ve rekâbet sistemi, yani vahşi kapitalizm yönünde değil, tam tersine tekelleşmeyi daha da yoğunlaştıran bir yöndedir. Vahşi kapitalizm, kapitalizmin yükseliş döneminin sistemidir. Emperyalizm ise, kapitalizmin çürüme ve çökme döneminin sistemidir.

17. Çürümede başdöndürücü hızlanma: Yeni Dünya Düzeni'nin olguları, emperyalist sistemin toplumsal-ekonomik kuruluşunda nitelik değişikliği anlamına gelmiyor. Tekelci sistemin sermaye ihracına dayanan, "çürüyen ve geberen kapitalizm" diye tanımlanan esas niteliği devam ediyor. Ancak çürüme ve yıkımda başdöndürücü bir hızlanma ve yayılma görülüyor.

18. Suç ekonomisi: Sistem, mafyalaşmaktadır. Kapitalizm, artık suç ekonomisine dönüşmüştür. Bütün dünyada sanayi ve ticaret sermayesi sistemin kenarlarına sürülmektedir. Merkezlere, mafya yerleşmektedir. Bu koşullarda "dünya ile bütünleşme" denen olay, dünya mafyasıyla bütünleşmedir. Yeraltı ekonomisi veya suç ekonomisi, bütünleşmenin başını çekmektedir.

19. Mafyokrasi: Sistemin tepesine, ABD'nin savaş ve uyuşturucu kliğini temsil eden bir mafya, bir savaş çetesi oturmuştur. ABD mafyasının aldığı kararlar, ABD'nin devlet örgütü ve diğer gütme mekanizmalarıyla uygulanmaktadır. Seçimler, özgürlükler, meclisler, sivil toplum kuruluşları vb.; ABD mafyasının kararlarını hayata geçiren mekanizmaların ve törenlerin toplamı haline gelmiştir. İnsanlık tarihinin gördüğü en dar çıkarları temsil eden, en terörcü, en yalancı, en düzenbaz, en insanlık düşmanı rejim kurulmuştur. Bu gerçekler, sistemin kumandasındaki kitle iletişim mekanizması aracılığıyla perdelenmekte ve bütün insanlık bir budalalar toplumuna dönüştürülmektedir. Bu rejim, artık demokrasi değil, mafyanın hâkimiyet sistemidir; başka deyişle mafyokrasidir.

20. "Bırakınız yapsınlar"ın bugünkü içeriği: Dünyadaki liberalleşme, para dolaşımının serbestleşmesi, sınırların kaldırılması, devletin küçültülmesi, etnik gruplara, tarikatlara ve cemaatlere özgürlük vb., bütün bunlar, dünya mafyasının talepleridir. Liberalizmin ünlü, "Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler" sloganı, bugün mafyanın sloganı olmuştur. "İnsan hakları" sopası, emperyalizm tarafından insanlığa karşı kullanılmaktadır. Her şey mafyanın dizginsiz özgürlüğü içindir.

21. Mafya sisteminin ideolojik denetim araçları: Emperyalizmin ideolojisi, Neoliberalizmdir. Sistemin geniş kitleler üzerindeki ideolojik hegemonya araçları, merkezlere yaklaştıkça Anarşizm ve vatansızlık; çevreye yaklaştıkça her türden Ortaçağ ideolojisidir; Türkiye özelinde Haçlı İrticadır. ABD emperyalizmi, bazı dağınık ve başıbozuk güçleri, özellikle kent gençliği içinde Anarşizmi ve vatansızlığı yayarak ve "küreselleşmeye

karşı küresel direniş” gibi sloganlarla millî devletlere karşı kışkırtmakta ve piyon olarak kullanmaktadır.

22. Kriz etkenleri: Özelikle son küreselleşme saldırısıyla talebi belirleyen, dolayısıyla tüketimi belirleyen bütün etkenler, daha da aşağı çekilmektedir. Kapitalizmin azamî kâr amacı nedeniyle geniş kitlelerin talebini (tüketimi) sınırlamak zorunda olması, kriz nedenidir ve sistemin temellerini oyan bir işlev görmektedir. Ancak mafyalaşan sistemin artık üretimle, insan hayatıyla, doğayla karşı karşıya gelmesi, sistemi çökertecek büyük sarsıntıların zeminini oluşturmaktadır.

23. Kapitalizmin kaybolan sihiri: Kapitalizm, bütün sihir ve kerametini kaybetmektedir. Çünkü kaynaklar, sanayi ve ticaretteki verimliliğe göre değil, mafya vurgunlarına göre dağılmaktadır. Sistem, insan hayatını sürdürmeye ve insan ihtiyaçlarını karşılamaya hizmet eden üretimden hızla kopmakta, tam tersine varlığını gittikçe daha büyük oranda insan hayatına kasteden uyuşturucu ve silah imali ve ticaretine dayandırmaktadır. İnsan ihtiyaçlarını karşılayan malların üretimiyle ilgili faaliyetin hacmi daralırken, üretilenlerin mafyalaşmış bir zümre tarafından paylaşılmasına yönelik para hareketleri ve borsa gibi faaliyetlerin alanı genişlemektedir. Bugün kapitalizm ve küreselleşen piyasa, insan ihtiyaçlarını karşılamak bir yana, artık hayata karşıdır.

24. Sistemin vazgeçilmezleri: Sistem, uyuşturucu, beyaz kadın ve silah ticaretinden vazgeçemez; vazgeçecek olsa yıkılır. Çünkü sistem, uyuşturucu ve silah üretim ve ticareti üzerinde yükselmektedir.

25. Küresel tehdit: “Küreselleşme” dedikleri süreç daha sonuna varmadan, bütün insanlık, başını ABD mafyasının çektiği küresel bir tehditle karşı karşıya gelmiştir. Tarihte ilk kez bir sistem, doğayı ve insan hayatını yıkıma uğratacak boyutlarda bir tehdit oluşturmaktadır.

26. Ecel saati: Lenin’in “Çürüyen ve geberen kapitalizm” tahlili, bugün 90 yıl öncesine göre, daha geçerlidir. Kapitalizm, artık hayatı değil, ölümü temsil etmektedir; zehirle ve silahla yaşamaktadır. Kendisini sürdürmek için, milyarlarca insanı zehirlemek ve öldürmek, doğayı ve yaşamı yıkıma uğratmak durumunda olan bir sistemin ecel saati gelmiştir.

27. Kolektif projeler ve kamu mülkiyeti: İnsanlık, gözü dönmüş kâr ve bireysel çıkar sisteminden kaynaklanan bu tehdidi, ancak ve ancak toplum yararına öncelik vererek aşabilir. Bu aşamada çıkış yolu, devlet müdahalesi ile özel girişimciliği toplumun çıkarları için uyumlu hale getiren, ancak

kamu mülkiyetine yönlendirici rol veren karma ekonomidedir. İnsanlık, karşılaştığı büyük sorunları, kaçınılmaz olarak, büyük kolektif tasarımlarla ve gittikçe daha büyük ölçüde kamu mülkiyetiyle çözme yönünde ilerlemek zorundadır.

28. Dünya ölçeğinde temel çelişme: Bugün dünya ölçeğinde baktığımız zaman, üretici güçlerin gelişmesine ayak bağı olan üretim ilişkileri, emperyalizm veya mafyalaşan kapitalizm diye tanımlanabilir. Üretici güçler, ancak büyük kolektif tasarımlarla ve kamu mülkiyetiyle özgürleştirilebilir ve geliştirilebilir. Bu nedenle dünya ölçeğinde stratejik planda süreç, emperyalist sistemden sosyalizme geçiş sürecidir. Dünya ölçeğinde temel çelişme, mafyalaşan kapitalizm ile sosyalizm arasındadır. Ancak sosyalizme geçiş, dünya ölçeğinde anti-emperyalist ve anti-mafya devrimleri, bir anlamda yeni bir demokratik devrim dalgasını izleyecektir.

29. Dünya ölçeğinde başlıca çelişmeler: Başlıca çelişmeler bugün beş başlıkta toplanabilir. Bir: Emperyalizm ile Ezilen Milletler arasındaki çelişme. İki: Emperyalistler arasındaki çelişme. Üç: Mafyalaşan kapitalizm ile sanayi ve ticaret burjuvazileri de dahil olmak üzere bütün insanlık arasındaki çelişme. Dört: Emperyalist ülkeler ile sosyalist ülkeler arasındaki çelişme. Beş: Kapitalist ülkelerin burjuvazileri ile işçi sınıfları arasındaki çelişme.

30. Dünya ölçeğinde başçelişme: Günümüz sürecinde diğer çelişmelerin çözümünü belirleyen başçelişme, Emperyalizm ile Ezilen Milletler arasındaki çelişmedir. Bu çelişme şu aşamada özellikle ABD emperyalizmi ile Millî Devletler arasındaki çelişmede kendisini göstermektedir.

31. Savaş devrime yol açar: Ya devrimler savaşı önler, ya savaş devrimlere yol açar seçenekleri bugün de geçerlidir. ABD emperyalizmi, Afganistan ve Irak işgaliyle batağa saplanmıştır. Afgan ve Irak halkının bağımsızlık ve birlik savaşları büyük başarılar kazanmaktadır ve bölge devletlerinin direnişi gündemdedir. Savaşın yayılmasını önleme olasılığı pek gözükmüyor. Yaşanan savaşın devrimlere yol açması seçeneği, ağır basmaktadır.

32. Yeniden devrimler çağı: İnsanlığın önünde, anti-emperyalist ve anti-mafya karakterde millî demokratik devrimlerden sosyalizme uzanan bir devrimler dönemi bulunmaktadır. 20. yüzyılın başında girdiğimiz “Emperyalizm, Millî Kurtuluş Savaşları ve Emekçi Devrimleri Çağı” devam etmektedir. Devrim dalgası, çeyrek yüzyıllık bir geri çekilişten

sonra, mafyalaşan emperyalizm koşullarında en büyük yükselişinin eşiğine gelmiştir.

33. Atlantik çağının sonu, Avrasya uygarlığının eşiği: Emperyalizmin çöküşü, aynı zamanda 500 yıllık Batı uygarlığının çöküşüdür. Asya uygarlığı yükselmektedir. Bu yeni yükseliş, kapitalizmin çevresinde kalmış halkların millî demokratik devrimlerini tamamlayarak sosyalist bir uygarlık kurmalarına doğrudur.

34. Tek kutuplu dünyanın imkânsızlığı: Bütün emperyalistlerin yekpare bir blok oluşturması olasılığı yoktur. Sistemin tek kutuplu hale gelmesine, sistemin kendisi izin vermiyor. Başlıca emperyalist devletler arasındaki çelişme, sistemin üzerine oturduğu zemindedir. Bu çelişme zaman zaman yumuşatılabilir, geçici uzlaşmalar mümkündür; ancak her uzlaşma daha büyük çatışmaları getirir. Bu açıdan önümüzdeki süreç, İkinci Dünya Savaşı öncesinden çok farklı değildir. Bu kez Hitler'in çizmesini ABD'deki savaş çetesi giymiştir.

Bugün ABD ile AB ve Japon emperyalistleri arasındaki ilişkiler, işbirliği yönünde değil, çatışma yönünde gelişmektedir. ABD'nin tek kutuplu dünya projesi, yalnız gelişmekte olan ülkeler için değil, Almanya-Fransa merkezli Avrupa ve Japonya için de ağır bir tehdit oluşturuyor.

35. Sürdürülemeyen üstünlük: Bugün de dün olduğu gibi, kapitalist ülkelerin gelişmesi eşit değildir. O nedenle "Sürdürülebilir üstünlük kuramı"ndan değil, fakat Sürdürülemeyen Üstünlük Kuramı'ndan söz etmek daha yerinde olur. ABD'nin tek kutuplu dünya iddiası ile ekonomik olanakları, askerî gücü ve jeopolitik konumu arasında derin bir çelişme vardır. ABD ekonomisi çöküş işaretleri vermektedir.

36. Avrasya seddi: ABD, dünya efendiliği iddiasıyla dünyanın neredeyse tamamını karşısına almıştır. Avrasya cephesinde, dünyanın birinci ekonomisi olma yönünde hızla koşan Çin Halk Cumhuriyeti, ABD'yi dizginleyecek nükleer güce sahip olan Rusya, dünyanın ekonomik dengelerinde söz sahibi olan Almanya-Fransa, yine Hindistan gibi büyük nüfusu ve ekonomisi dinamik gelişen ülkeler bulunuyor.

37. ABD'nin jeopolitiği: ABD, jeopolitik açıdan da iddialarını gerçekleştirme imkânından yoksundur. ABD, dünyanın her yerinde çok cephede savaşmak durumundadır ve Pentagon'dan yönetilen savaş aygıtı, toparlanamayacak kadar yayılmıştır. ABD'nin Afganistan ve Irak gibi

küçük ülkelere bile hâkim olamayışı, dünyaya hâkim olma imkânından bütünüyle yoksun olduğunu kanıtlamıştır.

38. Almanya-Fransa ekseni: Almanya ve Fransa, gevşek bir Avrupa topluluğu değil, fakat güçlerini azamîye çıkarma potansiyeli taşıyan birleşik ve merkeziyetçi bir Avrupa devleti kurmak peşindedir. Avrupa'nın ABD ile rekâbet edebilmesinin, daha doğru bir deyişle hegemonya yarışı içine girebilmesinin önkoşulu budur. O nedenle Almanya-Fransa eksenli daha tutarlı bir Avrupa devletinin oluşması beklenen gelişmedir.

39. Avrupa kapısındaki Türkiye: Türkiye'yi Avrupa kapısına Washington yönetimi bağladı. ABD, bu sayede, birincisi, Türkiye'nin kendi denetiminden kurtularak Avrasya'ya kaymasını önlüyor. İkincisi, Türkiye'ye AB kapısında kendi planlarının gerektirdiği her şeyi dayatabiliyor; Türkiye'yi bir parçalama işleminden geçirerek, kriz bölgelerine müdahale misyonunu üstlenmeye mecbur kalacak bir hale getirmeyi hedefliyor. Üçüncüsü, Türkiye aynı zamanda ABD'nin "gevşek Avrupa" tasarımında rol alacak bir ülke olarak kulanılıyor. Bu nedenle ABD, Türkiye'yi AB kapısına bağlayarak, hem Türkiye'yi hem de Avrupa'yı hedef almıştır.

40. Türkiye'deki Amerikancıların Avrupacılığı: AB taraftarlığı, Türkiye'de öncelikle Amerikancı güçlerin politikasıdır, onların işbirlikçi çıkarlarının gereğidir. Türkiye'deki aşırı AB yanlısı gözükenler, Avrupacı değil, Amerikancıdır; ABD ile AB politikaları çeliştiği zaman, Washington yanlısıdırlar.

41. Türkiye'nin toplumsal-ekonomik konumu: Türkiye, zengin kapitalist ülkeler dünyasının değil, Ezilen Dünya'nın bir parçasıdır. Avrupa Birliği ise, yeni bir büyük emperyalist devlet tasarımıdır. Türkiye, toplumsal-ekonomik karakteri nedeniyle AB'ye alınmayacaktır. Birleşik Avrupa tasarımında, Türkiye'nin yeri, AB'nin dışında, fakat denetlediği kenar bölgenin içindedir.

42: Türkiye'nin AB üyeliğinin imkânsızlığı: AB üyeliği, Türkiye'nin millî devletinden vazgeçmesi anlamını taşır. Çağımızda gerek ekonomik gelişmenin ve gerekse demokrasinin biricik çerçevesi, millî devlettir. O nedenle AB üyeliği, Türkiye'ye refah da getirmez, özgürlük de. Türk devleti ortadan kaldırılamaz. Bu nedenle Türkiye'nin AB'ye girmesi, Türkiye cephesinden bakıldığı zaman da mümkün gözükmüyor.

43. Atlantik’te Türkiye’ye ölüm: Nereden bakılırsa bakılsın, Avrupa’nın Türkiye’yi tam denetim altına alma olanağı yoktur. Türkiye Batı emperyalizmi sistemi içinde ABD’nin denetimi altında olacak ve kimi zaman ABD’nin AB’ye karşı kullandığı bir Truva atı, kimi zaman da Avrasya kapılarına çarpılan bir koçbaşı görevi yapacaktır. Bu seçenek de, Türk devletinin ortadan kalkmasıyla noktalanır, o nedenle yürümez. Atlantik’te bağımsız bir Türkiye’ye yer yoktur. Türkiye, Atlantik içinde ancak parçalanarak, küçülerek ve kul statüsünde kalabilir. Türkiye, Atlantik’ta boğulmaktadır.

44. Avrupa masalının sonu: Türkiye’nin AB masalının bitmesi, aslında Avrupa devleti için de iyidir; Türkiye için de. Böylece Almanya-Fransa ekseni, ABD’nin Avrupa’yı gevşetme girişimlerinden en önemlisini bertaraf edecektir; Türkiye ise, AB kapısındaki bağlarından kurtularak bağımsızlaşacak ve Avrasya’daki öncü konumunu alacaktır.

45. Avrasya’daki Türkiye: Avrasya, efendi-kul ilişkileri üzerinde değil, millî devletleri koruma ve göreli eşitlik ilişkileri temeli üzerinde kurulmaktadır; böyle kurulması zorunludur. Bağımsız Türkiye’ye ancak Avrasya’da yer vardır. Türkiye, Avrasya’nın oluşumundaki kilit rolü nedeniyle öncüler arasında yer alacaktır.

46. Bölgesel işbirliği: Türkiye, Avrasya’nın tek kutuplu dünyaya izin vermeyecek büyük mücadelesinde, şimdiden belli roller oynamaya yönelmiştir. Ülkemizin Rusya, İran, Irak ve Suriye ile bölgesel işbirliği çabaları meyvelerini vermeye başlamıştır. Bölgesel işbirliği ve Türk cumhuriyetleriyle ilişkiler, Türkiye ile Avrasya arasında köprü oluşturmaktadır.

47. Avrasya’da Türkiye-Avrupa ilişkileri: Türkiye, Avrasya’da, AB ile baş başa bir ilişki içinde olmayacaktır. Türkiye-Avrupa ilişkileri, genel Avrasya bloku içindeki ilişkiler ağı içinde şekillenecektir. Avrasya, ağırlıklı olarak dünyanın ilerlemeden yana ve aralarında göreli eşit ilişkiler bulunan ülkelerin coğrafyasıdır. Avrupa, ne kadar emperyalist olursa olsun, bu sistemin kurallarına az çok uymak durumundadır. Uymadığı zamanlarda ise, onu bu kurallara zorlamak, Türkiye’nin ve diğer Avrasya devletlerinin meselesidir. O durumda Avrupa ile Türkiye arasındaki ilişkiler, iki bağımsız devletin, egemenliğe ve toprak bütünlüğüne karşılıklı saygı ve karşılıklı ekonomik çıkar temeline oturtulabilecektir.

48. Türkiye-Avrupa-ABD üçgeni: Türkiye kendini savunma iradesi gösterip, Kıbrıs ve Kuzey Irak cephelerinde ABD'ye direnme çizgisine girince, Almanya-Fransa birliğinin Türkiye politikası da kaçınılmaz olarak değişecektir. Çünkü ABD'nin parçalayarak kuklalaştırdığı bir Türkiye yerine, ABD'ye teslim olmayan bir Türkiye'nin belirmesi, Avrupa'nın çıkarınadır. Bu nedenle Avrupa, rakibi ABD'ye direnen Türkiye'yi destekleyen konumlara geçecektir.

49. Millî devlet ve millî ordunun direnci: Millî devletler silahla kurulmuşlardır ve ancak silahla tasfiye edilebilirler. Bütün "Sivil darbeler", ülkenin direnme olanaklarını çökertmek amacıyla yürütülür ve son kertede silahlı darbelerin en az kayıpla başarılması içindir. Ancak burada ABD emperyalizmi adına parlak bir bilanço gözükmüyor. ABD, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra gerçekleştirdiği silahlı müdahalelerin hepsinde yenilgiye uğramıştır. Irak'taki ve Afganistan'daki gelişmeler de bu yöndedir. "Millî devlet direnir, millî ordu direnir" kanunu, emperyalizm çağının tunç yasalarındandır.

50. Türkiye'de millî devletin barışçı yoldan ortadan kaldırılmasının geçersizliği: Hele Türkiye gibi silahla kurulmuş bir millî devlet, yalnızca barışçı yöntemlerle teslim alınamaz. Türkiye'nin ve Türk milletinin çözülme süreci, böyle devam edemez, etmeyecektir. Kıbrıs ve Kuzey Irak'tan Türkiye'ye yöneltilen tehdit ve iç yıkıcılık, artık millî cevabı zorlayan boyutlara varmıştır. İpin kopacağı noktaya gelinmektedir.

51. Türkiye'nin kilit rolü: Türkiye'miz, 21. yüzyıl devrimlerinin yükselişinde, kilit rol oynayacak konumdadır ve bu işlevini yerine getirmeye başlamıştır bile. Türkiye, ABD emperyalizmine Asya kapısını açmayacak, tam tersine Asya kapısını kilitleyerek hem insanlığın kurtuluşuna büyük katkılarda bulunacak hem de kendi kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

52. Türkiye'nin millî stratejisi, Kemalist Devrim'i tamamlamak: Arkada kalan dönemde, Türkiye'de Kemalist Devrim büyük ölçüde tasfiye edilmiş ve bir mafya-tarikat rejimi kurulmuştur. Bu nedenle korunacak değil, kazanılacak bir Cumhuriyetimiz var. Türkiye, karşılaştığı tehditleri, statükoyu koruyarak değil, kendini yenileyerek, yarım kalan ve kaybettiği Kemalist Devrim'i tamamlayarak göğüsleyebilir. Millî devleti ve Cumhuriyet'i savunmak, bu açıdan bir devrim meselesi haline gelmiştir.

53. Milletin gücünü ve iradesini ortaya çıkarmak: ABD güdümlü mafya-tarikat rejiminde, bilinçsiz kalabalıklar, aynı ABD'de olduğu gibi, naylonlaştırılmış sahte demokrasinin oyuncuları haline getirilmiştir. "Millî irade" denen halk ve seçmen iradesi, emperyalist merkezlerin iradesi tarafından bastırılmış ve ezilmiştir. Türkiye'nin geleceğini belirleyecek hükümet ve parlamento kararlarını, çoğu zaman ABD Büyükelçisi birkaç işbirlikçiye danışarak yönlendirmektedir. Bu koşullarda Türkiye, çıkış yolunu, Atatürk'ün önderliğindeki 1920 Devrimi'nde olduğu gibi, yine devrimle açacaktır. Milletin gerçek gücünü harekete geçirmek, milletin gerçek iradesini hâkim kılmak için, o gücü bastıran ve o iradeyi ezen bugünkü mafya-tarikat sisteminin bertaraf edilmesi şarttır.

54. Millî Cephe: Türkiye gibi gelişmekte olan ülkelerde bağımsızlık ve demokrasi stratejisinin temel gücü, işçi, çiftçi, küçük esnaf ve millî sermayedir.

55. Millet-Ordu birliği: Millet ile ordu arasındaki bağların kuvvetlendirilmesi, Millî Cephenin temel görevlerindendir. Türkiye, 150 yıllık millî demokratik devrim tarihinde olduğu gibi, önümüzdeki devrimci atılımını da millet-ordu birliğiyle gerçekleştirecektir.

56. Millî sermaye ve işçi sınıfı: Türkiye'nin sermaye sınıfları, diğer Ezilen Dünya ülkelerinde olduğu gibi millî ve gayrimillî olmak üzere iki kesime bölünmüştür. Millî sermaye, Cumhuriyet Devriminin bağımsızlıkçı uygulamaları ve geniş bir iç pazar yaratması nedeniyle Türkiye'de, diğer gelişmekte olan ülkelere göre, daha köklü ve yaygın bir temele sahiptir. Bununla birlikte Kemalist Devrim'in tamamlanmasına, toplumumuzun en ileri, en dinamik ve en tutarlı sınıfı olan işçi sınıfı önderlik edecektir.

57. Millî güvenlik, millî stratejinin güvenliğidir: Askerlik, iradenin silahla dayatılması sanatıdır. Ordular, devletlerin iradelerini, siyasal, ekonomik ve toplumsal araçların yetersiz kaldığı durumlarda, hasım güçlere silahla kabul ettirmek için örgütlenmişlerdir. Milletler, başlarındaki sınıflara göre stratejik programlar yapar, stratejik hedefler belirlerler. Millî güvenlik, bu hedeflere ilerlemenin, yani millî stratejinin güvenliğidir. Türkiye, Atatürk önderliğinde başardığı Kemalist Devrim'le millî devletini kurmuş; Cumhuriyetçilik, Milliyetçilik, Halkçılık, Devletçilik, Laiklik ve Devrimcilik diye özetlediği Altı Ok Projesiyle çağdaş bir toplum kurma stratejisini uygulamaya yönelmiştir. Millî devlet, bu stratejiyi hayata geçirmenin, yani çağdaşlaşmanın biricik çerçevesi ve aracıdır. Bu

stratejiden 1940'lardan itibaren adım adım vazgeçildiği içindir ki, ülkemiz ABD güdümlü bir mafya-tarikat rejiminin pençesi altına düşmüş ve bugünkü çamura saplanmıştır.

58. Atatürk'ün millî devrimci stratejisi, millî güvenlik politikalarının temelidir: Türkiye'nin millî güvenlik politikaları, ancak Kemalist Devrim'in çağdaş millî devlet programı/stratejisi temelinde oluşturulabilir.

59. Tehdidin merkezindeki güç: ABD, Kemalist Devrim'i tasfiye ve Türkiye'yi kriz bölgelerine müdahale gücü olarak sürme politikası izliyor. Bu nedenle tehdidin merkezinde ABD bulunmaktadır. ABD politikası, siyasal, ekonomik ve toplumsal çökertme operasyonlarından sonra silahlı tehdit boyutlarına sıçrama eğilimi göstermektedir. Bu nedenle millî devleti savunmak için caydırıcı bir güç oluşturmak, bugün belirleyicidir. Buna bağlı olarak, milletimizin yeniden millî, halkçı ve devrimci kültürle donatılması ve seferber edilmesi, caydırıcı bir askerî gücün oluşturulması, millî direnme ekonomisinin inşası, Türk-Kürt kardeşliği ve birliğinin pekiştirilmesi, bölge merkezli ve Avrasya çapında ittifakın sağlanması, günümüzün temel güvenlik politikalarıdır.

60. ABD ile "stratejik ortaklık", ABD iradesine bağlanmak ve ABD'nin bozgununu paylaşmaktır: Gelinen noktada Türkiye, millî devletini bütünüyle kaybetme, etnik gruplara, tarikatlara, cemaatlere bölünme tehdidiyle karşı karşıya kalmıştır. Bu koşullarda, ABD ile "stratejik ortaklık" denen politikalar demetinin kabul edilmesi, ABD iradesinin Türkiye'ye kabul ettirilmesinden başka bir şey değildir. O zaman Türkiye, "stratejik ortaklık" adı altında ABD'nin dünya hâkimiyeti stratejisinin bir piyonu haline getirilir, kendi millî devletinden ve hedeflerinden vazgeçirilir, Avrasya kapılarına çarpıla çarpıla dağıtılır ve ABD'nin bozgununu paylaşarak yok olur. Bu felaket, Türkiye'ye, dünkü Abdullah Gül ve bugünkü Tayyip Erdoğan hükümetlerinin programlarında da yer aldığı gibi, "Kriz bölgelerine müdahale misyonu" adı altında dayatılmaktadır. ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi"nin Türkiye açısından anlamı budur.

61. ABD'ye direnmek, ABD'ye teslim olmaktan kolaydır: ABD'nin stratejik hedefine Türkiye'nin katkısı olmadan ulaşamayacağı, bizzat ABD yöneticileri ve stratejileri tarafından ifade edilmektedir. O zaman Türkiye, ABD'ye mecbur değildir. Ve Türkiye'nin Asya kapısını kilitleyerek ABD'ye direnmesi ve başarı kazanması mümkündür. Daha önemlisi

Türkiye, ancak ABD'ye direnerek, Kemalist Devrim rotasına girebilir. ABD'ye direnmek, ABD'ye teslim olmaktan kolaydır.

62. Türkiye'yi iç hatlardan kuşatan Tayyip Erdoğan iktidarının devrilmesi, günün yakıcı güvenlik görevidir: Millî güvenlik stratejisini hayata geçirmek için, Türkiye'yi iç hatlardan kuşatan, üstelik hükümet mevzilerinden vuran Tayyip Erdoğan-Abdullah Gül iktidarının derhal devrilmesi ve millî hükümetin kurulması, bugünün vazgeçilmez ve yakıcı millî görevidir.

63. Ya istiklâl ya ölüm kararı, bağımsız yaşamanın ilk şartıdır: Türkiye'nin güvenlik politikasının temelini oluşturan ilke, "Ya istiklâl ya ölüm" diye özetlenmiştir ve bugün de öyledir. İstiklâli korumak için, ölmeyi göze almak gerekir. Ve ölümü göze alma kararı, bütün istiklâllerin en temel kaynağıdır. Ölmemenin, hayatta kalmanın yolu da budur. Bugün Türkiye'nin en büyük ihtiyacı, işte bu kararlılıktır. Türkiye, parası yoksa parayı bulur, silahı azsa silah da bulur. Ama insanının vatan sevgisi ve bağımsızlık aşkı yıkılırsa, hiçbir şey bulamaz. O nedenle Türkiye'nin başını dik tutması, başına geçirilen çuvalı her şeyi göze alarak çıkarması, insan kaynaklarını ayağa kaldırması açısından, bütün kurtuluşların başlangıcıdır.

Atatürk'ün de gördüğü gibi, insanlık Asya çağına girmektedir. Türkiye, bu büyük gelecekte çok parlak bir yere sahiptir. Hiç kuşku yok, "Emperyalizm mahv ve nabut olacaktır".

DOĞU PERİNÇEK'İN KİTAPLARI

Kaynak Yayınları'ndan Çıkan Kitapları

- Bozkurt Efsaneleri ve Gerçek (Geliştirilmiş 5. basım)
- Kıvılcımlı'nın Burjuva Ordu ve Devlet Teorisinin Eleştirisi (Aydınlık Yayınları, 1975)
- Osmanlı'dan Bugüne Toplum ve Devlet (3. basım)
- Kemalist Devrim 1/ Teorik Çerçeve (6. basım)
- Kemalist Devrim 2/ Din ve Allah (5. basım)
- Kemalist Devrim 3/ Altı Ok (3. basım)
- Kemalist Devrim 4/ Kurtuluş Savaşı'nda Kürt Politikası (2. basım)
- Lenin Stalin Mao'nun Türkiye Yazıları (3. basım)
- Anayasa ve Partiler Rejimi
- Çiller Özel Örgütü (6. basım)
- 28 Şubat ve Ordu
- Bir Devlet Operasyonu
- Avrasya Seçeneği (Genişletilmiş 2. basım)

• Stalin’den Gorbaçov’a (3. basım)
• ÖDP’nin Kimliği (3. basım)
• Abdullah Öcalan ile Görüşme (5. basım)
• Aydın ve Kültür (Genişletilmiş 2. basım)
• Parti ve Sanat (Genişletilmiş 2. basım)
• Eşcinsellik ve Yabancılaşma
• Karen Fogg’un E-Postalları (4. basım)
• Memidik Kaptan’a Masallar

Mevcudu Kalmamış Kitapları

• Türkiye’de Siyasi Partilerin İç Düzeni ve Yasaklanması Rejimi (AÜHF Yayını, 1968)
• Faşizm Halkın Mücadelesini Durduramaz-Sıkıyönetim Mahkemelerindeki Konuşma ve Dilekçeler (Aydınlık Yayınları, İstanbul 1975)
• Kıbrıs Meselesi (Aydınlık Yayınları, İstanbul, 1976)
• Sosyal-Emperyalizm ve Revizyonizme Karşı 1970’te Açılan Mücadele (Aydınlık Yayınları, İstanbul, 1976)
• Sahte TKP’nin Revizyonist Programının Eleştirisi (Aydınlık Yayınları, İstanbul, Aralık 1976)
• Doğru Eylem Nedir? (Aydınlık Yayınları, İstanbul, iki basım, 1977-78)
• Anarşinin Kaynağı ve Devrimci Siyaset (Aydınlık Yayınları, iki basım, İstanbul, 1978-1979)
• Türkiye Devriminin Yolu (Aydınlık Yayınları, 1979)

Doğu Perinçek’in Derlediği Kitaplar

• Komünist Enternasyonal Belgelerinde Türkiye Dizisi (5 Kitap)
  1. Kurtuluş Savaşı ve Lozan
  2. Kemalist Cumhuriyet
  3. Kürt Sorunu
  4. Komünist ve İşçi Hareketi
  5. Şefik Hüsnü Yazı ve Konuşmalar
• Atatürk/ Din ve Laiklik Üzerine
• Mustafa Kemal/ Eskişehir-İzmit Konuşmaları (1923)

Doğu Perinçek’in Yayımlanmış Çevirileri

• Antonio Carlo, Sovyetler Birliği’nin Sosyo-Ekonomik Karakteri

(Kaynak Yayınları, İstanbul, 1985)
• Jacek Kuron-Karol Modzelevski, Tekel Bürokratik Sosyalizm
(Kaynak Yayınları, İstanbul, 1986)
• Enver Hoca, Revizyonizm ve Maceracılık Yenilgiye
Marksizm-Leninizm Zafere Götürür
(Şule Perinçek ile birlikte, Aydınlık Yayınları, İstanbul, 1975)

KAYNAK YAYINLARI

Meşrutiyet Cad. Kardeşler Han No: 12 Kat: 3-4 Galatasaray-Beyoğlu/ İSTANBUL
Tel: (0 212) 252 21 56-99 Faks: (0 212) 249 28 92
www.kaynakyayinlari.com e-posta: iletisim@kaynakyayinlari.com

DOĞU PERİNÇEK

Çiller Özel Örgütü

TBMM Susurluk Komisyonu'na Sunulan Dosya ve Belgeler

İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek, Çiller Özel Örgütü'nün suçlarını kanıtlayan dosyayı, 3 Ekim 1996 günü TBMM Başkanlığı'na, 18 Ekim 1996 günü ise Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e sundu.

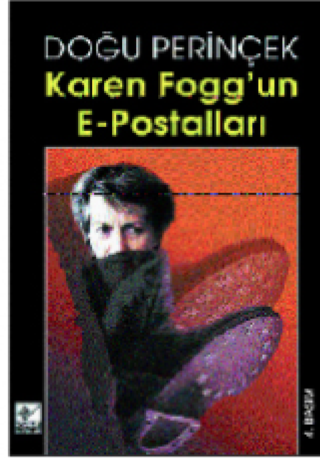
Bu dosyada yer alan bilgilerin doğruluğu 3 Kasım'da gerçekleşen Susurluk olayıyla ortaya çıktı.

Kitabın ilk bölümü, bu dosyanın tamamını kapsamaktadır. Sonraki üç bölüm ise, birinci bölümdeki bilgilerle birlikte, "TBMM Susurluk Komisyonu"nun Perinçek'ten talebi üzerine 12 Aralık'ta Komisyon'a verilen dosyada yer alan belge ve bilgilerin tamamıdır.

Kitapta yanıtlarını bulacağınız diğer sorular şunlardır:

Çiller Özel Örgütü, ABD-CIA'nın denetiminde... Örgütün şefleri... Kimlerden ve hangi gruplardan oluşuyor? Mafya-Gladyo-Tarikat ortaklığının bağları nasıl örüldü? Ulusal çıkarlarımızı nasıl sabote ettiler? Türkiye ekonomisini eroine bağımlı hale nasıl getirdiler? Hangi komşu ülkelerde, ne gibi tertipler düzenlediler? Nükleer madde kaçakçılığından, eroin ticaretine suçları... Örgütün işlediği cinayetler ve nedenleri... Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'i kim, neden öldürdü? Mehmet Eymüş-Hiram Abas'tan, Binbaşı Cem Ersever'den; Mehmet Ağar-Abdullah Çatlı-Sedat Bucak-Hüseyin Kocadağ'a uzanan zincir...

KAYNAK YAYINLARI

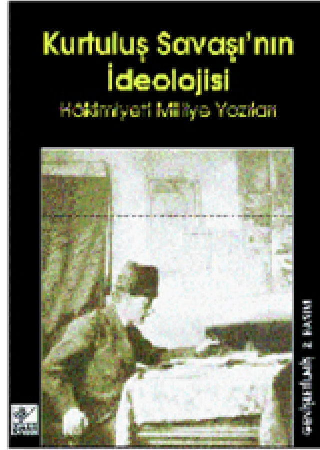
DOĞU PERİNÇEK
Karen Fogg'un
E-Postalları

Karen Fogg'un e-posta yazışmaları, AB-Türkiye ilişkilerinin röntgenini veriyor.

AB'nin Stratejik Hedefi: "Türk Devletinin ve Tarihinin Hakkından Gelmek"…

Kültürel Görev: "Türkiye Gençliğinin Milli Kimliğini Tahrip Etmek"…

Siyasal Görevler: Kıbrıs, Ege, Diyarbakır Merkezli Beylik vb… Kullanılacak Kuvvetler: "Uyuyan Güzeller"… Tecrit Edilecek Kuvvetler: "Uyuyan Köpekler"… Örgütlenme: Karen Fogg Şebekesi… Eylem Biçimi: Uslu Muhalefetten Toplumsal Patlamalara… Örgütlenme ve Çalışma Biçimi: Gizli, Sinsi, Şifreli, Kodlu… Karen Fogg'u Kimler, Nasıl Savundu?.. Milli Güçler ile Atlantikçiler Arasında Büyük Mücadele… Avrupa Birliği Kapısındaki Türkiye… Karen Fogg'un E-postalarından Seçmeler…

Kurtuluş Savaşı'nın İdeolojisi

Hâkimiyeti Milliye Yazıları

Hâkimiyeti Milliye gazetesi, 10 Ocak 1920'de Mustafa Kemal önderliğinde Ankara'da yayım hayatına atılır. Hâkimiyeti Milliye, halkı yalnız haberle aydınlatmaz; aynı zamanda Milli Devrim'in ideolojik kılavuzluğunu da üstlenir. Başyazılarla ifade edildiği üzere, Ankara hükümeti öncelikle devrimcidir. Tam bağımsızlıkçı, antiemperyalist bir karakter taşır.

İngiliz emperyalizmine karşı safını mazlumların yanında tutmuştur; Doğu milletlerinin birliğini savunur. Kendi milletinin gücüne güvenir; Türk milletinin esarete son vererek, kurtuluşa varacak yolu aşacağına olan inancı tamdır.

Hâkimiyeti Milliye'nin tuttuğu yolun isabeti, 26 Ağustos 1922 günü emperyalizme karşı kazanılan ve bütün ezilen milletler hanesine yazılan Büyük Zafer ile taçlanmıştır. Hâkimiyeti Milliye, işte bu zafere götüren siyasetleri ortaya koyan gazetedir.

Bu kitapta yer alan Hâkimiyeti Milliye'nin 1920-1921 yıllarına ait kimi başyazılarının çevrimyazıları ilk kez yayımlanıyor.